

БЕТ ХАРБИСЪН КЛУБЪТ НА АНОНИМНИТЕ ШОПИНГ МАНИАЧКИ

Част 1 от „Шопинг маниячки“

Превод от английски: Пепа Стоилова, 2011

chitanka.info

Посвещава се на майка ми — Кони Аткинс, и нейната съучастничка в пазаруването — Джини Ръсел, най-истинската маниачка на обувки, която съм срещала в живота си. Вероятно и в този момент двете са в някой обувен магазин.

Също така и на Джен Ендърлин, моята редакторка и приятелка.

Писането е самотно преживяване, но животът, особено ако си късметлия, не е. Бих желала да благодаря на всички, които ме караха да се смея, да съхраня разума си и вдъхновиха създаването на тази книга: на сестрите ми Джаклин и Илейн Макшулскис; на приятелите, които бяха до мен почти толкова дълго, колкото и сестрите ми — Джордана Кармел и Ники Сингър; на съседите и познатите, които от време на време ме спасяваха или като отвеждаха децата, или като ми сипваха по питие (понякога и двете); на Ейми Сиърс и Каролин Клемънс; на щедрите души, които четяха, препрочитаха, съветваха и съпреживяваха — често хрупайки снакс, в продължение на много години и много книги: Илейн Фокс, Ани Джоунс, Марша Нюсио, Мери Блейни, Мег Рули и Анелиз Руби.

Тази история е недействителна. Всички действащи лица, случки и събития, описани в нея, са или плод на фантазията на автора, или творческа измислица.

ГЛАВА 1.

Секс в кутия. Това беше. Предизвикващ изтръпване в гърба, спиране на сърцето, упадъчен секс в кутия.

Лорна Рафърти измъкна хартията и упоителната миризма на кожа изпълни ноздрите ѝ, разнасяйки познатия трепет до мозъка на костите ѝ. Тази възбуда никога не намаляваше, независимо колко пъти бе извършвала този ритуал.

Докосна изпънатата кожа на обувките и се усмихна. Не можеше да се въздържи. Това беше порочно удоволствие в своето чувствено, осезаемо, хедонистично превъзходство. И караше кожата ѝ от главата до пръстите на краката ѝ да настръхва.

Прокара по гладката повърхност дланта си, после я плъзна към грациозното стъпало, наподобяващо котка, изтегна се на следобедното слънце. Усмихна се на острия, свършен ток. Да. Дааа. Беше възбуждащо.

Естествено, знаеше, че това е греховно. Дванайсетте години в католическото училище не бяха пропилены и със сигурност щеше да плаща за тази си страст по-късно.

По дяволите, планираше това от години. Този дълг щеше да се трупна на сметката ѝ заедно с още много други.

А междувреме Лорна разполагаше с тези отворени сандали на „Делман“^[1] с каишка, опасваща глезена ѝ, с които да се утешава. Ако се наложеше, можеше още сега да тръгне към пламъците на ада с тези обувки, за които си струваше дори да се умре.

Едно от нещата, които можеше да си спомни за майка си, бяха обувките ѝ. Предимно в черно и бяло. Малки розови сандали с кокетни токове. И любимите на Лорна — високи, тесни сатенени обувки с токчета като запетайки, леко извити откъм пръстите и поочукани отпред, датиращи от годината на сватбата ѝ.

Ако затвореше очи, Лорна все още можеше да си представи собствените си крачета, пъхнати в тези обувки, чиито токове тракаха оглушително върху изтъркания персийски килим, докато обикаляше из

спалнята на родителите си, носейки се към спомена за майка си — избледняващо петно от изгубили блясъка си златисти коси, широка усмивка и познатия парфюм.

От всички неща, които знаеше и помнеше, дори и онези, които бяха изтрети от паметта ѝ, Лорна знаеше едно със сигурност: любовта ѝ към обувките беше наследствена.

Бавно измъкна чифта на „Делман“ от кутията, отхвърляйки в съзнанието си спомена за това как бе извадила кредитната си карта и бе очаквала като комарджия, който е заложил всичко на червения цвят, дали покупката ще бъде одобрена или отхвърлена.

Този път отговорът беше „да“.

Подписа разписката, обещавайки (на себе си): „Ама, разбира се, ще платя тези обувки! Никакъв проблем! Следващият чек, който ще подпиша, ще бъде именно за тях!“, докато лицето ѝ придоби изражението на човек, който редовно плаща вноските по разходите си и чийто живот по нищо не личеше да е изцяло подвластен на кредитната карта „Виза“.

Бррр.

Напълно пренебрегна другия глас, който ѝ казваше: „Не трябваше да правя това и още тук и сега ще обещаая пред Господ или пред когото и да е друг, че повече никога няма да харча пари, които не ми принадлежат!“.

По-добре беше да не задържа дълго мисълта си върху това ехо.

Ако опитите да се отхвърлят неприятните мисли за пари горяха калории, Лорна щеше да носи с два номера по-тесни дрехи.

Продължи да се любува на обувките в ръцете си още няколко минути, после ги обу.

Ах! Божествено!

Удоволствието от притежанието им траеше цял живот. Удоволствие, за което винаги бе готова и бе в настроение.

Какво толкова, че заради тях бе излязла на червено? От следващата си заплата ще внесе някаква сума в кредитната си карта. След две-три, най-много четири години, тъй като не беше особено разумна в харченето, дългът ѝ щеше да бъде изплатен.

А тези обувки на „Делман“ и тогава щяха да бъдат толкова възхитителни, колкото и сега. И вероятно — два пъти по-скъпи. Дори

повече. Бяха класически. Неподвластни на времето. Значи добра инвестиция.

Тази мисъл едва бе минала през съзнанието ѝ, докато седеше в стаята, използвана едновременно за всекидневна и трапезария в малкия апартамент в Мериленд, когато токът спря.

В първия момент се уплаши, че са го прекъснали от електрическата компания. Но не... наскоро бе платила сметката си. Да не би да е имало гръмотевична буря, която не бе забелязала? Летата тук бяха изключително горещи и задушни и този ден в началото на август не правеше изключение. Хората като нея плащаха месечно за ползваното електричество, което от време на време — обикновено в най-неподходящия момент, бе спирано за часове, а понякога — и за цял ден.

Стана от дивана и се залюля на новите си обувки към телефона, поставен на масичка в коридора. Позвъни в компанията, очаквайки за пореден път да чуе, че включените на максимална степен климатици са претоварили мрежата и токът скоро ще бъде пуснат. Може да отиде в мола, за да убие час-два на хладно, преди да тръгне за работа, мислеше си разсеяно, докато набираше номера на розовия апарат, в чиято слушалка бе шепнала тайните си още като дванайсетгодишна.

Десетина минути по-късно, след като изслуша поне петнайсет автоматично записани мелодии, служителка от компанията, представила се само като госпожа Синклер, без малко име, даде тъкмо отговора, от който Лорна се опасяваше.

— Госпожо, електричеството ви е спряно заради неплатена сметка.

Така. Първо, това *госпожо* бе твърде снизходително. И второ — неплатена сметка? Не е възможно! Нали минаха само няколко седмици, когато след доста тлъсти бакшиши, дадени ѝ в ресторанта, бе изплатила цял куп разписки? Кога беше това? В средата на юли? В началото? Определено беше след Четвърти юли.

Или — я чакай малко — май беше точно след Деня в памет на загиналите. Един от празниците, в които се устройваха пикници. Тогава носеше онези страхотни розови сандали на „Гучи“.

Погледна неуверено към масичката с купчина неразпечатани пликове, която се увеличаваше твърде бързо, и попита рязко:

— Кога е направено последното плащане?

— На два̀сет и осми а̀прил.

Мислите ѝ я върнаха назад, както се отваряше календар^[2] в нискобюджетен филм от трийсетте години. Добре де, бе получила премия през юли, но вероятно бе забравила сметката за тока. Може би бе плащала преди това, някъде... през юни? Възможно ли е да е било през май?

Но със сигурност не и през а̀прил! В никакъв случай! Беше сигурна, че е станала някаква грешка.

— Това е невъзможно! Аз...

— Пуснахме ви съобщение на петнайсети май, после още едно — на пети юли — с неприкрито неодобрение възрази госпожа Синклер. — А на девети юли ви изпратихме предупредително писмо, че ако не изплатите задълженията си до днешна дата, електричеството в апартамента ви ще бъде изключено.

Да, имаше смътен спомен, че в един момент бе готова да плати сметките си, когато от „Нордстром“^[3] пристигна каталогът за сезонната им разпродажба.

Беше страхотен ден. Два̀та чифта обувки на „Бруно Мали“^[4] бяха невероятни. Толкова удобни, че би могла да пробяга километри с тях. Определено.

Нима не бе платила?

— Изчакайте за момент да прегледам файловете си. — Отиде бързо до компютъра и натисна копчето, за да го включи. Минаха няколко секунди, преди да осъзнае, че машината, в която съхраняваше всичките си сметки, се захранва с електричество, от което я бе лишила зловнатата жена от другата страна на линията. Сигурна съм, че щях да знам, ако бяхте ми изпратили предупредително писмо.

— Аха!

Лесно ѝ беше да си представи госпожа Синклер като противно малко джудже, седнало под някакъв мост, със съсухрено лице и къдрава коса. *Значи искаш ток? Първо ще трябва да минеш покрай мен. Отговори ми на тази гатанка: кога за последен път си плати сметката?*

Лорна въздъхна раздразнено и посегна към портмонето си. И преди бе попадала в подобно положение.

— Добре, оставете това. Просто ми кажете колко ще ми струва да го пуснете. Мога ли да се разплатя по телефона?

— Да. Сумата е осемстотин и седемнайсет долара и двайсет и шест цента. Можете да използвате „Виза“, „Мастъркард“ или „Дискавър“.

Бяха ѝ необходими няколко секунди, за да проумее чутото: Грешка. Грешка. Трябваше да има някаква грешка.

— Осемстотин долара? — повтори глуповато.

— Осемстотин и седемнайсет и двайсет и шест цента.

— Но мен ме нямаше цяла седмица през юни. — Оушън Сити. Седмица на еспадрили и гръцки сандали, която я бе накарала да се чувства, сякаш е на почивка на Средиземноморието. — Как бих могла да изразходвам електричество за осемстотин долара? Невъзможно е! — Нещо определено не беше наред. Вероятно бяха объркали сметката ѝ с нечия чужда. Нямаше друго обяснение. Или пък бе сумата за консумирания ток от целия етаж на сградата.

— Това включва сто и петдесет долара такса за повторно включване и двеста и петдесет — депозит, които се прибавят към дължимите от вас триста осемдесет и девет долара и четиридесет и три цента, както и глобата от осем...

— Каква е тази такса за повторно включване? — Никога преди не ѝ бяха искали такава.

— За да ви възстановим електрозахранването, след като вече е прекъснато.

Невероятно!

— Защо?

— Госпожо Рафърти, бяхме принудени да спрем тока в дома ви, а сега да го включим отново.

— И това само за да натиснете някакъв си бутон? — Можеше да си представи как сбръчканата госпожа Синклер седи до огромен пулт, излязъл сякаш от анимационен филм. — И искате от мен сто и петдесет долара за това?

— Госпожо... — Отново този отвратителен, снизходителен тон. — Може да постъпите, както решите. Ако искате токът да бъде пуснат веднага, ще ви струва осемстотин и осемнайсет долара и три цента...

— Ей, чакайте малко — прекъсна я Лорна. — Преди секунди ми казахте осемстотин и седемнайсет и нещо.

— Компютърът ни току-що актуализира информацията и към сумата бяха прибавени лихвите от днес.

В апартамента ставаше все по-горещо. Трудно можеше да се определи дали защото климатикът бе изключен, или защото Лорна бе прекалено разгневена на тази Синклер, за която, кой знае защо реши, че не е омъжена и използва всяка възможност да сложи госпожа пред името си, въпреки че всъщност не беше правила секс от години, ако изобщо ѝ се бе случвало някога.

Вероятно дори името ѝ не е Синклер. Сигурно го използва като псевдоним, така че хората да не я преследват и да не я убият пред дома ѝ, след като са разговаряли с нея по телефона.

— Може ли да говоря с началника ви? — попита Лорна.

— Мога да уредя някой да ви се обади в следващите двацет и четири часа, но това няма да намали сметката ви.

Само щеше да увеличи лихвите, естествено.

Извади кредитната си карта от портмонето. Беше още топла от последната покупка.

— Чудесно. — Битката бе свършила. Лорна бе победена. По дяволите, беше на път да изгуби цялата война. — Ще използвам „Виза“. — За постоянно растящата неустойка щеше да мисли по-късно.

В гласа от другата страна на линията се прокрадна задоволство:

— Бихте ли издиктували имената си така, както са изписани върху картата?

След като приключи с госпожа Синклер, Лорна реши да прегледа купчината писма до вратата и да провери дали наистина бе пристигнало предупредителното писмо. По някакъв начин до този момент бе почти убедена, че става въпрос за грешка.

Наистина имаше грешка. Всъщност, докато отвори всички пликове, до нея се образува грозна купчина от листове, доказващи грешки и всичките до една — нейни.

Честно казано, беше наясно, че отдавна трябваше да прегледа кореспонденцията си. Пликовете стояха до вратата и тя се опитваше да не им обръща внимание, както и на присвиването в стомаха си всеки път, когато минаваше край тях или щом се сетеше за тях нощем, напразно опитвайки се да заспи. Нямахше пари да плати разходите си, но винаги разчиташе, че скоро ще разполага с достатъчно. Една сметка се равняваше на един добър бакшиш. Но разточителството ѝ бе излязло извън контрол и Лорна беше наясно и с това.

Само дето до този момент нямаше представа, че напълно е излязло от контрол.

Какво, за бога, бе купила с всичките тези пари?

И защо през цялото време все пак се чувстваше празна?

Не беше екстравагантна. Излизаше доста рядко и не можеше да се каже, че всеки път пиеше „Дом Периньон“. Единственото нещо от покупките ѝ, което евентуално би могло да се нарече *не от първа необходимост*, бяха един-два чифта обувки, и то от време на време. В случай, разбира се, че обувките могат да са излишни.

Понякога, когато попаднеш на чифт, на който не можеше да устои, го купуваше ей така, за всеки случай. Като онези на „Мали“ миналото лято. Но те струваха колкото незначителна част от наема ѝ. Как този каприз би могъл да допринесе за сметките ѝ от стотици долари?

До този момент си въобразяваше, че може да се справи и да погаси дълговете си. Щеше да спечели достатъчно пари и да изплати всичко. От време на време в ресторанта имаше ноци, през които получаваше по двеста и петдесет, дори по триста долара бакшиш. Август по принцип беше мъртъв сезон за ресторантьорския бизнес, но щом дойдеше септември, нещата щяха да влязат в релси.

Но сега, гледайки разписките, за първи път осъзна, че никога няма да изкарва достатъчно, за да поеме нещата в свои ръце. Имаше лихви, такси за превишен лимит, финансови глоби... Върху две от кредитните ѝ карти банките бяха завишили лихвите с близо трийсет процента. При вноса от сто шейсет и четири долара, сто шейсет и два отиваха само за тях. Дори на нея ѝ беше ясно, че за да погаси с два долара месечно главницата, ще са ѝ нужни десетилетия. И то в случай, че се откаже да ги използва в бъдеще. Беше изправена пред сериозен проблем. Толкова сериозен, колкото бяха дълговете ѝ.

Всичко започна, когато магазините „Сиърс“ любезно ѝ изпратиха тяхна кредитна карта още докато беше първокурсничка в колежа. Израснала сред комфорта на луксозно предградие в Потомак, Мериленд, винаги бе считала, че не само ще продължава да се радва на стандарта на средната класа, но дори ще го надхвърли. Това бе стартовата точка, а не върховото постижение в живота ѝ.

Тъй че когато получи кредитната карта, реши, че е редно да излезе и да купи някои дребни неща за себе си, които да заплати сама.

Първата ѝ покупка бе чифт червени маратонки. Забеляза ги на витрината на „Лусит“ и веднага си представи как изпъква сред компанията си на доковете на залива Чесапийк със загоряла от слънцето кожа, с блестяща от модната боя „Клерол“ №2 светлоруса коса, с новия си приятел — син на богат собственик на автосалони из целия щат — толкова заплепен от нея, че е готов веднага да ѝ предложи брак, след което всички заживяват щастливо до края на дните си.

С цена от единайсет долара и деветдесет и девет цента, плюс пет процента такса и близо шестнайсет процента лихва, червените маратонки ѝ се сториха добра инвестиция. Освен това имаше намерение да направи вноската преди датата на падежа.

На излизане от магазина обаче още няколко дреболийки хванаха окоото ѝ. Страхотният уокмен „Сони“ за деветдесет и девет долара си беше направо без пари, а и кой можеше да я упрекне за малките сребърни обеци, оформени като джапанки... Никой, естествено.

За нейна беда, Лорна не беше много стриктна, когато трябваше да връща пари, а и приятелят ѝ я изостави няколко седмици по-късно, след като ѝ изневери с най-добрата ѝ приятелка на един рожден ден. Прекара лятото, работейки на различни места на закрито. Затова кожата ѝ не придоби бленувания бронзов загар, а дългата ѝ светлокестенява коса беше изтощена и провиснала от изкуствената светлина и спарения въздух в помещенията, вместо да се вие на златисти вълни около лицето ѝ и да се развява от вятъра, докато, изтегната на борда на лодката, плава към очакващото я щастие.

Но дойде есента и Лорна срещна друг мъж, който обичаше салсата. Обувките за популярния танц бяха изумителни — стегнати, бродирани! Новият любим ѝ се струваше като сбъдната мечта. Увлечението никак не беше евтино, но кой би поставил цена на мечтата?

Естествено, един ден сънят свърши, Лорна се събуди и приключи обучението си в колежа като самотно момиче. Това съвсем не означаваше, че междувременно не се бе натъквала на неустоими обувки. Изтегли кредит, за да се запише на балет (не танцуваше с палци, но и пантофките ѝ доставяха удоволствие), джаз (там имаше обувки с цяла и с раздвоена подметка, дори ботуши), степ (кожени и вдигащи доста шум). Беше ужасна танцьорка, но обувките... обувките!

Така Лорна крачеше към бъдещето си, сменяйки чифт след чифт, надявайки се през цялото време, че най-сетне ще срещне чаровния принц, който вървеше заедно с обувките. В замяна тя щеше да води лесния живот на средната класа, сред която беше израсла, с две или три хлапета, със златист ритрийвър, с огромен гардероб в спалнята си и без никакви финансови грижи.

Но не се получи така. Мъжете идваха и си отиваха. И пак идваха, и пак си отиваха, и то много преди времето, когато хората престанаха да казват: „Още си млада, целият живот е пред теб!“, а вместо това започнаха да я питат: „Е... кога най-сетне мислиш да се установиш?“. След раздялата с последния ѝ приятел — приятния, но досаден до смърт адвокат Джордж Манинг, колежката ѝ Бес я бе нарекла глупачка, след което бе добавила:

— Може и да е скучен, но се облича от „Брукс Брадърс“ и плаща редовно сметките си!

Това обаче не беше достатъчно за Лорна. Не можеше да остане с неподходящ човек само защото щеше да ѝ осигури финансова стабилност, независимо колко изкусително беше като мисъл. Затова продължи да живее така, сякаш всеки момент очаква някакво чудо да изскочи пред нея иззад следващия ъгъл. Решенията винаги идват съвсем ненадейно, смяташе тя.

Междувременно не беше направила нищо, за да открие свое собствено решение и да престане да си създава проблеми, преди нещата да излязат от контрол. Като комарджия, който продължава да залага с надеждата, че голямата печалба тепърва му предстои, бе подминавала с лека ръка грижите, докато накрая, точно в този момент, осъзна, че държи губеща карта.

Намираше се в истинска криза. Ако не направеше промени, при това бързо, щеше да бъде разорена.

Нещата се свеждаха не просто до „Не можеш да си купиш тези сандали, беднячке!“ или „Няма как, през следващите няколко месеца ще трябва да ядеш само ориз и грах!“. Дойде време да си признае пред бога: кашоните от велпапе топят повече при минусови температури, отколкото кутиите от шперплат, така че тичай бързо зад „Сиърс“ и вземи няколко опаковки от хладилници, преди някой да те е изпреварил.

Трябваше да предприеме нещо. И то незабавно.

[1] Херман Делман — основател на едноименната модна марка обувки през 1918 г., известна с висококачествените си стилни модели, носени от звезди като Мерилин Монро, Одри Хепбърн и др. — Б.пр. ↑

[2] Използван през 30-те години на XX век похват в киното, при който в кадър е календар с падащи листове за всеки ден, с което на зрителя се внушава чувство за изминало време. — Б.пр. ↑

[3] Една от водещите вериги магазини в САЩ, основана през 1901 г. в Сиатъл като магазин за обувки. — Б.пр. ↑

[4] Италиански обувчар от Болоня, който през 1936 г. започва да проектира луксозни обувки и аксесоари. С времето добива световно признание. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2.

— Значи вземаш противозачатъчни и го оставяш да се заблуждава, че се опитваш да забременееш?

Хелън Захарис веднага наостри уши. Въпросът не беше насочен към нея, но като нищо можеше и да бъде. Всъщност беше толкова точно формулиран, че за момент се уплаши да не би някой да е разкрил конспирацията ѝ и да е седнал срещу нея на масата, за да я изнудва.

Но не, разговорът се водеше между две около двайсетгодишни момичета, заели съседната маса в кафе „Руж“, където Хелън очакваше за обяд Нанси, съпругата на сенатор Кабът.

Нанси закъсняваше, което бе добре, тъй като бърборенето на двете момичета беше много по-занимателно за Хелън, отколкото онова, за което неминуемо щеше да разговаря с нея, например кой ще участва в надбягванията в Мидълбърг през октомври или коя политическа фигура напоследък е предложила нелепо понижаване на данъците. Или пък — повишаване. Или чий дебел задник е предизвикал интереса на хората в Белтуей^[1]. Нито една от тези теми не я вълнуваше.

— Не може да се каже, че се измъчва особено — отбеляза младата жена, която вземаше таблетките антибебе, като се засмя и отпи от розовото си питие. — Просто трябва да се постарее малко по-усърдно и... по-дълго.

Приятелката ѝ се усмихна, сякаш ѝ бе приятно да бъде въввлечена в пикантната тайна.

— Кога смяташ да престанеш?

— По някое време. Когато реша, че съм готова — нехайно отвърна първата.

Другата поклати глава:

— Не ти липсва кураж. Гледай само междувременно да не открие хапчетата.

— Няма начин.

— Къде ги криеш?

Прикрепени с тиксо към дъното на чекмеджето на нощното ми шкафче, мислено отбеляза Хелън.

— В дамската си чанта — поясни момичето с розовото питие. — Никога няма да потърси там.

Погрешна стъпка. Тотална неопитност. Мъжете проявяваха уважение към този аксесоар само докато усетеха и най-малкото съмнение, че нещо става. Тогава първото място, където проверяваха, беше чантата. Дори най-глупавите действаха така.

Ако тя скриеше нещо там, Джим веднага щеше да го открие. Бе преминал през периода на куртоазия преди много време.

Потрепери при мисълта какво щеше да направи, ако разбере, че осуетява опитите му да се сдобие с наследник.

По този въпрос Хелън бе непоколебима. Не искаше бебе. Щеше да бъде абсолютно нечестно — преди всичко спрямо самото дете, тъй като единствената причина съпругът ѝ толкова да го желае бе, че така ще може да демонстрира идеалното семейство, с което щеше да повдигне рейтинга си на следващите избори.

Кампания 2008.

Веднъж сънува, че има бебе. Това бе копнежът да притисне малкото топло телце, да целуне пълничките пръстчета на ръчичките и крачетата. Да прави сандвичи с фъстъчено масло за обяд всеки ден и да го изпраща на училище с неизбежното „Обичам те!“.

О, да, веднъж Хелън бе сънувала, че е майка. И има щастливо семейство. Както и много други сънища, които голямата политическа машина на Вашингтон бе смляла и изплюла. Нямахше желание да вкарва едно невинно същество в нея.

— Да ви донеса ли вече нещо за пиене? — попита младата сервитьорка. Имаше нервното изражение на човек, който току-що е започнал работа и се старее да я върши както трябва, но няма никаква представа как. Хелън разпознаваше тези симптоми. Преди петнайсет години бе в същото положение.

— Не, всичко е наред, благодаря. Просто чакам...

— Госпожице! — разнесе се пиянски глас през няколко маси. Някакъв мъж щракна с пръсти, сякаш привиква куче. — Колко пъти трябва да си поръчвам ирландско кафе, преди най-после да ми го донесете?

Сервитьорката неуверено премести поглед от Хелън към непознатия, после обратно, и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Съжалявам, господине. Проверих няколко пъти, но още не е готово.

— Качеството изисква време — намеси се Хелън с най-очарователната си усмивка. Грубиянинът не заслужаваше подобна любезност, но ако някой бе недоволен, той би трябвало да заеме мястото на това момиче. — Днес поръчките за бара са особено много, така че вината не е нейна.

Точно както се очакваше, мъжът се разсмя, оголвайки грозни жълти зъби. Беше готова да заложи и последния си долар, че е страстен пушач.

— А ти си доста гореща, а? Позволи ми да те черпя едно!

Хелън отново се усмихна, сякаш беше изключително доволна от тази проява на мъжко внимание.

— Още едно — и няма да бъда в състояние да се прибера у дома — излъга тя. — Това мило момиче изминава разстоянието от бара до масите толкова пъти, че сигурно главата му се е замаяла. — Обърна се към сервитьорката и прошепна: — Засега не искам нищо. Благодаря.

Младата жена изглеждаше напълно объркана, но и изпълнена с благодарност, когато се обърна и се отдалечи.

— Ей, какво ще кажеш да се видим по-късно днес — предложи непознатият, но бе прекъснат от пристигането на приятелката на Хелън.

— Здравей, миличка. Извинявай, че закъснях. Едва успях да се измъкна от Джорджтаун тази сутрин.

Хелън се изправи, а Нанси Кабът млясна въздуха от двете ѝ страни, пръскайки около себе си дъх на старомоден парфюм. Погледна към мъжа с жълтите зъби, който очевидно я позна, защото изкриви лице в гримаса и смигна на Хелън.

— Няма проблем — успокои я Хелън и двете седнаха. — Просто седях тук и се наслаждавах на атмосферата.

— Чудесно местенце, нали? — Нанси погледна през прозореца, където в далечината, на фона на бледосиньото небе, се очертаваше силуетът на паметника на Джордж Вашингтон.

Погледът ѝ беше толкова съсредоточен, че за момент Хелън си помисли, че приятелката ѝ е на път да каже някаква философска

мъдрост за величието на града. Но тя не направи нищо подобно.

— Просто ми се иска да можем да разчистим онези рушащи се сгради там. — Посочи с ръка на юг, където действително имаше доста порутен квартал, чиито жители обаче полагаха сериозни усилия за възстановяването му.

— Дай им малко време — небрежно отвърна Хелън, опитвайки се да прикрие колко дълбоко я засяга темата, още повече че изказаното от Нанси бе в противоречие с политиката, заявена от съпруга ѝ през тази седмица. — Програмата за благоустрояването на града работи много добре.

Нанси се засмя, очевидно мислейки, че приятелката ѝ влага в думите си и известна доза сарказъм. И че това е много забавно.

— Впрочем точно смятах да ти кажа нещо. Струва ми се, че най-сетне намерихме мястото за благотворителното набиране на средства за закупуване на дрехи за сираците.

— О! — Хелън се опита да си придаде заинтригувано изражение, за да не издаде сънливостта, която бе започнала да я обзема. Проявяваше интерес към подобни начинания точно толкова, колкото и Нанси към благоустройството на града. Разликата беше, че тя бе принудена да симулира заинтересованост, колкото и да ѝ се искаше да сложи точка на разговора със смях, точно както преди малко бе направила събеседничката ѝ. — Какво имаш предвид?

— Къщата на Хъчинсън в Джорджтаун — знаеш ли я? Онази, на ъгъла на „Галоуей“ и „Ем“.

— А, да. Много е красива. — Всъщност нямаше никаква представа за сградата, но беше наясно, че ако признае невежеството си, ще ѝ се наложи да изтърпи безкрайна лекция за историята на къщата на Хъчинсън, за мебелировката ѝ, за хората, които са живели в нея, и естествено — за стойността ѝ. В интерес на истината, не беше сигурна колко още може да запази любезното изражение на лицето си.

— А сега за анонимния търг — подхвана Нанси, но разговорът им бе прекъснат от приближаването на сервитьорката. — За мен един „Манхатън“ — нареди тя и повдигна многозначително вежди към Хелън, за да ѝ подсказе, че няма никакво намерение да пие сама.

— Аз ще си поръчам коктейл с шампанско — каза Хелън, мислейки, че това е последното нещо, което ѝ се иска в момента. — И

чаша вода — допълни, с доброто намерение да наблегне повече на безобидната напитка. — Благодаря.

Непознатият грубиян мина покрай масата им и за момент пиянският му поглед се спря върху нея.

— Мъжете определено те забелязват — изкоментира Нанси с неприкрито неодобрение в гласа.

За момент тропането на сребърните вилици по китайския порцелан и тихият шепот, разнасящ последните клюки в Белтуей, изпълниха пространството и сякаш се усилиха.

— Поръчах си шампанско — нехайно отвърна Хелън. — Това винаги кара хората да се питат какъв е поводът за празненството. И винаги привлича внимание.

Очевидно обяснението ѝ задоволи Нанси.

— Да си дойдем на думата. Празнуваме това, че най-сетне намерихме подходящо място за набирането на средства за благотворителния фонд. А сега да поговорим за твоето участие, а?

Хелън не беше в настроение за това. Винаги бе мразила подобни разговори, свързани с помощта ѝ за каузи, които изобщо не подкрепяше. Но нямаше друг избор, освен да предложи най-доброто, на което беше способна, за да не донесе някакви негативи и да не посрами фамилията Захарис. А това бе нещо, което я караше да мрази този фалш още повече.

Когато сервитьорката изпълни поръчката им, Хелън вдигна чашата си към Нанси за тост за настоящия президент на благотворителната организация — неприятна, приличаща на жаба жена, която веднъж бе изразила мнение пред техни общи познати, че „Хелън е била и винаги ще си остане проста продавачка“, след което отпи глътка с намерението да е единствена.

След дващестминутния монолог на Нанси за достойнствата на покойния предишен президент на фондацията Хелън се предаде и пресуши коктейла.

Защо не? Питието ѝ позволяваше да прави нещо друго, освен да кима глуповато срещу Нанси и да се смее престорено на плоските ѝ шегги.

Учудващо беше колко често ѝ се налага да води такива разговори, които на всичкото отгоре я караха да се чувства неловко. Още по-учудващ бе фактът, че околните очевидно забелязваха досадата

й. Въпреки това, незначителните брътвежи бяха част от живота ѝ и докато Джим продължаваше да се катери все по-нагоре и по-нагоре по политическата стълбица, краят им изобщо не се виждаше.

Затова Хелън прие кръста си колкото може по-спокойно. Хората от обкръжението на съпруга ѝ се движеха в кръг, преследвайки собствените си интереси. Много рядко можеше да се види някой — без значение на възраст, пол, раса или сексуална ориентация — който не би минал и през трупа на родната си баба, за да достигне заветната си цел.

Всяка, която твърдеше, че не плаща висока цена за удобния живот на домакия, беше изгубила разума си.

Нанси не спираше да говори.

Продължавайки да се усмихва, Хелън направи знак на сервитьорката да ѝ донесе още едно питие.

По-късно щеше да си изпати, задето бе изключила телефона си.

Отпусна се върху облегалката на коженото кресло в отдела за обувки в магазин „Ормондс“ — наградата ѝ за двучасовата среща с Нанси Кабът — и започна да върти из съзнанието си мисълта за гнева на съпруга си така, както допреди малко бе премятала между пръстите си бижутото, което бе решила да си купи.

Той мразеше, когато не можеше да се свърже с нея.

Тя, от своя страна, ненавиждаше, когато успяваше да я намери. А напоследък това се случваше все по-често и по-често. Без значение къде се намираше или какво правеше, телефонът ѝ сякаш звънеше винаги в най-неподходящия момент.

Един път, когато бе натоварена с консервирани храни от Гръцката православна църква за една от обществените трапезарии, спря за момент да се полюбува на спокойната красота на новия витраж, изобразяващ Благовещение. В този момент телефонът ѝ звънна.

Друг път, докато едва балансираше с книжните пакети, пълни с екологично чисти продукти — единствените, които Джим консумираше в последно време, поддавайки се на поредната мода, държеше едновременно дамската си чанта и ключовете и се опитваше да прекоси дългата алея до входната врата, телефонът ѝ отново се раззвъня. Тъй като бе включен на вибрации, неочакваното движение я стресна толкова силно, че бе изпуснала торбата с яйца.

Веднъж поднасяше току-що затоплена на микровълнова фурна домашно приготвена пилешка супа на прикован към леглото пациент в болницата, когато мобилният ѝ отново я накара да подскочи така, че заля с бульона пациента и което в случая не бе толкова важно — новите си лачени обувки.

Дори днес, по време на обяда ѝ с Нанси, Джим ѝ се обади, с което увеличи броя на безсмислените разговори от един на два, само за да ѝ каже, че има *късно съвещание* и няма да се прибере за вечеря, така че нямало смисъл да го чака.

Нанси на няколко пъти бе отбелязвала колко е мило от негова страна, че си прави труда да я уведоми. Ала тя не владееше езика на Джим, следователно нямаше представа, че *късно съвещание* означава, че ще се прибере у дома, ухаейки на мартини и нечий чужд парфюм.

Струваше си към психологията да се изучава и раздел *Лицемерие*.

Джим Захарис (кръщелното му име беше Деметриус, но той бе решил, че звучи прекалено етническо за американски политик) беше харизматичен младши сенатор на Мериленд, но се готвеше за агресивно нашествие към по-висок пост. В град като Вашингтон всичко, което върши една политическа фигура или пък съпругата му, трябваше да бъде искрено и той не искаше Хелън да го излага.

Да, подобно на много други брилянтни, но глупави мъже наивно вярваше, че собствените му прегрешения остават невидими, като в същото време не преставаше да се притеснява какво прави съпругата му, докато е сред обществото.

Откакто се бе омъжила, тя никога не бе давала и най-малък повод за скандал. Никакви случайни запознанства в басейна, никакви лесбийски истории... нищо.

Което не означаваше, че си няма своите тайни. Но ги пазеше, заровени дълбоко в нея.

Междувременно бе сключила сделка още в деня на сватбата си, когато бе прекалено наивна, за да си дава сметка за цената. Не ставаше въпрос за живота ѝ на заможна домакиня, а за нещо много по-лошо. Беше един вид трофей, което я задължаваше винаги да изглежда добре, от време на време да участва в благотворителни акции, понякога да обядва с останалите дами от висшето общество в клуба, да спонсорира

различни прояви и — което беше най-важно от всичко — да си държи устата затворена, докато душата ѝ се разпадаше на части.

И тя бе станала обезпокоително добра във всички тези преструвки.

— Хелън!

От размишленията я изтръгна нечий бодър, весел глас. Извърна се и видя Сузи Хауъл, председателката на градския съвет, придружавана от дъщеря си.

— Сузи.

— Спомняш си Луси, нали? — каза Сузи, сочейки към тийнейджърката с подпухнало лице и сплъстена коса, обезцветена от честото използване на силните бои, предлагани напоследък по магазините.

Момичето изглеждаше съвсем не на мястото си в скъпия магазин „Ормондс“ и което беше странно, очевидно си даваше сметка за това.

— Да, разбира се. — Хелън бе забравила името на дъщерята и бе благодарна, че майката сама го спомена. — Как си, Луси?

— Много...

— Тя е много добре — прекъсна я Сузи, отправяйки ѝ поглед, който можеше да е много по-изразителен, ако лицето ѝ не бе сковано от толкова много ботокс. — Всъщност приеха я в университета „Маями“ в Оксфорд, Охайо. Била си там, нали?

О, не. Това не беше разговорът, който Хелън би желала да води. Най-малкото сега, когато беше още замаяна от обяда с Нанси Кабът.

— Естествено — отвърна, надявайки се двете да не усетят миризмата на шампанско в дъха ѝ. След това, тъй като вероятно майката и дъщерята знаеха много повече за мястото, отколкото тя, додаде: — Ходила съм, докато учех в колежа.

— А, значи не си завършила образованието си в „Маями“?

— Не. Посещавала съм го в ученическите си години. Преди цял век.

— Виж ти — промълви разочаровано Сузи. — В такъв случай, къде си завършила?

Хелън си помисли, че би трябвало да си води бележки относно измислената си история.

— В университета „Маршал“ — отговори, защото Дейвид Прайс бе учил там и го бе посещавала достатъчно често, за да познава добре

неговото студентско градче.

Дейвид Прайс, любовта на живота ѝ, докато бе преценила, че заслужава повече, и го бе изоставила.

И наистина бе получила точно това, което заслужаваше.

— Намира се в Западна Вирджиния — завърши, усещайки меланхолията в собствения си глас.

— Западна Вирджиния! — Сузи я погледна, сякаш току-що ѝ бе съобщила, че е учила някъде в страна от Третия свят. — Мили боже, как едно възпитано момиче от Охайо се е озовало там?

— Уместен въпрос — усмихнато отвърна Хелън.

— Аз пък не искам да ходя в Западна Вирджиния — изсумтя към майка си Луси, без дори намек за извинение, че би могла по този начин да засегне другата жена.

Това беше отношението към Западна Вирджиния на местните хора, все още вкопчени в закостенялото разбиране, че там живеят само беззъби туземци, които се женят за братовчедите си.

Сузи се разсмя на забележката на дъщеря си, давайки болезнено ясно да се разбере, че споделя нейното презрение към подобна възможност.

— Не се притеснявай, миличка, няма да се наложи. — После се обърна към Хелън със сияеща усмивка: — Би ли написала препоръчително писмо за дъщеря ми? Имам предвид, до университета „Маями“ в Оксфорд, Охайо.

— С удоволствие. — Какво друго би могла да отговори? Нищо. Нейната работа беше единствено да казва „да“. — Но — додаде бързо — може би препоръката на Джим ще има повече тежест?

Радостен блясък озари очите на Сузи.

— Смяташ ли, че ще се съгласи да го направи заради нас? — Съвсем ясно беше, че това бе имала предвид още от самото начало, така че Хелън нямаше за какво да се притеснява.

— О, сигурно. — Всичко щеше да направи, стига името му да се разнася наоколо. Често му се налагаше да слага подписа си под документи, към чието съдържание нямаше никакво отношение.

Като под тяхното свидетелство за брак например.

— Ще кажа на секретарката му да ви се обади — обеща тя.

— Много ти благодаря, Хелън. — Сузи смушка с лакът дъщеря си в ребрата. — Нали? Не е ли много мило от страна на госпожа

Захарис?

— Благодаря — равно повтори момичето.

— Няма за какво — отвърна Хелън с най-любезната си усмивка.

Докато ги наблюдаваше да се отдалечават, Хелън си мислеше как напоследък животът ѝ бе преизпълнен с подобни фалшиви отношения. Хората искаха единствено да я използват като връзка с влиятелните на деня, но това не я притесняваше, защото съпругът ѝ се възползваше от всяка възможност да увеличи собствената си власт. А тя отдавна, много отдавна бе сключила сделка, че ще плаща цената на играта, срещу което ще получава финансов комфорт.

Това удовлетворяваше всички.

Всички, освен самата нея, както се оказа накрая.

Ако преди десетина години някой ѝ бе казал в какво ще се превърне животът ѝ, не би повярвала. Но всичко се бе променяло постепенно и малко по малко, докато един ден се събуди и откри, че живее в някаква налудничава, скалъпена приказка.

Това беше ужасяващо, но алтернативата — животът ѝ, преди да се омъжи за Джим — все още блестеше като парещ спомен в съзнанието ѝ.

Може би това я правеше слаба, но не можеше да мисли за цената, която трябва да плати, само и само да не се връща назад. А ако съпругът ѝ знаеше истината за миналото ѝ, би дал всичко, за да остане погребано.

В резултат Хелън можеше да си позволява каквото ѝ хрумне и което си пожелае. Именно това я доведе тук, в секцията за обувки в магазин „Ормондс“, където идваше най-малко три пъти в седмицата.

Понякога удоволствието беше краткотрайно. Често изчезваше още преди да се прибере у дома с новите кутии и пакети, но първоначалната наслада от новата придобивка винаги я опияняваше.

Беше живяла прекалено дълго без това, за да го приема сега за даденост.

В този момент, докато чакаше, облегната в коженото кресло, тъмнокосият продавач (Луис ли му беше името?) да донесе камарата обувки, които бе желала да изпробва, започна да се чуди дали цената си заслужава.

Определено имаше какво да се каже за това, че сега бе в състояние да си купи всичко, което пожелае, особено след

преживените трудни години. Сега нещата изглеждаха лесни. И това ѝ носеше някаква утеха.

Тя не просто си купуваше разни неща. Дори в моментното си леко замайване от шампанското си даваше сметка за това.

Купуваше си *хубави спомени*.

В живот, лишен от емоционална топлина, правеше всичко възможно, за да си осигури мигове, които после щеше да си спомня с удоволствие. Като нещо, различно от обикновено губене на време между раждането и смъртта.

Толкова пъти беше привличана от невероятния аромат на парфюм, от натурален лосион за тяло, от тоалет, в който изглеждаше убийствено, или — през повечето време — от чифт обувки, които я извисяваха до върха на щастието в прекия и преносния смисъл на думата.

— Извинете ме, госпожо Захарис — прекъсна размишленията ѝ нечий глас.

Луи. Или Луис? Или, дявол да го вземе, може би се казваше по съвсем друг начин. Навярно Боб?

— Да? — отвърна, като се стараеше да не се обръща към него персонално, тъй като вероятността да сгреши беше голяма.

— Опасявам се, че картата ви бе отхвърлена. — Подаде ѝ нейната „Американ Експрес“, сякаш беше умрял паяк, който е открил в салатата си.

Отхвърлена? Не беше възможно.

— Трябва да има някаква грешка — възрази тя. — Опитайте отново.

— Направих го вече три пъти, мадам. — Мъжът се усмихна извинително и Хелън забеляза, че един от кътниците в устата му е съвсем почернял. — Сумата не може да бъде изплатена чрез нея.

— Шестстотин долара? — с недоумение възкликна тя. — Тази карта няма лимит!

Консултантът кимна утвърдително.

— Да не би да е била обявена за открадната, а вие не сте получили заместителя ѝ?

— Не. — Бръкна в чантата и извади портфейла си. Беше натъпкан с банкноти от по един и пет долара — стар навик, останал от времето, когато тези купюри я бяха карали да се чувства богата.

Имаше още няколко други кредитни карти. Извади сребърната „Мастъркард“ и му я подаде. — Ще проверя по-късно. Опитайте с тази. Не би следвало да има проблеми. — В гласа ѝ прозвуча рязкост, каквато не ѝ бе присъща. В интерес на истината, в интонацията ѝ често се прокрадваше нотка на нетърпение, която не можеше да обясни по друг начин, освен с неудобната теория, че е отражение на неудовлетворителния ѝ личен живот, а може би и с недоволство от обслужването.

Тъмнокосият продавач (и защо ли в магазина нямаха практика служителите да носят табелки с имената си?) бързо пое обратно с другата кредитна карта, а Хелън се отпусна в креслото, убедена, че след минута ще се появи с чек, който да разпише, след което щеше да бъде свободна да си тръгне с покупките си.

Или с плячката, както терапевтката ѝ — д-р Дейна Колобнър, ги наричаше на шега.

Наистина беше нещо като плячка. Даваше си сметка за това. Купуваше, за да задоволи апетита си. След няколко часа удовлетворението изчезваше и чувстваше необходимост от още. Е... не беше съвсем така. Необходимост беше прекалено силно казано. Беше реалистка дотолкова, че да прави разлика между желание и нужда.

Понякога ѝ се струваше, че може да захвърли всичко това и да се присъедини към Корпуса на мира. Но на трийсет и осем години вероятно бе твърде стара. Може би това беше още една пропусната възможност, минала покрай нея, докато пропиляваше години от живота си с мъж, който не изпитва нищо към нея.

И когото тя също не обичаше. Вече не.

Продавачът се върна, изтръгвайки я от мислите ѝ. Нещо в изражението му бе променено — бе изоставил заучената си любезност.

— Опасявам се, че и тази е невалидна — съобщи, стиснал картата между палеца и показалеца си.

— Тук има нещо нередно — възрази Хелън и в стомаха ѝ се прокрадна добре познатото чувство на тревога. Измъкна картата, обслужвана от служебната сметка на Джим. Използваше я само в краен случай. Като този.

След не повече от две минути мъжът се появи отново и този път лицето му изразяваше презрение. Върна ѝ картата... разрязана на четири равни части.

— Накараха ме да го направя — обясни рязко.

— Кой по-точно?

Той сви костеливите си рамене, върху които висеше прекалено широко сако.

— От банката. Твърдят, че картата е крадена.

— Крадена?

Продавачът кимна и повдигна грижливо изскубаните си вежди.

— Така казаха.

— Мисля, че щеше да ми е известно, ако картата ми е била открадната.

— И аз мисля така, госпожо Захарис. Въпреки това, съобщението беше недвусмислено и бях принуден да действам според разпореждането.

Тя се възмути от снизходителния му тон, но се опита да овладее гнева, който я обзе.

— Трябваше да говорите с мен, преди да разрежете картата.

Мъжът поклати глава.

— Опасявам се, че не сте права. Предупредиха ме, че ако не го направя, магазинът ще бъде глобен.

Глупости. Беше уверена, че е изпитвал удоволствие, докато разрязва картата, и още по-голямо, докато ѝ подава частите. Познаваше този тип хора.

Отправи му смразяващ поглед и извади от чантата мобилния си телефон.

— Извинете ме. Трябва да се обадя.

— Разбира се.

Наблюдаваше го, докато се отдалечава, опасявайки се, че няма да преброи даже до пет и той ще се върне пак, за да я обсипе с нови обвинения. Но мъжът едва бе приближил до отдалечения край на помещението, когато някакво момиче подаде глава през вратата и подвижна:

— Хавиер е на телефона, Луис. Знае, че имаш проблем с фалшива карта.

Луис. Хелън запомни името, за да може да адресира персонално протестното писмо, което възнамеряваше да напише до управителя на магазина.

Извади от портфейла си една от отхвърлените карти и набра номера на банката, нетърпеливо минавайки от меню на меню, докато накрая успя да се свърже с живо същество.

— На телефона е Уенди Ноел. С какво мога да ви помогна?

— Надявам се да сте в състояние да го направите, Уенди — подхвана Хелън с най-любезния тон, който може да изцеди от себе си при тези обстоятелства. — По някаква причина картата ми бе отхвърлена в един магазин днес и не мога да си обясня защо.

— С удоволствие ще ви помогна, мадам. Бихте ли изчакали за момент?

— Естествено.

Хелън седеше с туптящо до пръсване сърце, докато в ухото ѝ се разнасяше мелодия, която се смесваше с кънтящата в магазина музика.

— Госпожо Захарис? — разнесе се гласът на банковата служителка.

— Да?

— Картата ви е обявена за открадната, мадам. — Момичето се опитваше да бъде учтиво. В тона му се долавяше съчувствие и извинение. — Блокирана е.

— Но аз не съм я обявявала за изчезнала — възрази Хелън. — В момента се намирам в един магазин, където отказват да я приемат.

— Няма как да я използвате, щом е обявена за открадната.

Хелън поклати глава, въпреки че жената от другия край на линията не можеше да я види.

— Вероятно става въпрос за кражба на самоличност. — Това беше единственото логично обяснение на случващото се.

— Кой я е обявил за невалидна?

— Някой си... Диме... Демет... рис...

— Деметриус? — попита, невярваща на ушите си.

— Точно така. Деметриус Захарис — измърмори жената. — Обади ни се лично, за да обяви картата за открадната.

— Но защо? — промълви Хелън, преди да успее да се въздържи, тъй като знаеше, че на този въпрос няма отговор. Или поне такъв, който би могъл да я задоволи.

— Опасявам се, че не зная.

— Изпратен ли е заместител на картата? — Усещаше, че постепенно я завладява паника. — Бихте ли могли да гарантирате

покупките ми с новия номер?

— Господин Захарис изрично разпореди да не изпращаме заместваща карта към този момент.

Смаяна, Хелън се поколеба за миг. Искаше да възрази, да каже, че е станала грешка, да предположи, че някой от обкръжението на Джим се е обадил да блокира картата, но дълбоко в нея нещо ѝ казваше, че нещата не стоят така. Съпругът ѝ бе сторил всичко това преднамерено.

Благодари на жената, затвори и веднага след това набра номера на Джим.

Той вдигна едва след четвъртия сигнал.

— Защо си обявил кредитните ми карти за откраднати?

— Кой се обажда?

Можеше да си представи самодоволното му ухилено лице.

— Защо — повтори тя рязко — си блокирал картите ми?

Чу как коженото кресло изскърца под тежестта му.

— Нека те попитам нещо — отвърна той с глас, натезжал от сарказъм. — Има ли нещо, което би искала да ми споделиш? Нещо, което досега си крила от мен?

Стомахът ѝ се сви на топка.

Какво ли беше открил?

— Накъде биеш, Джим? — Господи, имаше толкова много неща, които можеше да има предвид.

— Мисля, че много добре знаеш.

В съзнанието ѝ нахлуха хиляди вероятности.

— Не. Не мога да се сетя за нещо толкова лошо, за което би искал да ме унижиш така на публично място. Смяташ ли, че е в твоя полза, ако се разчуе, че съпругата ти се опитва да пазарува с блокирани кредитни карти?

— Не чак толкова, колкото... ами... да бъда лишен от семейство.

Тишината, надвиснала помежду им, беше като топка за пинг-понг, до която никой от играчите не успява да стигне.

Джим я наруши пръв:

— Това говори ли ти нещо? — Креслото му изскърца отново и вече си представяше скованата му от гняв фигура. — А аз си мислех, че се опитваш да забременееш. Пък се оказва... — Почти виждаше как нехайно повдига рамене. — ... че просто сме се чукали.

Хелън изкриви лице в гримаса от начина, по който буквално бе изплюл думата.

— Не останах с впечатление, че не ти беше забавно.

Не беше толкова лесно да го отклони от темата.

— Ти си ме лъгала, Хелън!

— И за какво по-точно?

— Като че ли не знаеш.

— Не си на себе си — подхвана тя, давайки си сметка, че най-добрата защита в случая беше обвинението.

— Не мисля.

— Тогава ми обясни за какво говориш!

Вече бе готова да отхвърли възраженията му за пушенето, когато той каза:

— Разбрах за таблетките.

Чувство за вина и гняв се разля във вените ѝ.

— Каква работа имаш да се ровиш из нощното ми шкафче?

— *Нощното ти шкафче?* Днес трябваше да ми изпълнят рецепта в аптеката на Джи стрийт и аптекарят ме попита дали да ми даде и твоята поръчка.

О, по дяволите! По дяволите, по дяволите, по дяволите! Бе проиграла картите си. Можеше да се измъкне с лъжа, като каже, че рецептата е стара или аптекарят е допуснал грешка, но вече се бе издала достатъчно. Бе попаднала в капан, от който няма измъкване.

— Чакай — каза, но вече бе твърде късно. — Какви хапчета?

— Противозачатъчни. Вземала си ги от месеци, затова не се опитвай да ме баламосваш!

Беше адски затруднена. Дали трябва да рискува, като се опита да отрече, или да признае цялата истина?

— Предписаха ми ги по здравословни причини. — Лъжата дойде на устните ѝ съвсем естествено. — Трябваше да регулирам хормоните си, за да мога да забременея.

От другата страна на линията се разнесе неприятен смях.

— Ако беше така, щеше да ми кажеш.

— Защото си особено сговорчив и разговорлив в последно време! — заяде се тя.

— Ти си лъжкиня!

— Това е твоето мнение. И сега си решил да ме накажеш?

— Можеш да се обзаложиш.

Леденият му тон я накара да потръпне. Как, по дяволите, бе стигнала дотам да се омъжи за мъж като него?

— И за колко време?

— Колко, според теб, ще ти отнеме да забременееш?

— Шегуваш ли се? Наистина ли смяташ да ме лишиш от всякакви средства дотогава? — За нищо на света няма да му позволи да го направи. Ще си намери работа. Няма да опропасти съдбата на едно дете заради собствената си слабост към пазаруването.

— Ще ти отпусна прилична издръжка — каза Джим. — Само за най-необходимото. Не повече от сто долара на седмица.

— *Сто долара!*?

— Знам, че съм прекалено щедър.

Това означаваше около шейсет цента на час заради факта, че е омъжена за него.

— Толкова си жалък — изсумтя тя и прекъсна връзката.

Огледа магазина и непретенциозните служители, въртящи се наоколо, които очевидно си спомняха богатата клиентка от последните няколко години, която винаги бе изглеждала безгрижна и добре осигурена. Поне някои от тях споделяха сегашното ѝ неудобство.

Като жената там. Красива. Прекалено красива, за да се е родила богата. Просто е била купена. Сигурно имаше серийна татуировка на бедрото си. През годините Хелън се научи да различава оригинала от фалшификатите. Като нея самата.

Върху красивите лица на ментетата винаги имаше сянка на несигурност.

Точно както при Хелън. Някак си, независимо от банковата сметка, която делеше с Джим, никога не изпитваше задоволството от свободата да пазарува в „Ормондс“. Винаги над главата ѝ висеше някаква заплаха. Заплахата от неодобрението на Джим.

Е, стига толкова. Няма намерение да живее от милостинята му и да се подчинява на поредната му прищявка. И в никакъв случай няма да позволи той да ръководи живота ѝ.

Като в сън, тя се наведе и сложи обувките на „Джими Чу“ в кутията на „Бруно Мали“, после бавно затвори капака.

Изправи се, обзета от чувството, че я подтиква поредното неодобрение на съпруга ѝ, изразено само с незначителен жест.

Да, беше я поставил на колене. Беше я унижил и бе предизвикал простия продавач да ѝ съобщи за това. Но няма да го остави да спечели рунда. Няма да му позволи да я държи на каишка, като блокира кредитните ѝ карти.

Направи крачка напред, мислейки много повече за символичното освобождаване от властта на Джим, отколкото за факта, че е обути с обувки, които все още не е платила.

Ще се върна, каза си мислено, правейки поредната крачка. В магазина никой няма да забележи, че си е тръгнала. Знаеше го от собствен опит в отдела за дрехи в „Гарфинкълс“^[2], където случайно се запозна с Джим. Сензорите за охрана бяха на нивото на гърдите, където обикновено крадците криеха откраднатата стока.

Тя не беше крадла, а редовен спонсор, налял вероятно хиляди долари в касата на „Ормондс“. Дявол да го вземе, дори беше оставила чифт страхотни обувки на „Джими Чу“, докато пробваше друг на „Мали“.

Имаше нужда да го направи. Обувките на „Бруно Мали“, които носеше в момента, бяха направо страхотни. Мнение, което не се споделяше от всички. Някои ги намираха за неудобни. Единствено хората със съвършени стъпала можеха да усетят превъзходството им над останалите марки. А кой не би искал да стъпва комфортно?

Е, в момента това не беше най-главното. Тя бързаше не защото обувките бяха неотразими, а защото бягството ѝ доставяше удоволствие.

По-късно без проблем ще плати тези обувки. Веднага щом стигне у дома и се добере до някакви пари в брой или пък успее да налее здрав разум в главата на Джим дотолкова, че да активира кредитните ѝ карта отново. Тогава щеше да се върне, да обясни, че е излязла несъзнателно, и щеше да плати. Без проблем.

Не беше като да *краде*, за бога. Едва не се задави от тази мисъл. През последните трийсет години не бе откраднала нищо, въпреки че някога бе много добра в занаята. Нямахше намерение да възкресява старите си навици.

Сърцето ѝ биеше до пръсване и усети, че по страните ѝ плъзва червенина. Този път Джим няма да спечели. Усещането беше ободряващо. Ще се добере до колата си, ще отвори бутилка шампанско и ще я изпие, докато се наслаждава на кацащите и излитащите

самолети от летище Рейгън Нешънъл. Кой преди много години я покани на среща, за да ѝ открие пръв величието на тази гледка? Уди? Да, точно той. Беше невероятен. Караше „Порше 914“ и тогава това се смяташе за тузарско. Какво ли е станало с него?

Беше почти излязла, загледана в обсипания със звезди оранжево-розов хоризонт, и почти усещаше освежаващия полъх на вятъра, когато зад гърба ѝ се задейства аларма.

За момент застина на мястото си. Воят беше оглушителен. И наистина ли виждаше блещукащи светлини?

Внезапно я обзе чувство за вина, от което походката ѝ стана поскована, но се насили да продължи напред. Вървеше, опитвайки се да не обръща внимание на угнетяващия звук. В края на краищата в големите магазини винаги се случва нещо, което предизвиква тревога.

Но нямаше как да пренебрегне следващия сигнал — нечии бързи стъпки зад гърба ѝ и мъжкия глас, който каза любезно:

— Извинете ме, мадам. Има малък проблем. Бихте ли се върнали с мен в магазина, моля?

[1] Жаргонно название на вашингтонския политически елит. — Б.пр. ↑

[2] Известна верига магазини, предназначени за богати клиенти. През 1990 г. обявява фалит. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3.

— Сложила съм си червения кожен колан... — Сандра Вандерслайс зашляпа по пода на апартамента с боси крака, притиснала слушалката с рамо, и се озова в кухнята. Много тихо отвори вратата на хладилника.

— Ооо, скъпа — каза мъжът от другата страна на линията, — много те харесвам в червено. А взе ли малкия червен камшик?

Сандра много внимателно извади портокаловия сок и изгука в отговор:

— Да, миличък. Точно както го обичаш. — Наклони чашата, за да не я чуе как си налива. Петдесет грама. Толкова ѝ се полагаше. Допълни останалото с вода.

— Ще разкъсам бельото ти със зъби.

Тя изстена, както се очакваше от нея, и зави капачката върху бутилката със сок.

— Ооо, да! — Отпи глътка. — Направо ме подлудяваш! — Върна се до телевизора във всекидневната, продължавайки да говори в слушалката: — Ммм. Дааа.

— Вече ближа малкото ти влажно котенце.

— Ммм.

— Харесва ли ти?

— О, миличък, неотразим си. — Беше произнасяла тези думи толкова често, че излизаха от устата ѝ почти автоматично. Бяха изгубили смисъла си. Беше нещо като мантра, която повтаряше, за да спечели долар и четиридесет и пет цента на минута, обещани от оператора на горещия телефон.

Горещ наистина.

Отново изстена, надявайки се да звучи правдоподобно, и се настани удобно на дивана.

— Ооо, аххх...

Взе дистанционното, натисна бутона за изключване на звука и премина през няколко телевизионни канала, докато стигна до

повторението на снощното токшоу.

— Чудесно — отбеляза повече за себе си, отколкото за мъжа от другата страна на линията, после изпусна още няколко стона и въздишки, толкова харесвани от клиентите, докато гледаше интервюто на Джон Стюърт, който четеше на поредния обвинен в измама политик заглавията на най-популярните вестници.

— Толкова си сладка — успя да прошепне непознатият задъхано. — Бих могъл да правя това... да те любя... цял ден.

— Моля те, продължавай — изгука жената, мислейки за страхотните ботуши, на които бе попаднала в интернет. Струваха цели сто седемдесет и пет долара. — Не спирай... — Жълто-кафяви или черни? Може би този сладур щеше да продължи играта достатъчно дълго, за да може да си позволи и двата чифта. Но не. Бяха му необходими няколко часа, за да успее да покрие поне единия. Никой от клиентите ѝ не можеше да се похвали с такава издръжливост. Затова се стараше да го задържи колкото може по-дълго, надявайки се на още няколко продължителни разговора, които щяха да ѝ осигурят нужните средства. — Направи го... Направи го с мен... — Имитирайки задъхване, погали персийската си котка Мерлин, която скочи в скута ѝ, разплисквайки върху нея чашата с портокаловия сок. — По дяволите! — извика, преди да успее да се въздържи.

За щастие клиентът ѝ *Бърт* хареса това.

— Ооо, да. Говори ми мръсотии — изсумтя той. — Искаш ли да посмуча котенцето ти още? А? Харесва ли ти така? В момента ближа клитора ти.

Преди много време подобен разговор би ѝ причинил сериозно безпокойство, защото бе израсла в изключително консервативно семейство, в което дори изразът по дяволите се смяташе за сериозна ругатня и се пазеше за крайно критични ситуации.

Но сега, подобно на телефонния диалог, не беше нищо друго, освен досаден шум. Шум, който в края на краищата ѝ носеше пари. За наема, за храна, за удобства и многобройните каталози за покупки онлайн.

Не беше най-подходящият начин на живот.

— Ооо! — извика, смъквайки лепкавата мокра тениска. Това беше първият път, когато събличаше дреха от себе си по време на обаждане. — Ооо! Ооох!

— Толкова си влажна!

— Така е — побърза да се съгласи, докато попиваше пръските от сока с останалата суха част от блузата. — Много съм влажна. И вкусна като узрял плод — додаде просто за развлечение.

— Вярно е!

Сандра въздъхна.

— А сега ще те чукам! Ще те чукам грубо, кучко!

Изви очи към тавана. Жилаво копеле. Сигурно е същинска мишка в действителния живот. Представяше си го с властна съпруга или още по-вероятно — с шеф, който непрекъснато го унижава.

И сега си плаща, за да получи похвала.

Затова реши да му я даде. Срещу съответната цена.

— О, Бърт. Толкова ти е голям. Толкова твърд...

— Кажи го отново.

Направи го, с известни уточнения, после остави слушалката на дивана, за да се преоблече. Сграбчи единственото, оказало се подръка — тясна блуза, която мислеше да изхвърли, но бе запазила, в случай че някой ден успее да се напъха в нея, след което отново нагласи телефона под брадичката си, докато се закопчаваше. Истината беше, че изобщо не можеше да си обясни защо си прави този труд. Беше съвсем сама. Винаги беше сама. Можеше да се разхожда гола в продължение на четиридесет и осем часа и да не се озове в ситуация, в която да ѝ се наложи да се облече.

Освен, за да се защити от набезите на острите нокти на Мерлин. Единствените набези, на които беше изложена... О, господи, тази мисъл беше непоносима.

Виковеите на *Бърт* стигнаха връхната си точка точно когато закопчаваше последното копче. От нея се очакваше да изкрещи в отговор. Вместо това обаче, тя направи онова, което предприемаше обикновено в такива ситуации, за да се почувства по-добре. Пазаруваше.

Включи компютъра, продължавайки от време на време да стене и пъшка, както очакваше клиентът ѝ, докато стигне до върховната наслада. Щом Бърт най-сетне свърши, той вече изгаряше от нетърпение да затвори телефона, сякаш се страхуваше да не бъде заловен на местопрестъплението, най-вероятно от шефа си, когото по-рано се бе опитала да си представи. Сандра спря таймера.

Двайсет и седем минути.

Не беше кой знае какво постижение, но бе имала разговор с младеж, който не издържа и половината от това време, така че трябваше да бъде доволна.

Погледна часовника върху монитора на компютъра. Беше дванайсет и четиридесет и пет. Срещата ѝ бе едва в четири, така че с малко повече късмет щеше да запълни оставащите три часа с други телефонни разговори, преди да стане време за излизане.

Слава богу, работата ѝ беше достатъчно доходна. Мъжете обичаха *Пенелопе*, както беше известна сред тях, а и защо не? Снимката, която публикува в каталога, беше убийствена. Устните на Пенелопе Крус и Анджелина Джоли, носът на Джулия Робъртс, овалът и очите на Катрин Зита-Джоунс, косата на Фара Фосет от осемдесетте години и тялото на Синди Крауфорд.

За създаването на образа на Пенелопе бе използвала фотошоп, като бе подменила ушите на Катрин със своите собствени. Това беше малкият ѝ трик, за да се идентифицира със създадения от нея образ.

Беше наистина забавно да си висока, слаба и да изглеждаш страхотно дори само в собственото си въображение и в това на хилядите самотни отрудени мъже, макар че самата Сандра през целия си живот бе средна на ръст и доста закръглена.

Фактът, че произхожда от доста заможно семейство, живеещо в най-богатото предградие на Потомак, никога не ѝ бе в услуга, особено що се отнася до общественото ѝ положение. В началното училище физическите ѝ данни често ѝ печелеха прякори като Сандра Мандра и особено след едно не съвсем успешно посещение във ферма — Кравата.

Хората често я сравняваха — неизбежно и винаги в неин ущърб, с по-голямата ѝ и изключително атрактивна сестра Тифани. Тя беше душата на компанията, кралицата в семейството, средна по успех ученичка, но запомнена от учителите и училищното настоятелство заради ослепителната си усмивка и отворения си към света характер.

Докато косата на Сандра бе с безличния кестеняв цвят на полска мишка, тази на Тифани бе с оттенъка на потъмняло шато, в което се долавяха едва различимите нюанси на узряло жито. Носът на Сандра бе прав и незабележителен, докато сестра ѝ се радваше на тънък, леко чип, какъвто повечето жени искаха от пластичните хирурзи. Очите на

едната бяха безлично кафяви, докато другата се гордееше с неустойими ириса със зеления цвят на тревата. Още едно нещо, с което други биха могли да се сдобият само с помощта на съвременните технологии.

Да расте с такава сестра беше като да бъде постоянно уловена в капана *преди* и *след* поредната диета, чийто резултат винаги бе в полза на Тифани, поне що се касае до родителите ѝ. Те винаги я уверяваха, че греши, но няма по-безпогрешно око от това на подрастващо момиче, което копнее за внимание, неизбежно оказвано на далеч по-красивата му кака.

Сега Тифани беше бременна и Сандра стискаше палци да започне да ѝ личи до празниците, така че за първи път на поредната семейна сбирка да не се чувства като дебеланата. Това можеше дори да промени отношенията с родителите ѝ, макар да се съмняваше, защото от *златната дъщеря* се очакваше да им роди *латинено внуче*.

Въпреки всичко, прие положението като идеална възможност да се присъедини към курса за здравословно хранене. Докато Тифани дебелееше, тя щеше да отслабва. Идеална размяна на местата.

Замисли се върху това сега, докато си припомняше рецептата за сладки картофи със сирене горгонзола и фъстъци. Беше вкусно ястие. Проблемът бе, че препоръчаната порция беше прекалено малка.

Със сигурност не беше единствената от курса, споделяща това мнение. Дори когато не беше бременна, сестра ѝ ядеше четири пъти повече, без да качва дори килограм. Разликата беше в това, че Сандра винаги трябваше да се съобразява, докато Тифани изобщо не мислеше за ограничения.

Доста отдавна бе установила, че животът невинаги е справедлив. И ако искаше да свали няколко килограма или изобщо да постигне нещо, трябваше да се придържа към глупавите, измамни, пристрастни и недобре написани правила.

Телефонът извън с познатия двоен сигнал. Още един клиент.

Сграбчи една от пластмасовите вилици, които пазеше за такива случаи, тъй като бяха много по-безшумни от стържещите по съдовете прибори от неръждаема стомана, и забърза към апарата.

Пое дълбоко въздух, настрои се на вълна *Пенелопе* и натисна бутона за включване.

— Говори Пенелопе — изписука тя. Образът ѝ понякога беше и такъв — на жена, която толкова гори от желание да вдигне слушалката,

сякаш беше самата Мерилин Монро. — Как се казваш?

— Здравсти, Пени — разнесе се познат глас. — Аз съм Стив. Стив Фриц.

А, Стив. Стотици пъти му бе казвала, че не бива да съобщава истинското си име на непознати по телефона.

Или пък това не бе истинското му име?

— Здравей, Стиви — отвърна топло, отказвайки се от сексапилната нотка не без известно облекчение. Той предпочиташе да си говорят. Имаше нужда от съчувствие, а не от секс. Харесваше ѝ, когато ѝ се обаждаше, въпреки че често изпитваше угризения, защото му се налага да плаща по два долара и деветдесет и девет цента на минута, за да излее душата си.

— Беше още един от онези дни — съобщи ѝ с въздишка.

— О, съжалявам, скъпи! — каза тя, настанявайки се във фотьойла. — Какво стана?

По време на тези разговори не беше Пенелопе, но не беше и Сандра. Беше... Трудно можеше да определи. Не съвсем като майка, но по майчински загрижена. Някой, на когото можеше да се има доверие. Някой, преминал през различни препятствия в живота си, след които се бе озовал от другата страна по-мъдър и по-искрен. Този някой определено не беше Сандра.

— Помниш ли какво ти казах за Дуайт? Момчето от куриерската служба, което прави глупави коментари всеки път, когато ми носи каталозите с нови компютърни игри?

— Да, онзи негодник. — Мразеше подобни хора. В училище се бе сблъсквала със стотици като тях. — И какво?

— Ами... — Гласът му беше напрегнат. — Имам подозрение, че е пуснал името ми в бюлетина на клуба като транссексуален.

— О, не. — Задник. Отвратителен задник. Гадняри като Дуайт се възползваха от момчета като Стив, за да се чувстват по-горди с неоспоримата си мъжественост. С удоволствие би поговорила с копелето лично. Вероятно беше един от онези, които обичат да бъдат *нашляпани*, защото са били непослушни.

Но Стив не беше свършил.

— Доста се потруди за излизането на бюлетина днес. Това означава, че ще бъда затрупан от вулгарни електронни писма, а той ще има грижата да прави изявление всеки път, когато се получи нещо.

Бедничкият. Искаше ѝ се да му каже да събере достатъчно кураж и да срита негодника в задника, но бе гледала достатъчно новини, в които се говореше за хора, стигнали до фаталния си край поради подобен съвет, даден от такива като нея. Стив ѝ се струваше свестен човек, но ѝ беше невъзможно да подмине съмнението, че вероятно съществува основателна причина да търси разтуха от секстелефон, вместо да се обади на някой приятел.

— Трябва да уведомиш шефа си.

— Ако го направя, ще привлека вниманието към факта, че фигурирам в пощенския списък. Ами ако не ми повярва, че зад всичко стои Дуайт? Няма как да го докажа.

— Така е, но ако действително си в тези списъци и за теб пристигат съмнителни писма, това така или иначе ще стигне до него. Не мислиш ли, че ще е по-добре да го научи от теб?

Последва мълчание. Сандра си помисли, че е много по-наясно от него колко ще му струват тези няколко секунди тишина. Но влизането в личен контакт с клиента противоречеше на правилата, въпреки че го правеше понякога, за да му спести пари. Все пак се страхуваше да не я хванат, което със сигурност би ѝ докарало неприятности.

— Може да не ми повярва.

— Но може и да повярва, особено ако го чуе от теб. Помисли си. Ако имаш намерение да скриеш нещо такова, би ли се опитвал да привлечеш вниманието му?

Отново тишина.

— Стив?

— Сигурно си права...

— И той ще си помисли същото.

— Не знам, Пени. Не е толкова умен.

Тя въздъхна. Този мъж работеше в офис, пълен с хора като Дуайт. Същинско начално училище.

Подобни взаимоотношения бяха основната причина, принудила я да се захване с това, което правеше в момента, вместо, както всички останали работни плъхове, да заема почтено работно място в Белтуей.

— Стив, мислил ли си някога да смениш работата си?

Пак това мълчание.

— Хрумвало ми е.

— Може би трябва да го обмислиш по-обстойно. Няма никаква причина да търпиш това. Работиш за компютърна компания, нали?

— Инсталираме компютърни мрежи и база данни предимно за големи и средни търговски компании.

Сандра нямаше понятие какво точно представлява това, но знаеше, че е свързано с новите технологии.

— В такъв случай съм сигурна, че уменията ти са доста търсени. Особено в нашия град. — Вече бе установила, че живеят на едно и също място, въпреки че никога не му го бе казвала. — Започни да излизаш и се запознай с хора, които биха могли да ти предложат нещо по-подходящо.

— Аз не излизам много.

— А би трябвало — заяви категорично, давайки си сметка колко е лицемерна. — Много е важно. Не бива да се държиш за нещо, с което не би могъл да се справиш. Новите контакти са от изключително значение.

За някои. За други, като нея самата, най-важното беше да си стои вкъщи. Дори да не се занимава с това, сигурно щеше да си потърси работа, която не изисква прекалено много социални контакти. Просто така беше устроена. Винаги се учудваше, когато родителите ѝ казваха, че като малка е била прекалено открита и общителна, защото, щом тръгна в първи клас — един от най-ранните ѝ спомени, желаше единствено да си остане у дома и да се скрие от другите деца. Предпочиташе да чете, вместо да играе на двора.

Всъщност тогава по-скоро би дъвкала станиол, отколкото да тича с връстниците си, което я навеждаше на мисълта, че проблемът не е бил в нежеланието ѝ да общува, а в страха ѝ да не стане обект на подигравки.

Сандра не си спомняше период от живота си, в който да не се е притеснявала в компанията на други хора. Дали това се дължеше на страничните подмятания към дебелианата — една от множеството не по-малко обидни квалификации от страна на съучениците ѝ в училище, или пък на вътрешния ѝ диалог — не толкова груб, но почти толкова остър в моментите, прекарани със семейството ѝ? Не можеше да определи.

Някои успяваха да заличат травмите от детството си, като се изправяха лице в лице с тях, преодоляваха ги и се озоваваха точно в

противоположната от началната си позиция, карайки останалите да се изумяват от промяната.

Други се справяха по-незабележимо, водеха нормален живот и се опитваха да не мислят за проблемите от миналото.

Но съществуваха и такива, дотолкова затънали в неприятните спомени, че по никакъв начин не можеха да се отърсят от тях. Те може и да изглеждаха нормални при определени обстоятелства, но винаги имаха проблеми със себе си. В екстремни условия — тук веднага се сещаше за Тед Бънди, можеха да стигнат до серийни убийства, дори до канибализъм.

В повечето случаи просто си имаха собствени демони, с които да се борят, и от тази битка обикновено винаги бяха потърпевши. Това можеше да бъде страх от кучета, притеснение от говорене пред публика или дори сковаващ ужас от видри.

Сандра нямаше проблем с видрите. Не, нейният страх беше от спокойния живот в собствения ѝ дом.

Агорафобия.

Истината бе, че благодарение на чудото да купува чрез интернет и доставките на продуктите до клиента, не бе напускала апартамента си цели три месеца.

Тя си носеше последствията. Нито едно от тях не беше прекалено сериозно, но като се прибавеха комплексът от килограмите, неувереността, срамежливостта и чувството, че родителите ѝ обичат повече сестра ѝ, вече се получаваше невротична личност, реално застрашена да се превърне в отшелник, отдаден на телевизионните игри. Сандра не искаше това. Знаеше, че нещо трябва да се промени. Само дето не беше наясно как да го направи.

ГЛАВА 4.

Лорна обикаляше из мола „Монтгомъри“ с чифт обувки в ръце, които, като се има предвид двата долара, внасяни ежемесечно за кредитната ѝ карта, тъй като останалото отиваше за покриване на лихвата, щеше да изплаща цели дванайсет години. Направо отвратително.

В мола беше хладно и празнично, разнасяха се гласове и музика, носеше се аромат на шоколадови бисквити, хамбургери, пържени картофи и китайска храна. Обикновено оживлението я ободряваше, но докато се връщаше към щанда за обувки в „Ормондс“, имаше чувството, че на врата ѝ тежи воденичен камък.

Налагаше се да се откаже от тях. Нямаше друг избор.

— Трябва да върна този чифт — каза, приближавайки към консултанта.

Беше Луис, продавачът, от когото ги бе купила — висок кльоцав мъж с остри черти, малки очи и тъмна коса, зализана назад като на гангстер от четирийсетте години.

Мислено отбеляза, че не я гледаше така злобно, когато ѝ предлагаше модела на „Делман“ с трийсет процента отстъпка.

— Но вие току-що ги купихте!

— Знам. — Отправи му усмивка, подсказваща недвусмислено: какво бихте могли да направите? — Но се налага да ги върна. Няма да ми вършат работа.

— Какво не им е наред?

Нямаше съмнение, че Луис не беше млад служител, който просто следва процедурата, без да приема проблема лично. Не, той щеше да спори, да стигне до дъното на нещата — вероятно по най-неприятния за нея начин, да се рови във финансовите ѝ затруднения, преди най-сетне да я пусне да си върви с разписката за върната стока.

Въпреки че поведението му не я изненадваше — бе пазарувала твърде дълго, за да разпознае веднага търговеца, тръгнал на лов за передната си комисиона — то все пак я притесняваше. Но най-много я

тревожеше собственото ѝ чувство, че трябва да даде на тази невестулка обяснение, което да не му позволи да я осъжда.

— Не подхождат на тоалета, за който ги купих.

Мъжът повдигна тъмните си вежди и тя си го представи как всяка сутрин скубе косъмчетата между тях пред огромно огледало.

— Те са от черна кожа.

— Да, така е. — Насили се да преглътне останалата част от обяснението. Синя рокля, мина през съзнанието ѝ, но не каза нищо. Неподходящ нюанс на черното. Подметката е в сребристо, а аз обичам да нося злато. Хрумнаха ѝ още милион плоски лъжи, но продължи да мълчи. Няма да му доставя удоволствие с неправдоподобно обяснение.

С неприкрито презрение Луис протегна ръка и Лорна му подаде касовата бележка и кредитната си карта. Остана да чака, молейки се на бога трансакцията най-сетне да бъде извършена, за да може да напусне магазина и никога повече да не се връща. Какво ставаше с „Ормондс“ впрочем? Не разполагаха ли с други консултанти в този отдел? При всяко идване се надяваше да види ново лице, но в деветдесет процента от случаите се натъкваше на Луис.

Той направи връщането на покупката, подаде ѝ разписката и пое кутията, отправяйки ѝ поглед, който тя определи като укорителен. Може би се дължеше на факта, че необходимостта да се откаже от обувките я бе направила по-чувствителна, но каквато и да беше причината, в момента, в който излезе от магазина, ѝ се искаше да заплаче. Мразеше това усещане, още повече, когато на света имаше милиони хора с много по-сериозни проблеми.

Но Лорна не беше глупачка, въпреки че дълговете ѝ вероятно крещяха за противното. Сега, когато бе наясно с положението си и бе осъзнала допуснатата колосална грешка, бе твърдо решена да я поправи. Ще се откаже от кредитните карти, ще си намери допълнителна работа и — по дяволите! — даже ще яде само грах и ориз, ако това е начинът да спести малко пари и да покрие задълженията си.

Единственото, което я засягаше, макар да си даваше сметка, че е жалко и унижително дори да си го мисли, беше колко трудно ще ѝ бъде да престане да купува обувки. Те я караха да се чувства щастлива. И нямаше да се извинява заради това.

Някои хора пиеха, други използваха наркотици, трети бяха пристрастени към секса, да не говорим пък за онези, които наистина причиняваха отвратителни неща, на когото им падне, само и само да се почувстват по-добре. В сравнение с тях покупката на някой и друг чифт от известен дизайнер не беше никакъв грях.

А сега, не след дълго, всички обувки в гардероба ѝ щяха да се износят и какво щеше да стане с нея тогава? Щеше да остане съвсем боса и прекалено бедна, за да си позволи нещо ново.

Щом се прибра вкъщи, прослуша телефонния секретар. Имаше съобщение от колегата ѝ Джико, с когото щеше да работи в ресторанта същата вечер и който я молеше да поеме смяната му. Благодарна, че може веднага да задейства плана си за намаляване на дълговете, започна да се приготвя.

Девет часа по-късно седеше с последния си клиент — Рик — неприятен самохвалко, който се бе настанил на маса недалеч от бара и през цялата вечер не си поръча нищо, освен по една сода на час и порция резенчета от лук. И преди ѝ се налагаше да го изчаква. Абсолютна загуба на време. Идваше поне веднъж седмично и винаги завършваше в нейния сектор. Проклет късмет. Рик никога не оставяше бакшиш.

Но най-лошото беше, че бе ужасно приказлив. Непрекъснато говореше, говореше и говореше. Искаше да узнае всичко за хората в ресторанта и на бара. Лорна си мислеше, че опитва да си уреди среща, но очевидно не му се удаваше. И нищо чудно. Едва ли някога бе плащал питиетата на дамите, с които бе излизал.

В този момент Рик беше единственото нещо, застанало между нея и така необходимата ѝ почивка, затова я дразнеше двойно повече. Изпита истинско облекчение, когато най-сетне поиска сметката.

— Мога ли да ви предложа още нещо? — попита с надеждата, че ще ѝ откаже.

Това и направи.

— Не, само сметката.

Тя я измъкна от джоба си и я сложи на масата с думите:

— Ще се върна, когато сте готов.

— Почакай, миличка, ще ти платя веднага. — Взе листа, после отвори портфейла си и извади десетачка и няколко банкноти от по един долар. — Задръж рестото.

Мразеше да взема банкноти, но бе научена да бъде любезна на всяка цена.

— Благодаря — каза и прибра парите.

Ще изплаща дълговете дори с толкова малки приходи, щом се налага.

По-късно същата нощ тя седеше до бара с изтръпнали от умора крака и броеше заработеното.

— Слаба вечер? — изгледа я Бумър, барманът на заведението. Беше едър мъж с груби черти, но воднистите му сини очи винаги изглеждаха изпълнени със съчувствие. Носеше се слух, че преди няколко десетилетия е служил в специална военна част, но получил травма на някакъв тренировъчен лагер и оттогава работел в различни заведения.

Лорна не знаеше дали това е истина или не, защото Бумър никога не говореше за себе си или за миналото си, но като се имаха предвид размерите му, нищо чудно да е вярно.

— Хайде да видим — отвърна, поставяйки пачката сметки на плота. — От масата, където седяха играчите на „Хедърс“, които през цялата вечер мятаха влюбени погледи на певиците и изсмукваха спирт за триста долара, ми оставиха едва пет, а онзи кучи син Ърл Джофри ми подхвърли буквално жълти стотинки. Седемдесет и шест цента. — Ърл Джофри беше телевизионен водещ, който според Джико имаше репутацията на най-стиснат сред клиентите им.

— Върна ли му рестото в дребни пари? — попита Бумър, докато слагаше в мивката мръсните чаши. — Когато му носиш едри банкноти, направо побеснява.

— Знам. Веднъж му броих седемнайсет по един долар.

Барманът изпразни наполовина изпита бутилка бира и я пусна в кошчето за рециклиране.

— И все пак седемдесет и шест цента.

Лорна се засмя сухо.

— Седемдесет и шест цента. Стиснато копеле. Не гледай повече новините по шести канал.

— Никога не ги гледам.

— Нито пък аз — приближи се към тях колегата им Тод и остави на плота касова бележка. — Последната за тази вечер. Трийсет и четири процента бакшиш. Видях Ърл Джофри да влиза и се помолих

да не седне в моя район. — Потупа я приятелски по рамото. — Съжалявам, миличка.

Тя изви очи към тавана и обви ръка около стегнатия му кръст.

— Изобщо не съжаляваш.

— Права си. И то, защото имам среща тази нощ.

— Сега? Толкова късно?

— Не за всички ни, мамче — засмя се Тод.

Лорна си спомни, че бе изпитвала същото вълнение преди всяка среща. Струваше ѝ се, че е било преди стотици години.

— Случаят ме сблъска с най-страхотния мъж — продължи колегата ѝ. — Ще се срещнем до „Стетсън“ в един и половина. А после... кой знае?

— Аз знам.

— Разби ме — смръщи се шеговито Тод. Той беше единственият, който не изпитваше неудобство да показва сексуалните си предпочитания. — Живей, обичай, смей се и винаги завършвай в леглото, нали така?

Тя мислено отбеляза кои от изброените неща не бе правила скоро и се почувства още по-потисната. Въпреки това целуна младежа за довиждане и му заръча да се забавлява и заради нея.

— Не знам нищо за онова момче — отбеляза Бумър, след като Тод тръгна. — Дано да внимават.

— Не се притеснявай. Поговорих с него. Той е плужек, но е предпазлив плужек. А аз, от друга страна, съм уморена монахиня.

— Което поне е безопасно за здравето ти — с обич ѝ се усмихна барманът.

— И това е някаква утеха — въздъхна Лорна, прибра парите в портмонето си и се изправи. — Тръгвам си. Разгласи наоколо, че искам да работя извънредно. Ако някой има нужда, готова съм да поема смяната му.

Бумър спря да подсушава чашите за вино и я изгледа изпитателно.

— Да не би да имаш някакви проблеми, малката? Нещо по-сериозно от това, че си уморена и самотна?

Лорна се усмихна.

— Не, всичко е наред. Наистина.

Той не изглеждаше убеден.

— Тогава каква е тази необходимост да работиш извънредно? Ако ти трябва пари назаем, бих могъл...

— О, господи, не — засмя се тя. — Много си мил, но не. Благодаря ти. — Откъде идваше тази негова финансова стабилност, така и не успя да разбере. Вероятно беше свързана повече с миналото му в специалните части, отколкото със сегашната му заплата на барман. — Налага се да работя допълнително, за да си платя някои направени вече покупки.

— Аха — кимна енергично той. — Кредитни карти?

— И то няколко.

Бумър помълча, после продължи:

— Не искам да се меся в неща, които не ме засягат, миличка, но преди няколко седмици тук дойде нов клиент, който работел като кредитен инспектор.

Кредитен инспектор. Звучеше като нещо, което струва по сто и петдесет долара на час. И приемаше кредитни карти.

— Какво точно прави един кредитен инспектор?

— Пие много уиски като начало. Но това, което каза, бе, че компанията му помага на хора с много дългове, като ги събира в обща сметка и осигурява по-ниска лихва.

Лорна помисли за двете си кредитни карти с лихва над двайсет и девет процента и отново седна.

— Така ли? И как става това?

— Обясни ми всичко — мрачно кимна Бумър. — Имам предвид, наистина всичко. Сключват договори с компаниите. Банките със сигурност смятат, че е по-добре да получат парите си с пет процента отгоре, отколкото да си възвръщат кредитите с петнайсет процента за години наред или никога.

Петнайсет процента. Това би било истински подарък в положение като нейното. Но пет процента? Не й беше необходимо да ползва калкулатор, за да стигне до извода, че колкото по-малка е лихвата, толкова по-бързо ще реши проблемите си.

— Имаш ли някаква идея как се казва компанията?

— Остави ми визитна картичка. Трябва да съм я прибрал някъде тук. — Той отиде до касата, отвори я и измъкна визитката от едно от чекмеджетата. Подаде я на Лорна през бара.

„Фил Карсън, главен консултант. Консултантски услуги «Метро Кредит».“

Отдолу бе отбелязано, че фирмата не взема комисиона.

— Задръж я — каза Бумър, като я гледаше толкова настойчиво, че нямаше как да му откаже.

— Добре. Благодаря ти. — Пъхна картичката в портмонето си до мижавия бакшиш от вечерта, сигурна, че ще забрави за нея още преди да се прибере. — Впрочем, защо изобщо ти я даде?

Барманът се разсмя.

— Искаше да я предам на Марси. Струва ми се, че си е паднал по нея.

Естествено. Кой ли не си падаше? Марси беше руса сексбомба, която редовно отнасяше вкъщи няколкостотин долара бакшиш и от време на време — по някой богат възрастен джентълмен, чиито нужди включваха няколко кубика силикон и дискретност. А Марси им предлагаше и двете срещу определена цена. Цена, каквато едва ли бе по джоба на кредитния инспектор Фил Карсън, който на всичко отгоре не вземаше комисиона.

— В такъв случай може би трябваше да я дадеш на нея — отбеляза Лорна и отвори портмонето.

Бумър вдигна ръка, за да я спре.

— Направих го. Хвърли й един поглед и отсече: Няма начин. — Усмихна се накриво. — Струва ми се, че именно пояснението за комисионата я отказа.

Лорна се разсмя.

— Е, благодаря ти. Вероятно тук съдбата има пръст. Пропуснатото от Марси може да се окаже печеливш билет за мен. — За момент се замисли върху думите си. — Или пък още по-голяма загуба. Зависи как ще го погледнеш. — Въздъхна и продължи: — Е, вече наистина тръгвам. Нали няма да забравиш да ме имаш предвид за допълнителни смени?

— Няма — кимна Бумър. После сведе сините си очи към нея и тя усети за момент обзелата го тревога. — А ти няма да забравиш, че трябва да ми кажеш, ако имаш нужда от помощ, нали? Светът е доста

жестоко място и не ми се иска да гледам как прекрасно дете като теб се бори само с него.

Тя се усмихна през сълзите, напълнили очите ѝ. Импулсивно се протегна над бара и прегърна Бумър.

— Благодаря ти. Ти си най-страхотният човек, когото познавам.

Когато се отдръпна, видя, че лицето му е почервеняло чак до яката на ризата му.

— Тръгвай — махна с чашата за вино в ръка той. — Измитай се оттук.

Лорна се прибра вкъщи в два часа след полунощ. Веднага щом натисна копчето на лампата и с облекчение установи, че електричеството е пуснато, отиде до компютъра и въпреки умората го включи. Трябваше да откаже покупката на обувки от няколко интернет магазина.

Преглъщайки буцата, заседнала в гърлото ѝ, бързо отвори сайта, в който до неотдавна прекарваше дълги щастливи часове. Едно кликване върху „Моята сметка“ и на монитора се появи надпис: „Добре дошла отново, Лорна“.

Това обикновено я караше да се усмихва, но този път само още повече я натъжи. А съзнанието, че тъгува за нещо толкова незначително, я накара да се почувства още по-зле.

Маркира последните си поръчки, което не беше лесна задача, тъй като бяха повече от двайсет и пет, и погледна към бутона „Изтриване“. Той си беше на мястото. Твърде малък при това. Сякаш те познаваха своите клиенти и знаеха колко неприятно щеше да им бъде да го натиснат.

Кликна върху линка, отварящ поръчката ѝ. Розови обувки на „Ферагамо“ с каишки отзад. Вече си се представяше с тях на някой чудесен пикник през лятото, на който мъжете щяха да приготвят барбекюто, препасани с престилки с надпис: „Целунете готвача“, а жените щяха да отпиват от виното и да се смеят на съпрузите си, докато децата обикалят наоколо, тичайки с викове под пръскачките. Това не беше лукс, а истинският живот. Истинският хубав живот.

Някъде в миналото тя сигурно е била едно от тези щастливи хлапета, защото идеята, че това е същността на живота на възрастните, бе дотолкова вгнездена в съзнанието ѝ, че по никакъв начин не можеше да я изхвърли от него.

Обувките, които внезапно се оказаха по-важни от всичко друго, струваха триста и осемдесет долара, но сега можеха да бъдат купени за седемдесет и пет. Само толкова за тези винаги актуални, прекрасни произведения на изкуството! Те заслужаваха своето време и място в историята. Без тях щеше да изпита с нищо неоправданата увереност, че ще изгуби нещо. Да отмени поръчката беше като да се откаже от изгодна инвестиция. Все едно някой да бе казал на Бил Гейтс през седемдесета година на ХХ век, че идеята му е прекалено рискована.

Сигурно трябва да преосмисли решението си. Може би не е необходимо да се отказва от направената заявка, а вместо това — да даде обет никога повече да не разглежда каталози.

Като остави курсора да мига върху екрана, Лорна се изправи и закрачи из апартамента, обмисляйки възможностите. Нямаше никакво съмнение, че тези седемдесет и пет долара щяха да бъдат разумно похарчени пари. Всъщност, чисто теоретично, би могла да ги държи в кутията и след време да ги продаде дори по-скъпо. Това определено изглеждаше разумна инвестиция.

Реши да провери електронната си поща, за да види дали няма нещо още по-спешно, което да я отвлече от трудната дилема. Сметката за тока бе платена. Сигурна бе, че не дължи нищо и за газта. И като се има предвид, че от „Уест Бетесда Кредит Юниън“ бяха превели сумата на електрическата компания чрез една от кредитните ѝ карти, значи поне тя все още можеше да се ползва.

Отиде до малката купчина пристигнали писма и започна да ги преглежда. Един от пликовете привлече вниманието ѝ. „Капитал Аутокредит“. Стомахът ѝ се сви болезнено.

Бяха изминали само един-два месеца, откакто направи последната вноска за новата кола. Компанията беше доста нехайна по отношение на длъжниците си и явно бе оставила този ангажимент на последно място. Тъй като лихвата беше едва шест процента, нямаше причина да плаща редовно.

Разкъса плика, очаквайки в най-лошия случай да прочете за не повече от двумесечно просрочие. Двеста седемдесет и осем долара на месец. Петстотин петдесет и шест за две вноски. Трябва да ги внесе... скоро.

Но когато разгърна писмото, плътно изписаните, надебелени букви сякаш заподскачаха пред очите ѝ. Сериозно нарушение. Трето

предупреждение. Предстои отнемане на 22 юли. Днес беше 22 юли. Значи щяха да отнемат колата ѝ.

Лорна смачка листа и го запрати към стената, крещейки думи, за които в католическото училище би отнесла поне едномесечно наказание. Как, по дяволите, се стигна дотук? С биещо до пръсване сърце закрачи още по-бързо. В крайна сметка се озова на дивана — същия, който сигурно щяха да си вземат обратно другия месец, и обхвана главата си с ръце. Какво да прави?

Няма начин да се обърне отново към втората си майка. Лусил абсолютно ясно даде да се разбере, че заемът от десет хиляди долара, който ѝ отпусна след смъртта на баща ѝ, е последната помощ, на която може да разчита. Това беше единственото ѝ наследство. И вероятно бе справедливо, като се има предвид, че по-голямата част от застраховката му „Живот“ отиде за погасяване на ипотеката за къщата му.

Тези десет хиляди долара преди седем години ѝ се струваха животоспасяващи и въпреки че ѝ бе неприятно да ги похарчи, за да заплати част от задълженията си, тя си даде клетва никога повече да не си вади кредитни карти.

Как го бе направила отново и отново, сега не можеше да си обясни. Но имаше няколко основателни причини за това — здравни осигуровки, необходимостта да се храни здравословно — които отново я бяха хванали в капан. Достатъчно, за да се озове в омагьосания кръг, обяснението за който бе *още няколко долара са нищо*.

Беше изпаднала във финансов колапс.

Събра пръстите на двете си ръце, размишлявайки усилено. Много усилено. Трябва да предприеме нещо. Каквото и да е. Може да продаде бижутата си, да работи допълнително, да ограби някой магазин...

Беше на път да загуби колата си! Как, по дяволите, щеше да се придвижва занапред?

Отговорът дойде — толкова бърз и ясен, че за момент дори я уплаши. Имаше нужда от чисто нов чифт обувки.

Това бяха глупости. Имаше сериозни проблеми.

Без да си позволи лукса да премисли, тя отваряше сайт след сайт, като отказваше всички направени от нея поръчки, плачейки като дете, което гледа как отнемат коледните му подаръци.

Последен затвори сайта за обувки и извади визитната картичка, дадена ѝ от Бумър. Същата, която изобщо не смяташе да използва.

Фил Карсън, кредитен инспектор.

Осланяйки се на предпазливостта си, която ѝ бе ръководно начало във всичко, освен в покупката на обувки, набра името му с намерението да провери доколко може да му се има доверие.

Компанията му беше регистрирана в Търговската камара. Това беше добър знак. Още по-хубавата новина беше, че данните му не фигурират в сайтовете за оплаквания. Очевидно беше добър служител и първото нещо, което щеше да направи сутринта, беше да му позвъни.

Е, разбира се, след като се свърже с „Капитал Аутокредит“ във връзка с колата ѝ. Щеше да плати вноската по телефона през кредитната си карта.

И тогава, в тъмнината на нощта, чувствайки се по-нещастна и от времето, когато някой от близките ѝ си бе отишъл от този свят, я осени идея.

Кликна върху *Greeklist.biz* — местен сайт, където местен обществен комитет публикуваше бюлетин, в който се предлагаше всичко — от детегледачки и домашни прислужници до използвани матраци. Дейността му варираше от продажба на произведения на изкуството до помощ за наркомани и хора с различни фобии и пристрастия.

Лорна не се съмняваше, че сред посетителите на сайта може да се намерят и такива, които ядат само оранжевата част на карамелизираните бонбони.

Всичко това го правеше за нея идеалното място за публикуване на съобщение, което с малко повече късмет щеше да помогне поне малка част от живота ѝ да се върне в обичайните релси.

КЛУБ НА АНОНИМНИТЕ ШОПИНГ МАНИАЧКИ

„И вие ли сте като мен? Обичате обувките и не можете да устоите на изкушението да ги купувате? Ако носите трийсет и седми номер и проявявате интерес да размените своите «Маноло Бланик», «Мали» и т.н., елате

във вторник в района на Бетесда. Може би ще успеем да си помогнем взаимно.“

Накрая изписа електронния адрес и телефонния си номер.

ГЛАВА 5.

След като се прибра вкъщи същата вечер, Хелън се къпа повече от час, опитвайки да измие спомена и миризмата от офиса на охраната в задната част на магазина „Ормондс“ след прекарания там следобед. Най-вече миризмата — смесица от евтино кафе, претоплени сандвичи, стара мазилка и някаква воня, смътно напомняща на застояла урина.

Бе седяла на стола сковано, докато някакъв пъпчив млад охранител писа рапорта си и през цялото време върху монитора на компютъра му изскачаха думите кражба от магазин и арест.

Можеше да каже много неща. Че е объркана от отхвърлянето на кредитните й карти и по погрешка е обула обувките, че е тръгнала към колата си за друга карта и изобщо не се е сетила да събуе все още неплатения чифт, дори можеше да изтъкне, че е била прекалено притеснена и се е нуждаела от глътка чист въздух, и преднамерено е оставила собствените си обувки в магазина като доказателство, че има намерение да се върне.

Но не искаше да използва нито едно от тези извинения. Може би по-късно щеше да го направи, но в онзи момент просто седеше неподвижно, без нито да потвърди, нито да отхвърли предявеното й обвинение. После се питаше защо, но тогава се чувстваше толкова съкрушена, че не бе в състояние да стори каквото и да било, освен да чака.

Раздвижи се едва когато пристигна управителят и веднага я разпозна. Знаейки кой е неин съпруг и това, че случаят може да изложи публично не само него, но и целия магазин, той й разреши да си тръгне, мърморейки под носа си, че вероятно е станало някакво недоразумение.

И двамата знаеха, както впрочем и неучтивият продавач-консултант, охранителят и някои от другите клиенти, които щяха да чуят историята от втора, дори от трета ръка, че в случая въобще не става въпрос за недоразумение.

Домът ѝ съвсем не беше сигурно убежище. Джим не се беше прибрал, а домашната им прислужница — Тереза, бе както винаги хладно любезна, когато отвори входната врата.

Веднага се качи в спалнята си. Съпругът ѝ я наричаше будоар, но и двамата знаеха, че това е нейното лично място, както той си имаше своето.

Съблече се бързо, захвърли дрехите настрана и застана под горещия душ. Изми косата си с шампоан, сложи ѝ балсам, избърсна краката и подмишниците си, после се изплакна, наслаждавайки се на краткотрайния лукс да усеща топлите струи, падащи като водопад върху гърба ѝ.

След това наметна един халат, среса и изсуши косата си, преоблече се в нощница, изми зъбите си, намаза лицето си с овлажняващ крем и едва тогава седна на ръба на леглото.

И заплака.

Позволи си десетина минути, в които да излее всичката насъбрана горчилка, да усети дълбочината на чувствата си, каквато нужда изпитваше в момента, преди да се стегне отново. Когато определеното време измина, напписка лицето си със студена вода, нанесе отново овлажняващ крем и се зае с обичайните си дела, сякаш нищо не се бе случило.

Надяваше се, че новината няма да излезе извън стените на магазина. Отнесе лаптопа в леглото и го постави пред себе си. Отвори всички местни сайтове, като във всеки изписваше името си, за да види дали историята се е разчула.

За щастие нямаше нищо. Никъде, където се сети да погледне, дори в най-незначителните форуми.

С огромно облекчение изписа *Greeklis.biz*, в който малка градска общност публикуваше бюлетина си, и отвори страницата, в която най-много обичаше да прекарва времето си — предлагането на апартаменти в любимите ѝ квартали. Често си фантазираше, че ще притежава собствено малко жилище, в което ще може да избяга от Джим и от задълженията ти на негова съпруга. Може би един ден, по някакъв начин, тази ѝ мечта щеше да се осъществи.

Ако успее да направи нещо ново за себе си, без това да накърнява публичния имидж на Джим в обществото.

Напечата имената на Адамс Морган — предпочитаната от нея част от града, после на Тенлитаун, на Удли Парк и накрая Бетесда.

На монитора се появиха обичайните апартаменти и къщи, които бе виждала многократно, но този път, когато изписа последния квартал, вниманието ѝ бе привлечено от нещо ново.

„Клуб на анонимните шопинг маниачки...“

Иронията буквално я поразя и почти се поддаде на първичния инстинкт да прочете отново всички градски новини, за да се убеди, че не става въпрос за случката от днешния ден не беше глупаво. Написаното нямаше нищо общо с нея. Бе просто съвпадение.

Хелън беше непоправим скептик, когато става въпрос за вуду магии, предсказания на съдбата и поличби, но този път ѝ бе трудно да го отрече. Това беше знак.

А фактът, че съобщението я накара да се разсмее искрено за първи път от доста време насам, я наведе на мисълта, че трябва да го препише, преди да изчезне завинаги в архива на сайта.

Не че имаше намерение да се присъедини към идеята. По природа беше затворена и обичаше самотата. Но можеше да запази информацията.

За всеки случай.

Може би Хелън беше прекалено затормозена, но винаги бе гледала на работата в Белия дом като на огромна досада. Ала това беше нищо в сравнение с еднообразните приеми, давани там, които двамата с Джим бяха принудени да посещават.

Бяха на път за соарето на Мими Линдхофър в центъра на Джорджтаун, когато илюзиите на Хелън се разсеяха и тя се озова в грубата реалност.

— Днес имах много интересно обаждане — заяви Джим, сякаш искаше да я уведоми, че неговият брокер му е препоръчал да инвестира в търговията със свинско шкембе.

— О? — отвърна тя разсеяно, загледана през прозореца на колата в старомодния пейзаж на квартала. Често се бе чудила какво ли е да се

живее в някоя от виждащите се наоколо натруфени уютни къщи.

От друга страна, никой не би могъл да си позволи този лукс, ако няма достатъчно пари, а едно от нещата, които научи през последните десетина години, бе, че да споделяш живота си с богат човек невинаги е толкова приятно.

— Щеше ли да ми разкажеш за малкото си премеждие в магазина? — продължи Джим с толкова спокоен тон, че тя се запита каква част от историята му е известна.

Сърцето ѝ биеше панически, сякаш предаваше послание чрез морзовата азбука.

— О, мили боже, съвсем го бях забравила — излъга Хелън. — Можеш ли да си представиш, тези хора наистина решиха, че съм искала да *открадна* обувките!

Той я изгледа косо, от което кръвта ѝ се смрази.

— Това кога беше — преди или след като разговаряхме за кредитните ти карти?

— Ами, май беше след това — отговори с тон, който не отстъпваше на ледения му поглед. — Просто бях тръгнала към колата, за да взема малко пари в брой. Сигурно съм била толкова разстроена от жестоката постъпка на съпруга си, че съм забравила да сваля обувките. — Лицето ѝ почервения толкова, колкото когато за първи път чу охранителната аларма на магазина. Мислено благодари, че в колата е тъмно. — Най-глупавото в цялата история е, че оставих в магазина два пъти по-скъпи обувки, което недвусмислено показва, че наистина имах намерение да се върна. — Не ѝ беше приятно да хвърля цялата вина върху персонала, но в този живот или убиваш, или ставаш жертва. Затова добави презрително: — Глупаци!

— И аз помислих, че би трябвало да има някакво разумно обяснение — с облекчение отбеляза Джим. — За всеки случай ще наредя на прессекретаря си да се запознае с подробностите. — Пръстите му забарабаниха по волана. — Но трябва да ти кажа, че когато ми го съобщиха, помислих, че си решила... Е, *сега* си се.

Кучият му син. Разбира се, че се досещаше.

Опасяваше се, че всички ще се досетят за онова, което той вече знаеше със сигурност. Такава жена не беше достойна за него.

Хелън забеляза, че фотографът (на такива партита винаги имаше неколцина), когото бе видяла на приема на Роузи, също бе в дома на семейство Линдхофър. Това бе странно, тъй като подобни събития се превръщаха в новина само в случаите, когато няма нищо по-интересно. Обикновено се появяваха по една-две снимки на страниците за светска хроника на „Уошингтън Поуст“ и в много редки случаи, ако някоя филмова звезда блеснеше на соарето в защита на една или друга кауза, можеха да се озоват и в списание „Венити Феър“.

Също така, ако някоя стажантка от канал Си енд Оу бе намерена мъртва или пък ДНК-то на някой политик се окажеше върху роклята ѝ, архивите на тези фотографии биваха използвани, но обикновено ги спохождаше съдбата на всички подобни снимки, които завършваха живота си в кошчето за боклук.

Затова срещата с един и същи фотограф за една вечер ѝ се стори странна. Още по-впечатляващо бе, че изглеждаше изключително привлекателен с русата си коса и приятните си обноски, което не би могло да се каже за останалите му колеги.

Поради тази причина, когато той се озова до Хелън след два часа скука и няколко чаши шардоне, тя се почувства поласкана.

— Госпожо Захарис — кимна непознатият.

Жената повдигна вежди.

— А вие сте...?

— Джералд Паркс.

— Господин Паркс. — Протегна му ръка, давайки си сметка, че е доста замаяна от алкохола, но въпреки това решена да се наслади на незначителния флирт. — Значи сте фотограф?

— Така е. — Вдигна фотоапарата, натисна копчето и за миг светкавицата я заслепи.

Хелън примигна и ѝ се стори, че силуетът му тайнствено се залюля пред очите ѝ. Дали трябва да тълкува това като непростимо нахалство или като ласкателство? Като се има предвид изминалата ужасна седмица, искаше ѝ се да вярва, че е второто.

— Не успяхте ли да намерите нещо по-интересно за обектива си от мен?

— Всъщност, госпожо Захарис, смятам, че сте много интересна личност.

Тя взе чаша шампанско от минаващия край тях сервитьор.

— В такъв случай стигам до извода, че не излизате достатъчно.

Каквото и да възнамеряваше да отговори, Джералд Паркс бе прекъснат от приближаването на Джим.

Той собственически обви ръка около кръста ѝ, сякаш да я предпази от грях.

— Миличка. — Целуна я по бузата, драскайки я с наболата си брада. Бяха сред хора, така че трябваше да играят ролята на щастливо семейство. — Кой е приятелят ти?

Искаше ѝ се да го попита дали при тях го доведе фактът, че разговаря с друг мъж, или пък това, че този друг мъж държи фотоапарат, с което може евентуално да подпомогне въздигането му в политическата кариера. Ала вместо това пусна дежурната си усмивка и отвърна:

— Това е Джералд Паркс и е фотограф.

— И аз така си помислих — кимна Джим и я притегли още поплътно към себе си. — Дебнете силните на деня или съпругите им?

— Някои от силните на деня са и съпруги — сухо отбеляза Хелън, копнеейки за още една чаша шампанско, след като тази в ръката ѝ, кой знае как, внезапно се оказа празна.

— Права си — засмя се съпругът ѝ. После отново кимна към Джералд и додаде: — Също както медицинските сестри, и стюардесите може да са от мъжки пол.

— Стюарди.

Усмивката му замръзна.

— Какво?

— Ако стюардесите са мъже, те се наричат стюарди — поясни Хелън. Чу абсурдно построеното изречение, но след като вече го беше изрекла, не знаеше как да поправи грешката си.

Време бе да се прибере у дома и да си легне.

— Туш! — засмя се високо Джим. — Тази вечер си в пълния си блясък. Би ли ми направила услуга? Донеси ми едно уиски.

Това бе неговият начин да я отпрати. Беше изпила няколко чаши шампанско в повече и сега той искаше да я държи далеч от всеки, който може да я идентифицира като жена, прехвърлила границите на приличието.

За свое нещастие, тя си даваше сметка, че е прав. С две чаши се бе отдалечила от момента, в който все още можеше да спазва

любезното поведение на съпруга на известна личност, а само още една я делеше от другия, в който щеше да грабне микрофона и да запее караоке. Тъй като нямаше начин да изтрезнее веднага, не ѝ оставаше нищо друго, освен да се оттегли.

— Разбира се — каза, като отстрани ръката му от талията си с повече сила, отколкото е необходимо. Обърна се усмихнато към Джералд и срещна погледа му, обзета от чувството, че току-що двамата си уговориха среща, за която не искаше съпругът ѝ да узнава. — Извинете ме, господин Паркс.

Мъжът кимна и тя забеляза, че пръстът му бе върху стартовия бутон на фотоапарата, но не го натисна.

Прие го като таен знак помежду им.

Господи, наистина бе пияна.

Проправи си път към бара и поръча чаша вино, с което се надяваше да притъпи ефекта от вече изпитото шампанско. Джим нямаше нужда от уиски. Дявол да го вземе, той въобще *не пиеше*, особено на такива събития. Просто искаше другите да останат с впечатлението, че пие, за да не го помислят за алкохолик, опитващ се да се пребори със зависимостта си, или да не се усъмнят в неговата мъжественост. Подобно поведение ала Джон Уейн бе направило добра услуга на Роналд Рейгън и с Божията помощ, щеше да проработи и при Джим Захарис. Отпи от виното и се огледа за някого, с когото би ѝ било приятно да побъбри. В множеството забеляза поне десетина човека, които всячески би желала да избегне, затова, когато административната секретарка на съпруга ѝ — Пам Кордър, мина покрай нея, тя я повика:

— Пам!

Младата жена се спря, обърна се към нея и видимо пребледня.

— Госпожо Захарис.

Хелън я улови за ръката и каза:

— Трябва да ме спасиш от тези навлеци тук. Искам да кажа, знам, че работиш за съпруга ми, но ако ме отървеш от поредния разговор с Картър Тарлтън за риболова в Мейн, ще ти бъда вечно благодарна.

Пам се огледа неуверено.

— Ами... Добре.

Момичето бе напълно лишено от индивидуалност. Вярно, беше привлекателно, но му липсваше интелигентност. Често се чудеше защо Джим я държи, вместо да наеме някоя по-способна жена да движи делата му.

— Така. — Хелън отново отпи от виното. Всъщност оказа се, че да разговаря със секретарката на мъжа си е по-трудно, отколкото да слуша за дневния улов на Картър. — Как вървят нещата?

Пам почти незабележимо направи крачка назад. Почти незабележимо за всеки, освен за съпругата на политик, която се надява околните да не забележат колко е пияна. Първата мисъл на Хелън бе, че се е отворила от миризмата на алкохол в дъха ѝ. Следващата, че нещо е заседнало между зъбите на момичето.

— Имаш нещо между... — подхвана и посочи с пръст към устата си.

— Извинете? — неразбиращо я погледна Пам.

За части от секундата, точно преди да изрече думата „зъби“, тя разбра какво всъщност има на предния зъб на секретарката.

Къдрав черен косъм.

Без да има никакви доказателства, стопроцентова бе сигурна, че е на съпруга ѝ.

— Така ли? — попита Пам, все още не осъзнавайки, че жената срещу нея ѝ казва, че в устата ѝ има косъм от нечии интимни части.

— Това е... — Хелън се поколеба. Нямахше как да го изрече. И с цялата увереност, че принадлежи на собствения ѝ мъж, нямахше и причина да го произнася. — О, нищо. Просто игра на светлината.

— О! Сигурно. — Младата жена ѝ отправи крива усмивка и без всякакво притеснение измъкна косъма от устата си.

Е, вече нямахше никакво съмнение за какво става въпрос. Дори почтена дама като Нанси Кабът би могла да го потвърди. А наоколо имаше десетки такива.

Установи, че това почти я зарадва.

— Имате ли представа къде бих могла да намеря Дж... сенатор Захарис? — Пам обвързваше себе си с Джим с всяка изречена дума.

Дали се дължи на виното или на последните десетина години, Хелън не можеше да отговори със сигурност, но заяви:

— Последния път, когато го видях, стоеше в коридора и разговаряше с някого. — Трябваше да бъде по-предпазлива в

приказките си, но не я беше грижа. В този момент нищо не я интересуваше.

Тя бе откраднала от магазин.

И я бяха хванали.

А секретарката на съпруга ѝ, която се обръщаше към него на малко име и която, като се позамисли сега, бе отсъствала за известно време от партито заедно с него, след като се появила отново, вече бе със заседнал между зъбите ѝ черен интимен косъм.

Тази вечер определено не ѝ върви.

— Госпожо Захарис, ето че отново се срещаме!

Беше фотографът Джералд.

Дали защото главата ѝ все още бръмчеше от току-що направеното откритие за съпруга ѝ и административната му секретарка, но внезапно този мъж ѝ се стори далеч не толкова привлекателен и много по-грубоват.

— Така е — отвърна, свикнала на такива събирания да се държи колкото може по-любезно.

В случая това се свеждаше до изречената фраза.

— Съжалявам, че малко по-рано ни прекъснаха.

Вече навлизаше във фазата на цинизма. Нещо в този човек, в неговото упорство и във факта, че сякаш го вижда, накъдето и да се обърне, я притесняваше.

— Защо?

— Защото не успяхме да си поговорим.

— Така ли?

Той я изгледа хладно.

— Точно така. Имах намерение да ви разкажа за една от най-интересните фотосесии, които направих напоследък. Всъщност вчера. — Поколеба се по-дълго, отколкото позволява приличието. — Правихте ли нещо интересно вчера?

Освен че ме хванаха да крада в магазина?

— Нищо, за което да си спомням. — Вече започваше да усеща замайването от алкохола.

— Много странно — каза Джералд, — защото запълвахте най-интересната част от моя ден.

Тя бързо вдигна очи към него.

— Аз? — Обзе я неприятното чувство, че ще чуе отговор, който няма да ѝ хареса.

Мъжът кимна.

— Вчера бях в „Ормондс“ и случайно се озовах в секцията за обувки. Както знаете, в момента тече сезонната им разпродажба.

— Така ли?

И двамата бяха наясно, че тя блъфира.

Той отново кимна, продължавайки жестоката си игра.

— Там щракнах няколко кадъра.

— Правили сте снимки значи — повдигна вежди Хелън. — Или сте пили текила в ресторанта?

Джералд се изсмя.

— Слава богу, че не се отбих, защото щях да пропусна много интересна история.

— Нямате вид на човек, който може да открие нещо интересно в магазин като „Ормондс“. — Огледа скъпия му официален костюм. — Или може би просто сте минавали направо на път към паркинга?

— Всъщност ето как беше. Бях тръгнал да купувам батерии за фотоапарата си от един от щандовете за бижута. Направо полудявам, задето трябва да търся малки батерии, вместо да използвам стандартните, но това се оказа едно от най-късметливите неща, които изобщо са ми се случвали.

— Така ли?

Той кимна енергично.

— Минавах през магазина на път към паркинга и въртях в ръце фотоапарата, за да се уверя, че работи, когато се натъкнах на невероятна сцена. Нямах и представа, че ще стана свидетел на подобна история, но... така се получи. — Измъкна някакъв плик от джоба си. — Разгледайте ги. Много са добри.

Значи предварително бе планирал да я намери тази вечер и да я притисне в ъгъла.

— Всъщност не проявявам интерес към работата ви, господин Паркс. — Никак не искаше да разбере какво има в плика.

— Но защо, погледнете ги — размаха ги пред лицето ѝ мъжът като дресьор на лъвове, който се опитва да привлече вниманието на питомците си с къс сурово месо. — Сигурен съм, че ще ви *заинтригуват*.

Тя се взря в него безмълвно.

— По-добре аз да ви ги покажа, отколкото сутрешните новини.

Хелън неохотно взе плика. Беше в положение, в което трябва да играе ролята, която ѝ предлагат.

За момент, който ѝ се стори дълъг като час, измъкна старателно подредени черно-бели снимки.

На първата я бе фотографирал от разстояние, докато разговаря с Луис в отдела за обувки на „Ормондс“.

Втората показваше продавач-консултанта, който ѝ подава кредитната карта.

На третата отново бе запечатан Луис, пак като ѝ връща картата.

Следващата вече съвсем ясно отразяваше терзанията върху лицето ѝ, докато разговаря по телефона с банковата служителка.

Петата... бе почти същата.

Най-ужасна бе шестата. На нея се оглеждаше наляво, ясно издавайки намерението си да провери дали теренът е чист.

На седмата обуваше едната от новите обувки, а старите ясно се виждаха в поставената на пода кутия.

Следващата бе запечатала вътрешната ѝ борба, докато пъхаше кутията със своя чифт под стола, на който бе седяла.

Деветата, десетата и единадесетата показваха как крачи към изхода с уверена походка, но с изкривено от съмнение лице.

На дванадесетата вече отваряше вратата.

Тринадесетата бе върхът в малката колекция. На нея се виждаше как охранителят с непреклонното изражение на полицай бърза след нея.

А четиринадесетата... беше *историята*. От нея — до двайсет и петата. Всички заедно представляваха подробно документиране на задържането ѝ.

Прехвърли набързо снимките, подреди ги в спретната купчина, точно както ѝ бяха дадени, и ги върна на Джералд Паркс.

— Не разбирам защо това би заинтригувало някого — каза, но гласът ѝ трепереше достатъчно, за да убеди всеки по-наблюдателен човек, че изобщо не се съмнява в обратното.

Не се съмняваше ни най-малко.

— Защото са последователна серия снимки, които показват — честно казано, не мога да повярвам на късмета си — как крадете чифт

обувки от магазина, след което сте арестувана. — Обяснението беше поднесено с толкова приятелски тон, сякаш беше местният горски, който разказва на невръстно дете как е открил безобидна черна змия във ваната си.

И бе заснел необичайната случка.

Това беше най-уличаващият и забавен американски филм и Джералд Паркс току-що бе спечелил за него голямата награда.

— Беше обикновено недоразумение — каза тя хладно.

— Значи отричате, че сте крали? — Мъжът поклати глава.

— Не и според източниците ми.

— И кои са те? — Искаше ѝ се да остане спокойна, но само един поглед върху снимките доказваше, че е виновна като самия грях и никой, добрал се до тях, няма да повярва на разказваната от нея история.

— Я стига, госпожо Захарис! Ако ви го разкрия, може да го изложи на опасност. И което е по-важно, да проваля работата си. — Фотографът цъкна с език. — Мисля, че вестниците биха дали луди пари за тези снимки. Впрочем сигурен съм.

— Пресата не се интересува от мен.

— Не бъдете толкова скромна. — Господи, как може да ѝ говори толкова мило и в същия момент да ѝ отправя такава злобна заплаха? — Омъжена сте за човек, когото мнозина смятат за евентуален бъдещ президент на Съединените щати. Образът ви постоянно се появява в светските хроники на „Поуст“ и „Уошингтониън“. Вие сте, ако мога да заимствам израза от криминалното следствие, личност, представляваща интерес.

Когато Джералд замълча, тя го погледна безмълвно — удивена и почти впечатлена от неограничената му способност да върши злодеяния с такова удоволствие. Всеки, който не говори английски, можеше да бъде заблуден от тона му и да предположи, че прави комплименти на Хелън за красотата и заложите ѝ.

— Виждам, че сте изненадана — продължи след малко той, — за което се извинявам. Ако искате вярвайте, но доста мислих преди срещата и стигнах до извода, че няма елегантен начин да подхванеш разговор за основната тема, затова трябва... Бум!...

Тя подскочи стреснато.

— ... да караш направо.

Гласът му бе отново толкова топъл и непринуден, че ѝ бе трудно да разбере накъде бие. Дали ще продаде снимките? Възможно ли бе това просто да е предупреждение да се придържа към историята си, защото на света има жестоки хора, които няма да бъдат снизходителни като него?

Бе склонна да приеме второто, затова попита открито:

— Какво смятате да правите със снимките и с обвиненията в кражба, господин Паркс?

Малките му тъмни очи светнаха като на учител, горд, че любимият му ученик е намерил остроумен отговор на труден въпрос.

— Това зависи от вас.

— От мен значи. — Ако наистина зависеше от нея, би го накарала да млъкне и мигом да изчезне.

Той кимна.

— Аз съм работещ човек, госпожо Захарис. Трябва да изкарвам прехраната си като всички останали. — Направи кратка пауза и лукавото му лице се изкриви в презрителна гримаса. — Е, като почти всички.

Искушаваше я мисълта да му каже, че знае какво означава да се бориш за оцеляването си, но нямаше никакво намерение да създава приятелски взаимоотношения с него, дори и толкова бегли.

Пък и не му влизаше в работата.

При това вече знаеше прекалено много за нея.

Ето защо подхвърли:

— Повечето хора печелят парите си честно.

— Напълно вярно — съгласи се Джералд. — И на мен ми допада такъв начин на живот. Затова не бива да се съмнявате, че имам намерение да лъжа, когато и да било по отношение на вас. — Кимна към купчината снимки, които тя още стискаше в ръката си. — Те сами ще разкажат истината, цялата истина и нищо друго, освен истината. Не е необходимо аз да я доукрасявам.

Хелън поклати глава.

— Какво целите в крайна сметка, господин Паркс? Нито ми е интересно, нито разполагам с излишно време, за да отгатвам намеренията ви.

Фотографът насочи пръст към нея като пистолет.

— Доста сте рязка, госпожо Захарис. Харесвате ми. В крайна сметка целта ми е такава: плащате ми в брой двайсет и пет хиляди долара.

Тя пое рязко дъх и се огледа наоколо, надявайки се, че не са привлекли нечие внимание.

— Двайсет и пет хиляди долара? — прошепна остро. — Сигурно се шегувате?!

— О, не. Съвсем не. Вижте, обмислих всичко. Не е необходимо да теглите сумата наведнъж, за да не предизвикате подозрение в банката. Бихте могли да обясните, че средствата са предназначени за дарение с политическа или благотворителна цел, но тогава съпругът ви може да поиска разписка от получателя или да започне да задава излишни въпроси.

Той очевидно си нямаше никаква представа.

— Мъжът ми непрекъснато следи отблизо финансовите си дела.

— *Неговите* си дела. Това е старомодно. Вие разполагате със собствени средства. А както и на двама ни е известно, при вашия стандарт, при месечна издръжка от няколкостотин хиляди, десет бона са смешни пари.

Няколкостотин хиляди на месец? И то точно сега, когато Джим сложи юзда на разходите й.

— Сред хората с моя стандарт на живот на никого не би му хрумвало да изнудва някого с цел лично облагодетелстване — отвърна му с леден тон.

— Не ми допада думата *изнудване*.

— Но е съвсем точна.

— Така е. Но предпочитам да гледам на положението като начин да ви спася от собствената ви истина. — Мъжът се изсмя. — В известен смисъл съм нещо като ваша лична *тайна служба*. Както и да е. Предпочитам да ми платите в брой, без чекове с имена и адреси. Съберете ги и ги пригответе. Ще се свържа с вас по-късно през седмицата.

— Къде? Кога?

— Не се тревожете за това. Ще ви откроя.

Неудържима ярост стегна гърдите й. Бе работила прекалено дълго и упорито за сегашния си живот, за да позволи на някакъв хленчещ дребен негодник да й го отнеме, но не виждаше никакъв

изход. Ето че сега той стои пред нея и ѝ предлага да му плати двайсет и пет хиляди долара, вероятно не за последен път, в зависимост от нуждата му от пари в бъдеще.

И то в случай, че не пожелае по-щедро възнаграждение за усърдната си работа.

Това може да продължава до безкрайност, рушейки живота, докато накрая я съсипе напълно.

Няма да го позволи.

— Не смятам да ви платя и пукнат цент. Нямаме представа какво се случи в този ден, нито какво сте заснели. — Светкавицата! Внезапно си я спомни. Когато излезе навън и алармата се задейства, помисли, че е оборудвана и със светлинен сигнал. Но се оказва, че е била светкавицата на фотоапарата на Джералд Паркс.

Трябваше да се досети веднага и да бъде подготвена за този момент. Дори можеше предварително да се посъветва с адвоката си.

Само дето не можеше да говори с адвоката, без Джим да узнае, а тя не искаше точно това. Като капак на всичко, сега стана обект на изнудване.

Джералд Паркс я притисна в много по-неподходящ за нея момент, отколкото би могъл да желае. И бе наясно с това.

— Ще платите — каза той уверено. — Пригответе се. Скоро ще се видим.

ГЛАВА 6.

Отново беше Стив.

Странно, как винаги се обаждаше на Сандра в три и половина часа, и то точно в дните, когато работното ѝ време беше до четири. Изключения почти нямаше.

Тя вдигна очи към часовника.

За пореден път обсъждаха необходимостта му от социални контакти. И това пак носеше солидни доходи на Сандра, докато на него щеше да му струва доста по-скъпо, отколкото ако се обадеше на приятел.

— Миналия път не говорихме ли за възможността да се присъединиш към някаква подкрепяща група или нещо подобно? — попита тя с глас на професионален терапевт.

Не само на него му допаднаше този тон. Всъщност той вероятно се нуждаеше от тези сеанси много по-малко от останалите ѝ клиенти, но това беше друга тема.

— Да — потвърди Стив. — Опитах. Не свърши работа.

— Какво направи?

— Като начало потърсих в местния сайт група или занимание, в което бих могъл да участвам.

— И?

— Градската група на транссексуалните е пълна.

Не знаеше какво да му каже.

— Шегувам се — рече той, позволявайки си несериозност за първи път, откакто разговаряха. — Обадох се в курс по готварство и градинарство, но очевидно трябва да бутнеш под масата, грубо казано. Не можеш просто да се запишеш, за да научиш нещо.

— Много жалко.

— Дааа. След това позвъних на „Родители без партньори“, но не е достатъчно само да искаш дете. Трябва да бъдеш и самотен родител.

Сандра очакваше да ѝ каже, че отново се шегува, но този път той не го направи и тя неочаквано се почувства трогната от желанието на

този затворен човек да се грижи за дете.

— Тогава попаднах на едно съобщение за хора, които са вманиачени по обувките. Струва ми се... впрочем аз също си падам по тях. — Последва кратък смях. — Предпочитам ги пред това да ходя бос.

Сандра бе озадачена.

— Среща на хора, които обичат обувки? — Сигурно не бе разбрал правилно.

— Забрави. Това е много специфично. Първо, трябва да си жена или поне да имаш неестествено малък крак. Не е за хора, които носят голям номер.

— Какво? Хайде по-сериозно, Стив. За какво говориш? Група от хора, които обичат обувките, но носят малки номера? — Защо нещата при него винаги опираха до транссексуалността? Нямахше намерение да го пита, но ѝ беше интересно.

— Добре, ето го. — Чу го да трака по клавиатурата на компютъра си. — Клуб на анонимните...

Сандра застина върху стола си.

Истина ли беше? Защото беше мечтала точно за такова нещо, което да я измъкне от апартамента ѝ. След като дълго се бе надявала на Господ или на каквото и да беше там, най-сетне това щеше да се сбъдне, и то в най-неочаквана форма. Още повече в момент, в който се чувстваше готова да започне да излиза...

— ... събират се в Бетесда всеки вторник вечерта...

Виж ти, става все по-странно и по-странно. Беше абсолютно свободна по това време.

Е, всяка вечер е свободна. Така че странно не е съвсем точната дума.

— Препродават си обувки, предполагам. Споменават нещо за „Мали“...

Произнесе го „Малай“, но тя разбра за какво става въпрос. Дори в момента до дивана ѝ беше захвърлен чифт от същата марка.

— Да, и трябва размерът ти да е трийсет и седми. Жени, които носят номер трийсет и седми. Не и осми. Не и пети. Но ако си мъж, забрави. — Стив изсумтя презрително. — Нещо като да те зашлевят през лицето някакви особнячки, и то точно когато си решил, че си намерил мястото си. Глупачки!

Междувременно Сандра си мислеше, че вероятно слуша за първия клуб в историята на света, към който би могла да принадлежи с цялата си душа. Толкова изцяло, че беше дори подозрително.

Дали по някакъв начин не бе открил къде живее, бе проникнал в апартамента ѝ и преглеждайки гардероба ѝ, бе открил номера на обувките ѝ и предпочитаната от нея марка?

— И прочете за това в някакъв местен сайт? — попита със съмнение, чудейки се дали да не вземе мобилния си телефон, да позвъни в полицията и да помоли да проследят обаждането на Стив. Или пък да включи компютъра и да намери тази група, преди да е изчезнала в света на приказките?

— Да — отвърна той толкова простодушно, че тя веднага се усъмни доколко е основателна параноята ѝ.

Няма начин Стив да я бе открил. Компанията действително се бе погрижила обажданията да минават през няколко централи, преди да стигнат до оператора.

— И се оказа, че и тази група не е за теб — продължи все още предпазливо, но се чувстваше значително по-добре, отколкото преди няколко минути.

— Аха. Ето какво получаваш, когато се ровиш из различни форуми, за да намериш призиванието си. Може би наистина имам нужда от истински психолог.

Психолог? Глупости! Погледна отново часовника.

До четири часа оставаха само пет минути.

— Може би трябва да помислиш по-сериозно върху това, Стив — каза с известна тайнственост в гласа, каквато рядко ѝ се налагаше да използва, когато ѝ плащаха на минута. — Поне ще бъде възможност да излезеш и да поговориш с някого лице в лице. Това може да се окаже решителната първа стъпка.

— Наистина ли смяташ така?

Тя кимна, въпреки че той не можеше да я види.

— Наистина.

— А какво ще кажеш за някакви лекарства? Психолозите не предписват, а може би са ми необходими...

— Психологът може да прецени дали се нуждаеш от психиатър или от психотропна droga.

— Какво?

— Антидепресанти.

— О! — Отново направи кратка пауза. Разговорът сигурно щеше да му струва хилядарка. — Мислиш ли?

— Определено. Всъщност... — Погледна часовника и забеляза, че до следващия ѝ ангажимент в четири остават само две минути. — Смятам, че веднага трябва да се свържеш с някого. Не че ти има нещо — додаде припряно. — Но съм сигурна, че някой може да помогне на чувствителен човек като теб, който има проблем с приобщаването си към този луд свят. Направи го сега, преди да е угаснала и последната искра. — Последното може и да беше малко пресилено, но мъжете обичат преувеличенията.

— Може и да си права — отвърна той и в гласа му прозвуча повече надежда от когато и да било досега. — Смятам да позвъня тук-там.

— Отлично! — Рядко разговорите ѝ завършваха толкова въодушевено. — И помни — продължи, предлагайки съвет, който сама би трябвало да следва, — направи го стъпка по стъпка. Не се опитвай да постигнеш всичко изведнъж.

— Пени — каза мъжът и тя си го представи как поклаща глава и се усмихва, — ти си велика!

— Ти също, Стив — върна му комплимента Сандра, чудейки се дали поне единият от двамата използва истинското си име, или цялото това приятелство е мираж. — Не забравяй да ме уведомяваш как вървят нещата.

— Обещавам. — Гласът му прозвуча по-уверено от обикновено. — Ще ти се обадя отново.

— Благодаря ти. — Натисна бутона за прекъсване на разговора и се поколеба, питайки се дали беше толкова нечестно, колкото си мислеше, да кара бедния човек да плаща толкова много за минута, само и само да си поговори с някого.

Знаеше, че не е хубаво, но изборът си беше негов. Само той можеше да реши дали да ѝ звъни отново и отново. Въпреки че го беше предупредила за високата тарифа.

Трябваше ли да се чувства отговорна за това?

Нямаше отговор на този въпрос, затова реши да го постави на доктор Ратнър, с която всъщност бе ангажиментът ѝ в четири часа. За което плащаше по сто и трийсет долара на час.

В сравнение със сумата, с която олекваше Стив след всяко обаждане, сделката си струваше.

Разговорът с доктор Ратнър протече по обичайния начин.

— Притеснява ме фактът, че не си достатъчно самоуверена, за да посетиш кабинета ми лично — каза ѝ тя. — Намира се само на шест пресечки от дома ти. Би могла да дойдеш за десетина-петнайсет минути и с това да приемеш едно от стоящите пред теб предизвикателства.

Предизвикателства. Точната дума. Ставаше въпрос за фобия. Сандра не обичаше да напуска апартамента си. Знаеше, че състоянието се нарича агорафобия, беше преодолимо и би могло да бъде излекувано с малко работа... за някои. Беше чела достатъчно по въпроса.

Даваше си сметка, че трябва да се пребори със страха си да излиза навън. Чиста психология. И беше крайно време да се заеме с това.

— Просто напоследък бях много заета — излъга, чудейки се защо плаща толкова много, за да заблуждава психоаналитика си.

— Сандра, трябва да пренаредиш приоритетите си.

— Знаем.

— Повтаряш ми това всяка седмица в продължение на година — настоя доктор Ратнър. — Оправданието ти ми звучи неправдоподобно. Би могла да ми се обаждаш по няколко пъти на ден, ако изпитваш такава необходимост. Но няма да се почувстваш по-добре, докато не събориш стената, с която си се обградила, и не излезеш от спокойната обстановка на ежедневието си.

— Когато ми говорите така, имам усещането, че външният свят съвсем не е безопасно място.

— Вероятно защото ти смяташ така. А това би могло да е основателна причина да излезеш и да се пребориш с демоните си. — Гласът ѝ звучеше успокоително, но съветът ѝ изглеждаше все така неизпълним. — Докато не го направиш, нито аз, нито който и да било друг може да ти помогне.

— Какво имате предвид? — Мили боже, дали терапевтката ѝ не иска да каже, че приключва с нея?

— Само това, че трябва да излезеш поне за час. Или за трийсетина минути. Колкото можеш да издържиш. Виж, представи си,

че отиваш с колата си до супермаркета или до библиотеката, или пък че идваш в кабинета ми. Това винаги е свързано с някакъв персонален риск. Просто се опитвам да ти обясня, че се налага да приемеш някакво малко предизвикателство, за да се пребориш с фобията си. — Тя се поколеба за миг, вероятно без да си дава сметка, че в този момент жената в другия край на линията плаче тихо. — Не ти ли звучи разумно?

Сандра кимна, после отвърна едва чуто:

— Да.

— Чудесно. В такъв случай, защо не отидеш на кино?

Тя поклати глава.

— Има прекалено много хора. А и филмите напоследък са доста дълги.

Вече знаеше какво трябва да се опита да направи. И това нямаше нищо общо със скучен филм в тъмния, тайнствен салон. Имаше нужда да се срещне с хора, с които да се чувства в безопасност, с които нещо я свързва. Единственият начин да излезе навън и да води някакво подобие на нормален живот, което можеше да си представи, бе сред приятели, с които да води интересен за нея разговор като противовес на весело празненство, където кльощави момичета и разгонени младежи се забавляват, докато тя се поти в кухнята.

— Какви са увлеченията ти? — попита доктор Ратнър. — Какво би те накарало да се чувстваш добре, и при това е достатъчно привлекателно? Няма значение какво е то, стига да е *нещо*, което би могла да направиш.

— Не знам!

— Е, хубаво. — Гласът ѝ беше благ, но в него се долавяше твърда нотка, каквато рядко бе чувала. — Много хубаво. Това ще бъде задачата ти за следващата седмица. Намери нещо — само едно *нещо* — за това време, което би могло да те измъкне от дома ти и с което би се занимавала повече от час. Още по-добре, шейсет и една минути. Стига да е повече от час. Това ще е голям прогрес. Готова ли си за такова предизвикателство?

Един час.

Би могла да го направи.

Наистина ли?

Много ѝ се искаше. Копнееше да се почувства по-добре. Затова попита:

— Може би имате предвид нещо като разходка до близкия супермаркет? До катедралата или дори до зоологическата градина?

— Не, Сандра. Това, за което говориш, са неща, които можеш да направиш сама...

Значи беше права.

— ... а аз ти препоръчвам да прекараш един час сред хора. Да се видиш с някого в града, да посетиш някое обществено мероприятие, каквото се сетиш. Няма значение какво е, стига само да те мотивира достатъчно, за да излезеш. — Замълча за момент, но тъй като тя не каза нищо, продължи: — Сигурна съм, че ще ти се отрази изключително добре.

— Добре — отвърна Сандра, почувствала се внезапно като капризно дете. — Чудесно. Ще се опитам.

— Радвам се да го чуя — увери я доктор Ратнър. — Имай предвид, че говоря сериозно. Струва ми се, че няма да бъде толкова трудно, колкото си мислиш. Но ще промени изцяло живота ти.

Ще промени изцяло живота ти.

Ако изобщо се нуждаеше от нещо, то беше точно от промяна. Без значение каква, стига само да я изтръгне от рутината, преди изцяло да я погълне.

След като приключи разговора с психоаналитика, Сандра се върна при компютъра и отвори местния сайт. Беше достатъчно само да изпише „Клуб на анонимните...“ — и статията, за която ѝ спомена Стив Фриц, се появи върху екрана на монитора.

КЛУБ НА АНОНИМНИТЕ ШОПИНГ МАНИАЧКИ.

„И вие ли сте като мен? Обичате обувките и не можете да устоите на изкушението да ги купувате? Ако носите трийсет и седми номер и проявявате интерес да размените своите «Маноло Бланик», «Мали» и т.н., елате във вторник в района на Бетесда. Може би ще успеем да си помогнем взаимно.“

Отдолу следваше телефон и електронен адрес.

Дълго време разглежда съобщението, като се опитваше да се застави да се обади, но това ѝ се струваше прекалено трудно като първа стъпка. Да се гмурне изведнъж в среща с толкова много хора, които без съмнение щяха да очакват от нея да бъде общителна... Колкото и подходяща да ѝ изглеждаше тази група, имаше нужда да подходи бавно към новото начинание.

Но беше истински заинтригувана. Затова седна и започна да си избира малки предизвикателства.

И така, първото бе да отскочи в ресторант за бързо хранене. Тъй като менюто му не включваше нищо, позволено за хора с наднормено тегло, посещението щеше да е кратко. Влезе, поръча си диетична кола, настани се на маса до прозореца, започна да пие бавно, насилвайки се да следва съвета на доктор Ратнър да се остави на усещането за дискомфорт.

Двайсетте минути ѝ се сториха два часа, но когато си тръгна, Сандра изпита удовлетворение, че е направила нещо.

Наистина съвсем незначително и вероятно милиони хора по света го вършеха ежедневно, без даже да се замислят, но за нея това бе начин да се научи да се бори с фобията си, така че веднага щом подобни нетърпеливи мисли я нападнаха отново, щеше да си наложи да ги отпрати.

Досега невинаги ѝ се бе удавало.

— Колкото по-усилено се опитваш да прогониш страховете си, толкова по-упорито те ще се връщат — предупреди я доктор Ратнър, след като ѝ се обади по-късно.

— Това е глупаво — мрачно отбеляза тя. Ядеше ѝ се сладолед. И пица. Както и шоколадови вафли с разбит крем.

Искаше ѝ се нещо, което да ѝ достави удоволствие, каквото не бе изпитала, докато пиеше диетичната газирана напитка в ресторанта за бързо хранене.

— Нещата са такива, каквито са — каза психоаналитичката. Често бе чувала подобни влудяващи психологически изводи, които с нищо не ѝ помагаша.

— Наистина е жалко — оплака се тя. Всеки човек на света можеше да се движи по улиците, без да получава сърцебиене. — Мразя това! — Господи, толкова беше потискащо! Но нищо не можеше да

направи. Освен да го мрази. Само изразяваше чувствата си. Обичайно доктор Ратнър аплодираше подобна проява.

— Сандра, днес прекара половин час навън и това не те уби. Този факт нищо ли не ти говори?

На върха на езика ѝ беше непочтителният отговор, че единственото, което ѝ се е искало, е да се втурне към апартамента си, за да се отърве от тълпата непознати, но се въздържа, тъй като се опасяваше, че резултатът щеше да има обратен ефект.

— Само това, че трябва да опитам нещо друго.

— Много добре! — Доктор Ратнър изглеждаше изключително доволна. Очевидно смяташе това за огромен прогрес.

А може би беше истина.

— Каква ще бъде следващата ти стъпка? — попита тя. — Някакъв музей? Или обяд в обикновен ресторант?

— Записах се за сеанс с хипнотизатор — съобщи Сандра, очаквайки лекарката да изрази или учудване, или неодобрение. — Надявам се да успее да ми помогне да се преборя с фобията си. — Последва кратка пауза, след което попита: — Може би го намирате за глупаво?

— Съвсем не — отвърна доктор Ратнър. — Само се упреквам, че не ти го препоръчах по-рано.

— Сериозно? Значи виждате някакъв смисъл в това?

— Със сигурност знам, че е помагало на много хора. Ще е чудесно, ако се окажеш една от тях.

— В противен случай...?

— Е, поне няма да ти навреди. Бих казала, че по-скоро ще се почувстваш по-добре, защото ще научиш някои нови начини да се владееш, когато се озовеш в тревожна ситуация. Много добро решение, Сандра. Гордея се с теб!

Два дни по-късно, когато Сандра опитваше да се реши да напусне апартамента си пет минути преди поредния си ангажимент с доктор Ратнър, се замисли върху думите ѝ.

Разбира се, много уважаваше психоаналитика си. Толкова много, че не се осмеляваше да я нарича Джейн, въпреки че тя многократно ѝ бе отправяла подобна молба. Далеч по-удобно ѝ беше да споделя с

доктор Ратнър най-съкровените си мисли. Респектът ѝ стигаше дотам, че не искаше да признае страха си от хипнотизаторския сеанс, за който така радушно я бе поздравила лекарката.

Затова си пое дълбоко дъх и отвори входната врата.

Когато най-сетне се озова в квадратната тухлена сграда, в която се намираше кабинетът, вече бе закъсняла с десет минути. Докато пътуваше в тясната метална кабина на асансьора към третия етаж, се опитваше да измисли някакво правдоподобно оправдание пред секретарката, която би трябвало да я посрещне. Но като се озова в малката приемна, не завари никого. Всъщност помещението се оказа претъпкано с книги и списания и единственият посетител бе привлекателен възрастен мъж, какъвто можеше да се очаква да се види в стая, пълна с разнообразна литература.

— Сандра? — посрещна я с широка усмивка той.

— Да. Извинете, че закъснях. Задръстването е толкова...

— Не се притеснявайте — махна с ръка непознатият. — Много хора променят решенията си в последния момент и не дават да се разбере за това. Тежко е да се изправиш лице в лице със страховете си.

С всяка изминала минута ѝ ставаше все по-трудно.

— Има ли все още време да... Простете, не знам какво се прави в такива случаи. Часовете строго определени ли са?

— Зависи изцяло от вас. — Отвори вратата към основното помещение и ѝ направи знак да влезе. — Винаги оставям около половин час промеждутък между сеансите, така че клиентите ми да не се чувстват притиснати от времето.

Тя влезе в кабинета и установи, че е съвсем малко по-широк от приемната, която току-що напусна. Стените бяха опасани с лавици, огъващи се под тежки томове по психология и хипноза, наред с различни здравни издания и наръчници за по-добро самочувствие, та чак до съвети как да дресиране кученцето си.

— Седнете — посочи той към олющения люлеещ се стол и се настани зад бюрото, само на няколко крачки встрани.

Сандра се отпусна в люлеещия се стол и изпусна шумно въздуха, който несъзнателно бе задържала доста дълго време.

— Уоу! Наистина е удобно.

— Нали? — Мъжът пренавиваше аудиокасата и не откъсваше очи от нея. — Вече е на почти двайсет години и е поправян толкова

пъти, че отдавна престанах да ги броя. Въпреки всичко, досега не съм намерил нищо по-подходящо.

Тя кимна.

— За какво е касетата?

— За да запиша срещата ни. Имате ли нещо против?

Имаше ли? Не беше сигурна.

— Защо?

— Много често пациентите ми искат да получат запис и да го изслушат на спокойствие у дома си, за да повтарят успокоителните упражнения, на които ги уча. Но всичко зависи от вас.

— Значи и аз ще получа такъв?

— Разбира се. Но срещу малка добавка към цената на сеанса.

— А! Добре — кимна отново тя. Звучеше съвсем разумно. И ако наистина щеше да се почувства по-добре, в което не се съмняваше, щеше да има нужда от всяко средство, което би могло да ѝ бъде от полза. — Чудесно.

Той сложи касетата в касетофона, натисна копчето и върху машината светна червен индикатор.

— А сега, ако сте готова да започнем, просто се отпуснете в креслото и затворете очи.

Сандра се подчини.

— Слушайте гласа ми. Позволете ми да ви отведа в един нов, свободен свят, без тревоги...

Тембърът му беше подходящ за това. Не прекалено нисък, но не и дразнещо висок. Среден. И съвсем спокоен.

Познат.

Опитваше да го следва, докато се стараяше да накара въображението си да полети над мраморно стълбище към широк коридор с множество врати, но беше толкова разсеяна от усърдните си опити да разпознае гласа, че не можеше да се съсредоточи върху задачата.

— Когато погледнете към вратите, ще забележите, че на всяка от тях е написана по една дума. Като любов, омраза, гняв, страх... каквото и да е. Зависи изцяло от вас.

Най-накрая се сети. Беше един от клиентите ѝ. Не беше толкова редовен като Стив, но бе разговаряла с него няколко пъти. Винаги,

когато го бе питала какво иска, той бе отвърщал: „Изненадай ме. Оставям всичко на теб“.

— Сега влезте през вратата, на която пише *спокойствие* — продължаваше мъжът, без да подозира за току-що направеното от нея откритие. — Вижте какво има вътре. И си изберете онова, което ще ви накара да се почувствате в мир със себе си.

Каквото и да беше то, бе дяволски сигурна, че не лежи в някаква въображаема тъмна стая, към която я води човек, който само преди няколко седмици я бе молил да го накаже, защото е бил лошо момче.

— Какво виждате, Сандра?

— Ами... — Не знаеше какво да му каже. Искеше да си върви. Сеансът се оказваше абсолютна загуба на време. Нямахме начин да се успокои и да приеме случващото се сериозно.

Но от друга страна, бе невъзможно да съобщи на бедния човек, че го е разпознала и знае колко много обича да смучат топките му, след като е стигнал до оргазъм.

Затова направи точно това, което винаги правеше с него.

Преструваше се, докато накрая всичко свърши.

— Виждам голяма зелена морава...

ГЛАВА 7.

— Първото, което трябва да направите, е да закриете кредитните си карти и да ми ги дадете.

Лорна се вторачи във Фил Карсън — нисък и плешив, сякаш току-що ѝ бе предложил да пусне в миксера малко котенце и да приготви фрапе.

— *Какво?* Още сега?

Той се засмя. Беше любезен, но сякаш не осъзнаваше напълно колко ѝ е трудно да изпълни искането му.

— Не, не.

— О! — Какво облекчение. — Слава богу!

— Първо трябва да ми продиктувате номерата и имената на банките. — Извади ножица от чекмеджето на бюрото си и ѝ я подаде. — После ще ги срежете и ще ми ги предадете.

Отново го погледна с надеждата, че веднага след това ще се засмее и ще ѝ каже, че се шегува, но малкото му кръгло лице беше безизразно, а тънките устни — стиснати решително.

Вече вземаше химикалка и буташе към нея черен кожен бележник.

— В този ред на мисли, първо ще се свържа с кредитните ви инспектори и ще договоря с тях по-ниски лихви и нови погасителни планове — продължи той. — В дългосрочен план това ще ви спести стотици, може би дори хиляди долари.

— Но... — Лорна знаеше, че онова, което ѝ казва, е истина и не би трябвало да има никакви възражения. Ала все пак се чудеше. — Ами ако изпадна в крайна необходимост? Ще мога ли да използвам кредитните си карти?

Мъжът хвърли поглед към разпечатката на списъка с кредиторите и дълговете, които бе натрупала.

— *Крайна необходимост?* От това, което чета тук, не оставам с впечатлението, че сте ги използвали само в такива ситуации.

Е, разбира се, не можеше да се очаква от него да разбере как една дребна покупка може да я изтръгне от емоционална депресия. Достатъчно беше да го погледне човек! Беше облечен в очевидно евтин костюм, защото шевовете си личаха. Ами тези обувки! Мили боже, обувките му... сигурно бяха от магазин за един долар. Бяха в неестествен нюанс на бледокафяво, за който баща ѝ казваше, че никой не би могъл да го докара, освен времето. Подобни груби шеги бяха често използвани в семейството ѝ.

— Не че планирам да изпадна в такова положение — обади се тя, — но какво ще стане, ако изникне нещо, например... не знам... — Какво би могло да му се стори достатъчно разумен довод? — Ако например се озова извън града? Или пък ми се наложи да плащам разноски за лечение? Ами ако колата ми се повреди? — Нямахше намерение да му разкрива, че щеше да я ползва още най-много месец. — Нещо такова. — Дали не може тайно да задържи поне едната? За всеки случай. Но коя да избере? Тази на „Виза“, чиято лихва беше девет цяло и осем процента, но имаше кредитен лимит четири хиляди и двеста долара, или пък „Американ Експрес“ с шестнайсет процента лихва и десет хиляди лимит?

Беше също като „Изборът на Софи“^[1].

Фил Карсън я наблюдаваше през бюрото си. Беше дребен мъж, но върху хидравличния стол, който можеше да се повдига и снишава, приличаше на малко дете в огромно кресло, което не откъсваше очи от нея.

— Лорна, сблъсквал съм се с подобно нещо и преди. Свикнали сте да живеете по определен начин и се страхувате да промените жизнения си стандарт.

Беше абсолютно прав. А тя бе притисната до стената.

— Съвсем вярно. Няма ли друг начин да се излезе от положението?

Той поклати глава.

— Не и във вашия случай. — Взе един от документите. — Плащате лихва от почти трийсет процента. Минималните ви вноски изстрелват пропорцията между доходите и дълговете ви направо в стратосферата. Не съм психолог, затова не ме разбирайте погрешно, но да живеете по този начин само би задълбочило проблемите ви.

По незначайна причина последното му изречение или по-скоро начинът, по който го изрече, буквално я срина. За нейно най-голямо унижение, от очите ѝ бликнаха горещи сълзи. Изтри ги рязко с ръка, сведе поглед, за да се стегне, и едва след това каза:

— Прав сте. Не мога да продължавам така. Ще направя всичко необходимо, за да приключа със задълженията си веднъж завинаги.

Фил се усмихна.

— А аз съм тук, за да ви помогна. И имам няколко идеи и предложения, за да стане всичко по-бързо.

— Така ли? — В гласа ѝ се прокрадна надежда. — Например?

— Някога продавали ли сте нещо по интернет?

Никога не беше влизала в такива сайтове. Винаги бе смятала, че виртуалните търгове са за възрастни хора, които би трябвало да имат по-сериозни интереси от този да търгуват в мрежата.

Но може и да грешеше.

Мисълта да продава различни неща във виртуалното пространство, вместо да се натоварва с допълнителна работа, ѝ се стори привлекателна.

— Какво предлагат или купуват хората там?

— Каквото и да е. Предмети за колекционери, домакински съдове, всякакви дреболии, дрехи, дори обувки...

Обувки!

О, не, не! Не би могла. Достатъчно ѝ беше, че довечера вероятно щяха да дойдат хора, за да търгуват с тях. Не би могла да ги продаде на абсолютно непознати за пари. Пари, които на всичко отгоре щяха да потънат в тъмния дълбок ров от дългове, изкопан от собственото ѝ безразсъдство.

Вече бе направила своето жертвоприношение — безкрайно дълги часове допълнителна работа. Можеше дори да гледа деца в свободното си време. Или да коси ливади, както правеше в гимназията.

Но за нищо на света нямаше да се откаже от обувките си.

В *никакъв* случай.

— Знаете ли, не мисля, че е по вкуса ми — прекъсна го рязко.

Мъжът млъкна, след това кимна:

— Добре. Забравете. Беше само едно предложение.

— Не ме разбирайте погрешно. Наистина го оценявам.

— Все ще измислите нещо — увери я той. — Хората имат различно ниво на възприемане към подобна необходимост. Знам, че е много трудно, когато за първи път се изправиш очи в очи с проблема си.

— Точно това правя — опита да се защити тя. — Гледам напред. Това също е начин да се изправя пред него.

Фил я погледна.

— Много добре.

Внезапно Лорна се почувства доста неудобно.

— Аз просто... — Думите някак ѝ убягнаха. Бе изговорила прекалено много, без всъщност да каже нещо съществено. Обикновено ѝ се случваше, когато беше изключително изнервена. Сега беше по-добре да си затваря устата. Затова излъга: — И на мен ми хрумнаха няколко идеи как бих могла да увелича доходите си.

Е, поне имаше достатъчно добър план за това как да се добере до обувки, които не може да си позволи, но вътрешно нещо ѝ подсказваше, че Фил Карсън няма да е особено впечатлен от него, още по-малко пък от факта, че се е сетила за това доста преди сериозно да помисли върху финансовото си състояние.

— Чудесно. А сега — прочисти гърлото си той и ѝ протегна ръка, — ако сте готова да минете през процедурата с кредитните карти, можем да започнем...

— Ще поставя малка метална пластина в хрущяла на ухото ви — каза доктор Келвин Лий, натискайки меката част от ухото на Сандра.

— Ще боли ли? — попита тя. Глупав въпрос, като се има предвид, че лежеше на масата на специалист по акупунктура и към момента в тялото ѝ вече бяха забодени повече от четиридесет игли.

Но Келвин Лий беше достатъчно тактичен да не наблегне на това.

— Вероятно малко, само докато я поставям. Няма да е по-силно от леко убождане.

— Колко време ще остане там? — Вече се чудеше дали петнайсетте минути, през които трябваше да търпи иглите, са изминали.

— Месец.

— Цял месец?

— Аурикуларната терапия е нещо съвсем различно от акупунктурата — обясни той търпеливо. — Действа, докато носите пластината.

Начинът, по който изрече думите *докато носите пластината*, я накара да си се представи като жена от негърско племе, която непрекъснато слага на ушите си все по-големи тежести, докато меките им части почти провиснат до съсухрените ѝ гърди.

— Вижте, не знам...

— Уверявам ви, няма да ви причини никакъв дискомфорт.

Тя преглътна. Ако ѝ помогне да събере кураж да излиза от апартамента си поне от време на време, изобщо не я интересуваше дали ще бъде болезнено или не.

— Добре — каза примирено и затвори очи. — Продължавайте. — Изчака за момент, докато той търсеше най-подходящата точка. — Може да го направите.

— Вече приключих. — Докторът се усмихна, излъчвайки такава спокойна увереност, че за момент се зачуди как изобщо бе могла да се усъмни в него.

Докосна с ръка ухото си и усети малка, подобна на обича метална пластина, прикрепена към вътрешната страна на меката му част.

— Това ли е?

— Това е — кимна той.

Остана неподвижна за момент, колкото да се увери, че не чувства нищо по-различно. Нищо такова.

— Кога ще усетя разликата?

— Не мога да кажа точно. За всеки пациент е строго индивидуално. По-вероятно е да забележите, че вече не усещате прилив на паника, когато сте на улицата, отколкото да се чувствате по-особено.

Три часа по-късно, въпреки голямата доза скептицизъм, Сандра започна да мисли, че може би лекарят е прав.

Не можеше точно да обясни какво се бе променило. Не беше като внезапна готовност да се качи в претъпканото метро, но мисълта да излезе и да отскочи до супермаркета например ѝ се струваше много по-приемлива, отколкото предишния ден.

На следващата сутрин подобрението бе още по-голямо. По някакъв начин усещаше, че е готова да се влее във външния свят, но си даваше сметка, че в това има и известна доза фалшива самоувереност. Ако сега излезеше и скочеше в първия автобус, със сигурност щеше да си проправя път навън още на първата спирка.

Значи градският транспорт отпаднаше. Затова пък разходката до близкия супермаркет ѝ изглеждаше постижима. Тръгна да си купи салата и няколко фунийки сладолед. Макар да не бе кой знае какво забавление, поне не усещаше обичайните пристъпи на паника.

Върна се в апартамента си, чудейки се дали пластинката на ухото ѝ действително притежава силата да ѝ помогне да се пребори с фобията си.

Имаше прекрасен начин да го провери.

Следващият ден беше вторник — денят за среща на анонимните манияци на обувки. Можеше да отиде поне веднъж. Ако се получи, толкова по-добре. Ако ли не, тогава можеше да се оправдае, че е опитала, и да продължи терапията при доктор Ратнър.

Щеше да го направи.

Поне веднъж.

Поне веднъж.

Повтаряше си тези думи като мантра, докато отиваше към телефона, за да позвъни.

Хората трябваше да започнат да пристигат след петнайсетина минути и Лорна бе налегната от сериозни съмнения. Ами ако не бяха тези, за които се представяха? А ако не бяха жени? Ако беше някакъв умопомрачен мъж, който има намерение да я удуши със собственото ѝ бельо, да я ограби и да я остави да изгние в апартамента ѝ, докато вонята привлече вниманието на съседите? Последното със сигурност щеше да отнеме доста време, като се имаха предвид струпващите се периодично под прозорците купчини боклук, когато фирмите по чистотата стачкуваха.

Не беше невъзможно. Ами онова момче, което ѝ се обади? Беше наистина зловец. Непрекъснато бе повтаряло, че има нужда да излезе навън и би могло да купи дамски обувки трийсет и седми номер, както и да участва в размяната. Сякаш ставаше въпрос за картички на бейзболисти или някакви лепенки, които могат да си разменят на игрището. Беше почти невъзможно да му се откаже. Може би беше

неудачник, за когото това бе единствената възможност да се срещне с жени, но от друга страна, нищо чудно да беше някой психопат, имитиращ добре женски глас, само и само да се добере до адреса ѝ и да ѝ докара непредвидени неприятности.

Бе проявила достатъчно предпазливост, като публикува мобилния си телефон така, че никой да не може да я проследи, с което разбиваше на пух и прах теорията на Фил Карсън, че подвижната връзка само обременява разходите ѝ. Но след като ѝ се бяха обадили Хелън, Флорънс и Сандра, Лорна с готовност им бе съобщила адреса си само след кратък разговор.

Може би някоя от тях... като например Флорънс. Наистина ли съществуваше жена с такова име, или се бе поддала на уловка, хвърлена от умопомрачен маниак?

Със свит от притеснение стомах, Лорна отиде до вратата, за да се увери, че веригата е сложена. Можеше да погледне през шпионката и да се увери, че онзи, който я търси, изглежда... *нормално*.

И зачака.

Чу първото почукване в седем без три минути. Тя забърза към вратата и надзърна през шпионката. Беше висока слаба жена с прошарена коса, която ѝ напомняше за Круела де Вил. Беше смръщена и носеше три големи пазарски чанти.

Лорна отвори вратата.

— Здравейте — каза, осъзнавайки внезапно, че не си е подготвила приветствие предварително. — Добре дошли в Клуба на анонимните шопинг маниачки. Аз съм Лорна.

— Флорънс Майърс — представи се непознатата, като се втурна в апартамента, удряйки домакинята с пълните торби, докато минаваше покрай нея. — Първото, което трябва да направим, е да сменим името.

— *Да сменим името?* — повтори Лорна.

— Точно така. Сегашното звучи като рехабилитационна програма за наркомани или алкохолици. Нямаме нужда от подобна реклама.

Всъщност според Лорна ставаше въпрос точно за нещо такова.

— Мислите ли?

— Аха. Какво мислят по въпроса останалите?

— Все още не зная.

— Искате да кажете, че не сте разговаряли с тях?

— Не. Не и на тази тема.

Флорънс изглеждаше раздразнена за момент, после сви рамене и додаде, повдигайки чантите:

— Къде да оставя това?

— Какво има в тях?

Гостенката я изгледа, сякаш току-що я бе попитала кое число следва след три.

— Обувки, разбира се!

Трябва да бяха много обувки.

— Във всички торби?

Флорънс започна да отваря чантите, да вади различни чифтове и да ги нарежда на пода. Някои от тях бяха доста смачкани, за което бе допринесъл и фактът, че бяха натъпкани сред останалите, но повечето бяха... ами, изключително грозни. И от нито една известна марка.

— Виждате ли тези? — Жената вдигна чифт, приличащ на кожени сандали, на който Лорна би могла да се възхити като дете. Бяха в цвят, който в днешно време се определя като бледорозово. — „Джими Чу“. Лимитирано производство.

— „Джими Чу“? — скептично повтори Лорна.

Другата кимна самодоволно.

— Никога не прави модели без токове.

— Ами, сигурно... — Нямаше смисъл да спори. Взе едната обувка и започна да я разглежда. Етикетът изглеждаше оригинален, но беше залепен малко разкривено. — Откъде ги взехте?

— От Ню Йорк — дръпна обувката от ръката ѝ Флорънс. — На ъгъла на Четиридесет и осма улица и Пето Авеню.

— Съжалявам, но не познавам достатъчно добре Ню Йорк. Що за магазин е това?

— Изобщо не е магазин — прекъсна я гостенката, сякаш Лорна току-що бе изрекла нещо изключително глупаво. — Купих ги от един млад човек, който търгуваше с обувки и чанти. По-голямата част от тях продадох по интернет. Натрупах доста пари от това. Но тези — погледна с възхищение към въпросните сандали, — те са специални. Не се съмнявам, че ще се намери кой да ми предложи два чифта чисто нови за тях.

— Искате да кажете, че сте ги купили от уличен търговец?

Флорънс сви рамене.

— Знам, че вероятно са крадени, но това не ги прави по-малко ценни.

Лорна сдържа думите на върха на езика си, за да не ѝ каже, че смачканият им вид напълно ги обезценява, но реши да премълчи. За своя беда, бе възпитана да бъде винаги любезна.

За щастие на вратата отново се почука и тя отиде да отвори. Страхът ѝ от среща с опасен маниак бе изместен от опасението, че ще ѝ се наложи да прекара вечерта в апартамента си с група изгубили ума си жени, които се опитват да разменят оранжеви, ръчно изработени боти за кожени ботуши на „Етиен Айгнер“.

Дори не си направи труда да погледне през шпионката, а направо отвори вратата, за да се озове пред подобна на статуя червенокоса жена в ленена рокля с цвят на слонова кост и с отворени обувки на „Емилио Пучи“, пищно украсени с брокат. В едната си ръка държеше старомодна чанта тип плик, а в другата — неголяма найлонова торба.

Без съмнение вътре имаше кутия с обувки.

Лорна би забелязала това дори от километри.

Непознатата се усмихна, сякаш беше филмова звезда, и заговори: — На правилното място ли съм попаднала? Вие ли сте Лорна?

Домакинята бе прекалено замаяна от появата ѝ, както и от обувките, за да откликне веднага.

— Да — каза накрая. — Извинете ме, вие сте...?

— Хелън Захарис. — Извади от торбата бутилка вино, разкривайки загорялата си ръка. — Приятно ми е да се запознаем. Не съм сигурна какво ще представлява срещата ни, но виното е подходящо за всички случаи.

— Много мило от ваша страна — топло стисна дланта ѝ Лорна и отстъпи, за да ѝ направи място да влезе. — Обожавам „Емилио Пучи“. Не мисля, че съм виждала този модел преди.

— И аз не съм попадала на него тук. Купих го в Лондон — усмихна се Хелън и погледна към Флорънс. — Здравейте.

— Флорънс Майърс — сухо се представи другата. — Не смятате ли, че трябва да променим името?

— Извинете...? — обърка се новодошлата.

— *Клуб на анонимните шопинг маниачки.* — Флорънс поклати глава. — Звучи ужасно.

Лорна потисна желанието да извие очи към тавана, за да не обиди гостенката си.

— Нямам нищо против. Беше просто нещо като... Не мога да обясня точно. Нещо като шега.

— Много е подходящо — увери я Хелън. — Харесва ми. Действително съм пристрастена към обувките. Не ми е удобно да ви разказвам до какви падения съм стигала заради тях. — Поколеба се, после отново се усмихна.

Кой знае защо ѝ се струваше много позната, но не можеше да се сети откъде.

— Що се отнася до мен, бих могла да мина и без тях — с тон, по-остър от всякога, отбеляза Флорънс, — но клиентите ми ги харесват.

Лорна хвърли поглед към часовника на стената. Вечерта се очертаваше необичайно дълга. Дали щеше да дойде още някой? Може би Сандра?

— Какво да ви предложи за пиене? — попита учтиво. — Има бира, вино и безалкохолно. Хелън, може да отворим бутилката, която донесохте.

— Как ви се струва чаша „Дюбоне“^[2]? — предложи Флорънс.

— Имате ли от него?

„Дюбоне“. Господи, не се бе сещала за това от години. Всъщност някъде от седемдесетте, когато непрекъснато бяха играли хазартна игра с подобно име.

— Съжалявам, не. Но... — Какво, по дяволите, беше „Дюбоне“? Уиски? Бренди? — Може би нещо друго?

— Коктейл от шампанско и газирана вода — заяви Флорънс, като продължаваше да вади от найлоновите чанти чифт след чифт евтини обувки. — Обичате ли шпритцер? Би свършил работа в момента.

Лорна улови погледа на Хелън, докато отиваше към кухнята.

— Нещо за вас?

Жената ѝ се усмихна съчувствено.

— Засега нищо, благодаря.

В тясната кухня Лорна погледна през прозореца и забеляза точно отдолу някакъв мъж, облегат на невзрачна икономична кола, който гледаше към нейния апартамент.

Нервите ѝ се обтегнаха. Дали не беше същият, който ѝ се обади с признанието, че е пристрастен към дамските обувки? Възможно ли бе

да се е засегнал дотолкова, задето го бе отпратила, че сега е дошъл да я следи?

Не, това беше налудничаво. Блокът беше голям и много хора идваха и си тръгваха през целия ден. Бе допуснала въображението си да я подведе. Все пак се опита да запомни как изглежда, ей така, като предпазна мярка, в случай че ѝ потрябва по-късно. Спокоен, рус, със средно телосложение. Би могъл да бъде всеки.

Съсредоточи вниманието си към хладилника, търсейки сода за питието на Флорънс. Смеси я с шардоне, тъй като нямаше шампанско, а и се съмняваше, че гостенката ѝ ще забележи разликата.

На вратата отново се почука и откъм коридора се разнесе гласът на Хелън:

— Искате ли да отворя?

— Бихте ли ми направили тази услуга? — с благодарност отвърна Лорна. Втората посетителка вече бе започнала да ѝ харесва. Беше от хората, които навсякъде се чувстват като у дома си и се разпореждат с единствената цел да направят живота на другите по-лесен.

Точно гостенка по вкуса ѝ.

Докато Флорънс, от друга страна...

Отпи голяма глътка от виното, преди да го върне в хладилника. В гостната Хелън разговаряше с друга жена.

Много добре. Защото без съмнение новодошлата беше жена. Нито един мъж не би могъл да преправи гласа си толкова добре. Отново погледна през прозореца и забеляза, че макар колата да е все още там, шофьорът ѝ бе изчезнал. Вероятно бе дошъл на гости на приятел.

Това не би трябвало да я притеснява. Поне засега. Разполагаше с прекалено много време за тревоги после, а и имаше основателни причини да се притеснява.

[1] Популярен роман на Уилям Стайрън. — Б.пр. ↑

[2] Известна марка френски вермут и шампанско. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8.

Лорна отнесе питието на Флорънс и видя ниска, доста закръглена жена с дълга светлокестенява коса, стигаща до средата на гърба ѝ. Под гъстите вежди носеше старомодни очила с дебели рамки.

Домакинята се опита да прикрие изненадата си, но разликата между вида на непознатата и гласа ѝ беше толкова шокираща, че я стъписа.

— Здравейте — каза, компенсирайки неловкото положение с широка усмивка. — Аз съм Лорна. А вие трябва да сте Сандра.

Другата докосна ухото си с трепереща ръка.

— Да. Сандра Вандерслийс. Надявам се, че не съм закъсняла. Или подранила? — Огледа евтините обувки, които Флорънс току-що бе престанала да подрежда. — Не съм донесла толкова много.

— Аз също нося само един чифт — бързо се намеси Хелън. — Е, два, ако се брои и този, с който съм обути.

Сърцето на Лорна заби учестено. Наистина ли новата ѝ позната нямаше нищо против да размени този страхотен модел на „Пучи“?

— Желаете ли питие, Сандра? — попита тя, вече решена да си налее чаша вино. Имаше нужда да пийне. — Бира, вино, сода?

— Хммм. — Гласът ѝ осезателно потрепери. По някаква причина момичето беше нервно като котка. — Една сода ще ми дойде добре. Благодаря.

— Може би кока-кола?

Сандра кимна и си пое дълбоко въздух.

— Хелън? Сигурна ли сте, че не искате нищо? Глътка вино?

— Знаете ли, сега, като поразмислих — отвърна Хелън, свеждайки очи толкова бързо, че домакинята почти не забеляза, — май няма да ви откажа.

— Е, в такъв случай и аз ще се присъединя — неуверено се обади Сандра и додаде: — Наред с колата. Ако не ви затруднява. — Отново вдигна ръка да докосне ухото си и доловила погледа на Лорна, цялата се изчерви и намести очилата на върха на носа си.

— Веднага. — Наля питиетата и ги поднесе на гостите.

Хелън вече вадеше кутията от найлоновата торба и Лорна видя, че бяха чифт розови сандали с висок ток.

— О, господи! — каза задъхано.

Другата се изправи стреснато.

— Какво има?

— Наистина ли са „Прада“? — посочи с ръка Лорна.

— А, да. Въпреки че модата им мина преди две години. Не знаех какво точно трябва да донеса.

Лорна беше на седмото небе.

— Обожавам ги! Толкова отчаяно исках да си ги купя, когато ги видях за първи път, но си изкълчих глезена... — Беше една от многото унижителни истории с обувки, които би могла да разкаже по-късно, ако срещата не потръгне. — Но застрахователната компания отказа да ми плати обезщетение, така че не можах да си ги позволя.

Разгледа ги по-отблизо. Без съмнение бяха в отлично състояние. Сякаш никога не бяха носени.

— Аз ги имам в черно — съобщи Сандра. — Както и чифт на Кейт Спейд^[1], които изглеждат подобни, обаче токчетата им не ми харесват.

О, беше невероятно!

Лорна прекара доста тежки часове, докато избираше между три чифта, които да представи за продан, защото като домакиня се чувстваше задължена да предложи нещо. Още повече че начинанието беше нейна идея, но сега си мислеше, че би трябвало да отиде до гардероба си и да извади още няколко.

— И така! — Флорънс плесна с ръце по бедрата си. — Как предлагате да го направим? Като на търг? — Взе фалшивите розови сандали на „Чу“. — Тези са много специални, както вече казах. Струва ми се, че ми се полагат поне два чифта в замяна, но тъй като останалите са донесли само по един-два, ще се задоволя и с един. Но само този път. — Протегна ги към останалите. — Е, някой иска ли ги?

Последва почтително мълчание.

Лорна се почувства неловко.

— Може ли да ги разгледам? — попита, въпреки че интересът ѝ бе престорен.

Щом се озоваха в ръцете ѝ, ниското им качество стана още по-очевидно, ако това изобщо беше възможно. Около подметката имаше засъхнало лепило, грубите шевове върху кожата бяха неравни. Не знаеше как да изкоментира дефектите, без да засегне гостенката си. За щастие забеляза, че на подметката е маркиран номер четиридесети — поредното несъответствие, което ѝ предостави търсената възможност за измъкване.

— Размерът е по-голям — каза, внезапно обзета от съмнение. — Не съм ли споменала в съобщението, че става въпрос само за номер тридесет и седми? — Господи, дали не се бе объркала и не бе изгубила напразно времето на тези жени?

— Да — бързо се намеси Хелън. — Написано е. И точно затова донесох тези.

— Аз също — обади се и Сандра и допи виното си. Сега изглеждаше малко по-самоуверена.

Естествено, питието бе причината за това.

— О, я стига! — възрази Флорънс. — Като се имат предвид нитратите, които поглъщаме ежедневно, днешният четиридесети номер е предишният трийсет и седми. — Погледна собствените си безформени стъпала, заради които без съмнение правеше обувките си по поръчка.

Лорна тръгна към кухнята, за да донесе бутилката, като мимоходом подхвърли:

— Съжалявам, ако не съм била достатъчно ясна, Флорънс. Щом всички носим предишния трийсет и седми номер, значи не бихме могли да правим размяна за друг.

— Тук имам най-различни номера — раздразнено отвърна Флорънс и започна да рови из торбите. — Ето... чакайте да видя... пак четиридесети. Казвате, че не стават. Трийсет и пети. Ааа... и седми. — Задели този чифт. — Може да свършат работа. Човек никога не знае дали номерата съответстват.

— Изобщо не съм чувала за „Багело“ — заяви Сандра, разглеждайки надписа върху вътрешната страна на обувките.

— Това е верига универсални магазини — поясни Хелън, без нотка на упрек в гласа.

Флорънс ѝ хвърли пронизващ поглед.

— Да не би да имате нещо против универсалните магазини?

— Абсолютно нищо — отвърна Хелън, едва потискайки напиратката на устните ѝ усмивка. — Но се съмнявам, че номер трийсет и седми от такъв щанд би станал на някоя от нас. — Направи кратка пауза и добави: — Там тенденциозно занижават номерацията.

Лорна отново напълни чашата ѝ с вино и се запита как е възможно толкова елегантна и очевидно доста начетена жена да знае нещо за модните тенденции в универсалните магазини.

— Ето — триумфално каза Флорънс, измъквайки чифт сиви платнени еспадрили. — В такъв случай „Ралф Лорън“ е напълно подходящ за вас. — Подаде ги на Хелън и се усмихна самодоволно. — Уверявам ви, струват доста пари.

Тя ги повъртя в ръцете си и кимна.

— Наистина са „Ралф Лорън“. Оригинални при това. Само дето са произведени през 1993 или 1994 година.

Флорънс изглеждаше много доволна от себе си.

Докато наливаше вино на Сандра, Лорна също ги разгледа.

— И така? Кой иска да направи сделка? — попита Флорънс.

Сандра, която вече бе надигнала чашата, заяви:

— Прекалено съм ниска, за да ходя на равна подметка.

Лорна погледна презрително обувките. Бяха изключително смачкани, но се опасяваше, че ролята на домакиня я задължава да приеме предложението.

Бе на път да го направи, когато се обади Хелън:

— Добре. — Очевидно просто се опитваше да бъде любезна. По лицето ѝ ясно личеше, че искрено се забавлява, и дори не си направи труда отново да разгледа предлаганата стока. — Ще ги разменя за моите „Пучи“.

Лорна изпита почти физическа болка в гърдите си.

— О, не, не и за тези „Пучи“! Чакайте... Аз имам... — Започна да мисли трескаво. — Имам чифт на „Анджolini“, който сигурно ще ви хареса повече.

Флорънс местеше поглед от едната жена към другата.

Хелън се обърна към Лорна:

— Не, не. В никакъв случай на „Анджolini“. Неговите са много по-скъпи от тези. — И незабелязано смигна на домакинята.

Значи беше разбрала.

Сандра, от своя страна, изглеждаше напълно объркана.

Лорна веднага подхвана играта на Хелън:

— Може би сте права... — Беше сигурна, че Флорънс щеше да сграбчи възможността да вземе онзи чифт, който беше прекалено скъп, за да бъде разменян изобщо.

Затова за двете беше голям шок, когато Флорънс поклати глава:

— Съжалявам, дами. Тези еспадрили заслужават два чифта. При това дизайнерски — натърти ясно, сякаш останалите бяха донесли обувки, купени от магазини за втора употреба.

Хелън се изсмя неособено любезно.

— Прекалено богата сте за мен. — Наистина умееше да манипулира хората. — Не мисля, че съм в състояние да ви помогна.

— Аз също имам само няколко чифта — обади се Лорна, надявайки се, че носят ѝ няма да започне да расте заради тази очевидна лъжа. — Мислех си, че просто ще поседим и ще си поговорим за страстта си към обувките. — Дано да бе разбрала правилно другите две жени, защото никак не ѝ се искаше да ги подвежда.

— Добре — каза Сандра. Лицето ѝ бе леко зачервено, вероятно от виното, и вече видимо бе започнала да се отпуска. — Знаете ли, че в дълбока древност човекът, измислил първите сандали, ги е направил, като привързал плоско дърво или животинска кожа към стъпалата си с черво от плячката си?

За момент настъпи тишина и всички се обърнаха изненадано към нея.

— Чела съм доста — сви рамене тя и лицето ѝ стана тъмночервено като на герой от анимационен филм.

Лорна се усмихна.

— Тогава ни разкажете още нещо.

— Добре. Обувките са създадени доста по-късно от хора, живеещи в студен климат. Използвали за основа сандалите, като добавяли нагоре още животинска кожа. Също като в наши дни, ако се замислите по-сериозно по въпроса.

— Значи в социологичен план — опита се не съвсем удачно да импровизира Лорна — не сме толкова напред в развитието си, колкото си въобразяваме.

— Точно така! — възкликна Сандра. — Все още сме доста обвързани с праисторическите си предшественици.

— Много интересно. В такъв...

— Ей, я чакайте — вдигна ръка Флорънс. — Извинете. Аз трябва да си тръгна. Започна безразборно да хвърля обувките обратно в торбите. — Нямах представа, че срещата ни ще се обърне на литературен клуб или нещо подобно. Това не е за мен.

Първият импулс на Лорна бе да се престори на разочарована и да възрази, но успя да го потисне.

— Съжалявам, че нищо не се получи — каза на Флорънс, докато я изпращаше към вратата, за да ѝ попречи да премисли и да се опита да поднови сделката за чифта на „Емилио Пучи“, предложени от Хелън.

— Ами... ако все пак пожелаете някои от моите обувки, влезте в сайта ми в интернет. Търсете „Флорс Фешън“. Ще се спазарим бързо, защото вече знам, че живеете в града. — Напусна апартамента, подвиквайки през рамо: — Запомнете, „Флорс Фешън“.

Лорна затвори вратата след нея и пое дълбоко въздух, преди да се върне при двете жени и да види тяхната реакция.

Последва момент на напрегната тишина, през който си представи как всяка от тях се опитва да прецени останалите.

Най-сетне, след четири чаши вино, Сандра се обади първа:

— Жалко за обувките.

— Не защитавай обувките — бързо се отзова Лорна, използвайки една от най-забавните реплики на Тим Ган от Проект „Бягство“^[2]. Веднага обаче се сети, че не познава тези жени и вероятно щяха да я помислят за луда, затова побърза да обясни онова, което сега ѝ се струваше неуместна шега. — Това е от шоуто...

— Проект „Бягство“! — обади се Сандра. — Господи, обожавам това предаване. И когато Тим Ган каза онова за Уенди...

— Невероятно попадение — намеси се и Хелън. — При това напълно си го заслужаваше, защото обувките ѝ действително бяха старомодни.

Всички се разсмяха и облекчението се разля из стаята като топла вълна.

Точно в тази минута, когато обсъждаха нещо толкова незначително като някакво си телевизионно шоу, Лорна разбра, че идеята ѝ наистина може да проработи. Беше обвързващ момент. Настроението се бе разведрило, всички се смееха и бърбеха за

утвърдени и някои нашумели начинаещи дизайнери, за мига, в който бяха открили страстта си към обувките, и накрая за Флорънс.

— Направо изпадна в паника, когато ѝ предложих брокатените „Пучи“, нали? — обърна се Хелън към Лорна. — Видях го в очите ти. Много съжалявам за това. — Измъкна обувките и ги подаде на домакинята. — Ето. Вземи ги. Заслужи си ги след всичко, през което премина, за да ни събереш тук.

Лорна още веднъж се улови да изговаря правилното нещо вместо онова, което си мислеше:

— Не, наистина. Благодаря ти, но не мога просто да ги взема. Не такъв е замисълът на срещата ни.

— Но аз нямам нищо против! — Хелън погледна към Сандра: — А ти?

Другата поклати глава.

— Абсолютно нищо. Дори съм готова да ти подаря и своите. Сигурно си била истински изумена, когато Флорънс е пристигнала и е започнала да разтоварва стоката си.

Лорна се разсмя.

— Бях малко нервна, че не съм обяснила намеренията си достатъчно ясно в съобщението.

— Миличка, винаги ще има хора, които няма да те разберат правилно — успокой я Хелън, сякаш се позоваваше на собствения си горчив опит. — Според мен си се справила много добре. Да не би случайно да се занимаваш с търговия?

Лорна поклати глава.

— Работя като сервитьорка в ресторант „Джико“ на Уисконсин Авеню.

— Значи ето къде си усвоила безценните си способности — усмихна се Хелън.

— А вие с какво се занимавате? — попита Лорна и отмести поглед от едната към другата. — Имам предвид и двете.

За момент Хелън замълча, а Сандра обясни охотно:

— Аз съм в телекомуникациите.

— В телекомуникациите?

Сандра кимна и изведнъж сякаш се почувства неудобно.

— Не е кой знае колко интересно, но ми позволява да плащам наема си. — Засмя се тихо. — И сметките за обувки.

Лорна кимна. Очевидно и трите бяха, така да се каже, в една лодка.

— Ами ти? — обърна се към Хелън.

Все същото колебание.

— Преди бях продавачка в „Гарфинкълс“. Искам да кажа, преди да фалират.

— Сериозно? В „Гарфинкълс“? — Лорна винаги бе смятала, че това е магазин за възрастни хора като родителите ѝ, техните приятели и така нататък. И това беше до затварянето му преди около — колко? — повече от десетина години.

Хелън кимна.

— Бях в отдела за мъжки костюми. Имам предвид щандовете, а не в ателието. — Отново се усмихна и повдигна рамене. — Там се запознах със съпруга си, така че нещата сигурно са се развили точно според очакванията ми.

— Говориш за Деметриус Захарис, нали? — попита Сандра.

Другата я изглежда стреснато.

— Да. Откъде знаеш?

Сандра сви рамене.

— Много чета. Наистина много.

— И аз си помислих, че ми се струваш позната — обади се Лорна. — От време на време твои снимки се появяват в светските рубрики на списание „Стайл“.

Хелън за момент сведе очи, но каза с по-спокоен глас, отколкото можеше да се съди от изражението на лицето ѝ:

— Тези снимки често са толкова отвратителни, че се надявам никой да не ме разпознае на тях. — Засмя се нехайно, но в смеха ѝ се прокрадна хлад.

Лорна се съмняваше, че тази елегантна жена може да изглежда зле на снимка, но вече бе разбрала, че темата я притеснява, затова побърза да я промени:

— А сега ми позволете да донеса онзи чифт на „Анджолени“. И огледало. Тогава ще започне размяната!

Тя продължи само няколко минути, за разлика от разговора, който се проточи още час, и трите жени установиха, че с всяка минута и поредната изпита чаша вино се чувстват все по-добре заедно.

Когато изчерпаха всички възможни теми, Лорна попита:

— Кажете ми, разполагате ли с други обувки за размяна? Имам предвид, искате ли да се съберем отново? Нямам представа как бих могла да го организирам.

— Имам хиляди чифтове — охотно предложи Хелън. — А и, честно казано, приятно ми е да съм в среда, която е далеч от скованите политически каузи и показността.

— Чудесно! — Домакинята беше във възторг. Тъй като винаги се бе опасявала, че никой няма да дойде на организирания от нея партита, сега у нея растеше надежда, че нещата ще се случат. Обърна се към Сандра: — А ти?

Лицето на Сандра порозовя от неудобство.

— Аз не излизам често — отвърна, после повдигна рамене. — Но действително имам много обувки. — Въздъхна дълбоко и кимна: — Така че... разбира се. Може да ме броите.

— Страхотно! Съобщението още стои в сайта, така че може би е по-добре да не бързам да го свалям, в случай че има и други, които искат да се присъединят към групата.

Хелън се усмихна.

— О, има много. Въпросът е колко от тях с желание ще се измъкнат от претъпканите си килери, за да дойдат при нас.

След това разговорът стана по-лек и в края на вечерта трите жени се разбраха да се срещнат следващата седмица и да донесат повече обувки.

Когато Хелън и Сандра си тръгнаха, Лорна бе обзета от оптимизъм за бъдещето на *Клуба на анонимните шопинг маниачки*. Началото бе успешно. Тръгна с празните чаши към кухнята с различна походка от обичайната, което сигурно се дължеше на новите брокатени „Пучи“, и спря да погледа през прозореца как новите ѝ приятелки вървят към осветения паркинг.

Точно когато понечи да се обърне, забеляза стоповете на колата, на която бе стоял облеган непознатият мъж, да проблясват в тъмнината.

Интересно съвпадение.

Черно BMW бавно потегли от мястото си. *Сигурно е на Хелън*, помисли си Лорна. Минута по-късно и колата, която бе наблюдавала, напусна паркинга.

Остана до прозореца, очаквайки да види и Сандра да отпътува, но нищо такова не се случи. Тъкмо започна да се чуди дали пък мъжът не бе чакал момичето в колата през цялото време на срещата им, когато на вратата се почука.

Забърза да отвори, сложи веригата и я откряна само толкова, колкото да види, че Сандра се бе върнала.

— Забравила съм си чантата — поясни тя.

— О! Почакай. — Затвори вратата да свали веригата и отново я отвори. — Не съм забелязала. Заповядай.

Сандра влезе.

— Извинявай, че те притеснявам толкова късно.

— Не се тревожи за това. Всъщност имам един въпрос. Направи ли ти впечатление мъж в малка синя кола, докато беше на паркинга?

Другата се замисли.

— Не, мисля, че не. Защо?

— О, нищо особено. — Лорна се поколеба. Каквото и да кажеше, щеше да прозвучи като параноя и да изнерви Сандра, и то защо? Непознатият бе изчезнал. Проследи го как се отдалечава с колата си. — Стори ми се, че видях стар приятел, но може да съм се припознала. — Насили се да се засмее. — Бездруго не беше някой, когото си струва да преследваш.

Сандра я изгледа подозрително.

— Сигурна ли си?

— О, да. Нищо особено.

— Преследването е нещо, с което шега не бива — съвсем сериозно продължи Сандра. — Ако се съмняваш, че този мъж може да представлява някаква заплаха за теб, по-добре да се обадим в полицията.

Лорна беше трогната. От завършване на гимназията не бе имала истински приятелки и макар това все още да не можеше да се нарече близко, а още по-малко пък истинско *приятелство*, Сандра и Хелън й бяха допаднали и се радваше, че ще ги види отново идната седмица.

— Честна дума, няма нищо — увери я тя. После, за да придаде на нещата по-безобиден вид, додаде: — Похотливи мисли навярно.

— Аха — кимна с разбиране Сандра. — Е... извинявай. Но щом сте скъсали, може би ще е по-добре да не е бил той.

— Може би — мрачно се усмихна Лорна.

Сандра взе чантата си и каза:

— Ще се видим другата седмица.

— Вече нямам търпение.

На вратата гостенката се поколеба и се обърна към нея:

— Искам да ти благодаря, че организира тази среща. — Усмихна се едва забележимо. — Не мислех, че ще дойда тук повече от веднъж. Както вече споделих, не излизам често. А това... беше ми изключително приятно.

Лорна почувства как у нея се разлива топлина.

— Много се радвам.

Сандра си тръгна и Лорна се върна на дивана, замислена върху думите ѝ. Даже повече над това как бе изглеждала. Сякаш наистина мислеше всичко, което беше изрекла.

Започна всичко това като някакъв начин да разреши собствените си проблеми и да се почувства поне малко по-добре. И изобщо не бе допускала, че глупавата, дребна размяна на обувки може да означава толкова много за някого.

[1] Изключително популярна сред младежите американска дизайнерка на аксесоари, станала известна и като законодател в областта на козметиката и грима. — Б.р. ↑

[2] Телевизионен реалити формат, в който участниците се поставят в трудни условия, изискващи издръжливост, съобразителност, ориентация, умение за работа в екип, обща култура. — Б.р. ↑

ГЛАВА 9.

— Барт! Барт! Недей да ближеш това! — Джослин Боуен държеше с една ръка единия от поверениците си — дванайсетгодишния Колин Оливър, протягайки другата към десетгодишния Барт Оливър. Майка им даваше коктейл и както обикновено, двете момчета бяха решили да се измъкнат от леглата си и да заявят присъствието си, слизайки на долния етаж.

Провинението на Колин се състоеше в това, че плюеше към гостите през тясна сламка от масивно сребро. Барт облизваше старателно всяка от хапките със сирене и прилежно ги подреждаше обратно върху подноса.

— Извинете ме за момент. — Майка им — Дийна Оливър, всепризнат символ на новобогаташките домакини, привлечени от модния неотрадиционализъм, се втурна към децата си и Джослин, опитвайки да придаде сърдито изражение на натъпканото си с ботокс лице. Обърна се към момичето и изсъска през стиснати зъби: — Какво търсят тук?

— Сложих ги да си легнат, но бяха твърдо решени да се промъкнат долу, за да видят кои са гостите.

— И ти им го позволи?

На Джос много ѝ се искаше да отбележи, че е само детегледачка и чисто технически, тъй като беше осем и половина вечерта, работният ѝ ден е приключил, но по природа не беше конфликтна личност.

— Опитах се да им попреча, но щом влязох в стаята си, те се изстреляха от тяхната като куршуми. — Разхлаби хватката си върху рамото на Колин, който бе започнал да се дърпа още по-енергично. — Ще кажете ли на мама защо толкова много искахте да слезете тук?

— Аз исках само да ѝ пожелаая лека нощ.

— Вече си казахме лека нощ, Колин — скастри го Дийна със замръзнало лице, но очите ѝ гневно святкаха. — Веднага след вечерята. Обясних ти, че очаквам гости и имам да свърша доста неща.

Една от сервитьорките минаваше покрай тях в този момент. Спря пред домакинята и ѝ предложи чаша вино от подноса, от което тя побърза да се възползва. След това се обърна и към Джос.

Преди бавачката да успее да откаже, Дийна изсумтя:

— Тя е от прислугата, не ми е гостенка.

С пламнало лице сервитьорката побърза да се отдалечи.

— Моля те, отведи децата отук — изсъска Дийна към Джос. — След това веднага се върни. Трябва да отскочиш до „Талбът“ за още вино. Оказа се, че нямаме достатъчно.

— Но ние искаме да кажем лека нощ — взе да хленчи Барт.

Майката спря, изви очи към тавана, след което потупа предпазливо синовете си по главичките и каза:

— Лека нощ, момчета. Не забравяйте, че утре трябва да прекарате заедно с Джослин няколко часа в библиотеката.

Това беше новина за детегледачката, също както нареждането да излезе да купи вино.

— Съжалявам, госпожо Оливър, но утре е почивният ми ден.

— О, така ли? — Дийна изглеждаше изненадана, сякаш и през ум не ѝ бе минало, че Джос би трябвало да има и свободни дни. Всъщност, като се има предвид начинът, по който се отнасяше към нея, би могло да се предположи, че действително не бе мислила по въпроса, тъй като непрекъснато караше момичето да тича нагоре-надолу с различни поръчки, които не влизаха в договора му, при това без да се съобразява нито с деня, нито с часа.

— Точно така — отвърна Джос, прехапала език, за да не продължи с извиненията.

Домакинята я измери скептично с поглед.

— Имаш ли някакви планове?

Аха, бяха я хващали в този капан и преди. Като прекарваше почивния ден в стаята си или пък по някакъв друг начин издаваше, че няма сериозни ангажименти, неизбежно си бе осигурявала няколко часа допълнителна работа (без съответното заплащане естествено) при най-различни обстоятелства. Колкото и да беше трудно, постоянно се опитваше да избегне клопката — дори когато това означаваше просто да седи и да чете в библиотеката или да обикаля безцелно из мола.

Не че не ѝ харесваше да се грижи за децата. Вярно, не бяха ангелчета — Господ ѝ беше свидетел — но да прекарва времето си с

тях беше по-приятно, отколкото да се опитва да убие осемте часа, сновейки по магазините.

Причината бе, че напоследък бе започнала да се оглежда за групи, с които би могла да прекарва свободното си време. В малкото градче Фелинг в Южна Вирджиния, откъдето идваше, имаше клуб на производителите на киви и нищо повече. В столицата обаче съществуваха най-различни групи по интереси: волейбол, софтбоул, колоездене, писане, кукловодство и за каквото можеше да се сети човек. За своя беда, Джос не беше спортен тип, а общите терапевтични сеанси я натоварваха. Все пак трябваше да намери някакъв начин да се измъкне от къщата, когато ѝ се удава възможност, в противен случай щеше да прекара остатъка от живота си в бъбрене с наследниците на Дийна Оливър.

Въпросът беше принципен. Щом не ѝ плащат за извънредното време, нито за готвенето и миенето на съдове, значи повече няма да го прави.

Не беше нейна работа също така да пере, да лъска подовете, да взема дрехи от химическото чистене, да купува хранителни продукти, да боядисва кухните, още по-малко пък да сади цветя в градината, но по някакъв начин, независимо от твърдото ѝ решение да откаже, всеки път нещата се извъртаха и тя неизменно се съгласяваше.

— Всъщност имам планове — насили се да каже. И наистина щеше да планира нещо за всички онези дни, така че да има къде да отиде и с какво да се занимава. Може би някой караоке клуб, въпреки че единствения път, когато бе ходила на такова място, през цялата вечер някакъв особено неприятен млад мъж я бе поздравявал с песни на непознатата за нея група „Еър Съплай“. — Имам... среща. Съжалявам.

Преди Дийна да успее да възрази или още по-лошо — да започне да я разпитва за подробности, Джос подкара децата нагоре по стълбите.

— Качвайте се, момчета. Време е за лягане! — Знаеше, че тези думи са като музика в ушите на майка им. И наистина, тя им обърна гръб и се отправи към гостите си.

Щом я изгуби от поглед, Джос си отдъхна.

— Изобщо не трябваше да слизате тук — обърна се към двете рижави, облечени в пижами хлапета, които шляпаха по стъпалата пред

нея. — Тя ви каза, че ще има парти, и не биваше да го прекъсвате.

— И какво толкова? Винаги е заета с нещо. — Това беше Колин, по-големият от двамата, който бе започнал да разбира номерата на майка си.

— Някой в кухнята пушеше марихуана — съобщи Барт и скръсти ръце пред гърдите си.

Детегледачката се закова на мястото си.

— Какво?

Малкият кимна намръщено.

— Госпожа Прайър пушеше трева. Винаги го прави. Толкова е тъпа.

Джос се замисли за момент, после се сети за въпросната дама. Госпожа Прайър беше една от по-възрастните им, доста заможни съседки. Жена със синкава коса и толкова опъната кожа на лицето, че човек би могъл да проследи контурите на черепа ѝ.

— Не, Барт. Не, миличък. Дамата е пушила цигара.

— Каква е разликата?

— Ами... — Интересно, как детето може да знае за марихуаната, а не е чувало за цигарите? Очевидно объркваше нещата. Налагаше се да му даде достатъчно информация, за да заглади недоразумението, но без да изпада в подробности. — Това е тютюн. Хората го пушат, но не е незаконен като тревата.

— Какво значи *незаконен*?

— Това е... — подхвана тя.

— Означават, че полицията може да те хване и да те тикне в затвора, идиот такъв — обади се Колин, като несъзнателно изразяваше раздражението си ако не с изказа, то поне с жестовете и мимиките на майка си.

— Казваме за нещо, че е незаконно — започна Джос, като подкани с поглед момчето да замълчи, преди да се обърне към по-малкия му брат, — когато е против закона. И да, ако някой прави нещо, които са против закона, полицията може да го арестува и да го отведе в затвора.

— Убийството незаконно ли е?

— Да. Едно от най-тежките престъпления.

— А кражбата?

— Кражбата също е незаконна.

— Значи ето защо нашият чичо Били е в затвора.

— Млъквай, глупако — прекъсна го Колин. — Не е вярно.

— Аха. Само че аз чух мама да казва на татко, че е крал кока-кола — изкриви лице Барт. — Защо на някого би му притрябвало да краде кока-кола?

Ооо, това беше *незначителен* факт, за който семейство Оливър не би желало да се разчува.

— Хайде да си лягате, момчета — нареди Джос, преди един от тях да повтори някои от думите си достатъчно високо, за да изложат Дийна и Кърт. Двамата се гордееха с високото си обществено положение в града, което се дължеше на разрастващия се бизнес на Кърт с внос на автомобили от Германия чрез фирмата му „Оливър Моторкарс“. Потръпна при мисълта какво бяха готови да сторят на децата си, ако ги чуят, само и само да ги накарат да престанат да говорят за влизането на чичо им в затвора.

Отведе ги горе, каза им, че не им е позволено да играят повече на компютърни игри, след което им нареди да измият лицата и зъбите си под личния ѝ надзор. Повтори забраната да пускат компютъра, сложи ги в леглата, после остана заслушана до затворената врата, молейки се горещо да бъдат послушни, за да може и тя най-сетне да си откъдне.

Знаеше, че трябва да бъде по-твърда с Дийна по отношение на служебните си задължения. Нямахше никакво значение — или поне не би трябвало да има — това, че живее в къщата. Според договорката, вечерите след осем часа бяха само нейни, както и вторниците и неделите, но всеки път, когато останеше в стаята си, неминуемо се озоваваше под разпорежданията на домакинята.

Стоя в коридора пред стаята на децата около десетина минути, загледана в часовника, отмерващ неумолимо отлитащото време, което уж трябваше да бъде само за нея. Щом се убеди, че момчетата нямат намерение да напускат леглата, се прибра в собствената си стая и отвори вестника „Сити Пейпър“, за да прочете с какво се занимават останалите хора на по двайсет и няколко години.

Беше абсолютно убедена, че повечето от тях за нищо на света не биха станали доброволни затворници в дома на някакви новобогаташи.

Около десет и половина вечерта коремът ѝ започна да къркори и Джос си даде сметка, че не е хапвала нищо от следобеда, когато с момчетата бяха закусили със сандвичи с фъстъчено масло и плодово

желе. Долу партито беше в разгара си, затова реши да се промъкне в кухнята през задния вход и да си отнесе нещо топло и вкусно, без Дийна да я забележи и да ѝ поръча кой знае какво... например да окоси моравата или нещо подобно.

Когато влезе, чу две сервитьорки да разговарят помежду си.

— Каква кучка! — изруга брюнетка на средна възраст, чието изражение сякаш казваше, че е виждала такива неща и преди. — Тя е едно менте, което обича да крещи на прислугата пред гостите си, за да изглежда изискано.

— Трябваше да ѝ предложим спаначни кюфтета, та да ѝ заседне спанак между зъбите — съгласи се другата, доста по-млада, русокоса, но със същия израз на лицето. — А какво ще кажеш за челото ѝ? Забеляза ли го? Наблъскано е с толкова колаген, та чак ти се струва, че ако го докоснеш — ще лепне!

Първата се разсмя.

— И вместо да се подмлади с едно десетилетие, тя изглежда поне с два милиона години по-възрастна.

Двете избухнаха в смях.

— Проблемът е — отбеляза русата, — че по телефона звучеше толкова любезно.

— Не е ли така с всички?

— Да, вероятно. Но нали трябва по някакъв начин да си създадем име. Дори ако това означава от време на време да търпим такива глупачки.

Брюнетката я сръга предупредително, забелязала влизането на Джос.

— Извинете, че ви прекъзвам — каза детегледачката. — Надявах се, че ще намеря нещо за ядене.

— О, разбира се, миличка. — Тъмнокосата отиде до печката и започна да слага в чиния апетитни кюфтета и да ги полива със сос. — Когато дойде долу с децата, забелязах, че нищо не хапна.

Джос се усмихна.

— Като се изключи фъстъченото масло, пицата и спагетите, рядко ми се случва да се нахраня както трябва.

— Значи подарката на къщата те държи изкъсо, а? — обади се блондинката.

— Кари! — извика другата, шокирана от неблагоприятното на колежката си. — Простете за това... Приятелката ми понякога говори... — Отново ѝ хвърли предупредителен поглед. — ... без да мисли. Между другото, казвам се Стела.

— О, значи сте собственичка на компанията — отбеляза Джос, спомняйки си за минивана, паркиран пред входната врата, на който беше изписано името „Стела Инглиш“ и телефонен номер под него.

— Всъщност и двете сме — обади се Кари, поглеждайки по-възрастната жена с обич. — Нещо като семеен бизнес.

Не изглеждаха като семейство, но Джос не им зададе никакви въпроси. Храната беше много вкусна, а в момента само това имаше значение. Съсредоточи цялото си внимание върху сиренето, каквото не беше виждала досега, тънко нарязаните парчета месо, напомнящи бекон, и тестените топчета, които изглеждаха сладки, но ухаеха на чубрица. У дома във Фелинг никога не бяха сервирали подобни неща. Ако не бе виждала рекламни снимки по витрините на ресторанта, изобщо нямаше да подозира за съществуването им.

Вратата към помещението, което Дийна наричаше голямата зала, се отвори и една от гостенките нахлу в кухнята. Беше дребна жена с лъскава тъмна коса и зелена рокля, плътно прилепнала към стройното ѝ тяло.

— Здравейте, дами — подвикна с подчертан южняшки акцент и погледът ѝ се задържа върху Джос малко по-дълго, отколкото върху останалите две. — Свършили сте чудесна работа! Наистина чудесна. Имам предвид храната. Фантастично! Направо си изгубих ума по онези малки резенчета сирене, както и да се наричат.

— Имате предвид сиренето „Лорейн“? — подсказа Стела.

— Виж ти! Това ли било? А на мен ми го предлагат винаги едро нарязано. Е, както и да е, позволете да ви уверя, че са невероятни. — Отново изгледа детегледачката, този път още по-дълго. — Ама и теб си те бива.

Джос се почувства неловко.

— Имах предвид, когато се появи с момчетата — продължи жената. — Този Барт е наистина доста необуздан, веднага си личи. Учат в един клас с моята Кейти и, боже, на господин Хъдсън понякога му се налага да прекъсва урока по няколко пъти почти всяка сутрин.

Джос изобщо не се съмняваше. По свой си начин Барт наистина беше изключително палав. Понякога ѝ се удаваше да го контролира, но Дийна неизменно проваляше работата ѝ, като се правеше, че не забелязва лошото му поведение, когато се оказваше наблизно. Всеки път, щом Джос се опиташе да въведе някаква дисциплина чрез повече строгост, майката се възпротивяваше, твърдейки, че към него трябва да се подхожда с търпение, а не с раздразнение.

— О, съвсем забравих доброто възпитание! — възкликна жената. — Казвам се Луиз Брадли.

Джос бе чувала Кърт Оливър на няколко пъти да споменава успешния бизнес на Портър Брадли в оформлението на вътрешни дворове и басейни и предположи, че това е съпругата му.

— Джос Боуен. Приятно ми е.

Луиз сложи ръка върху гърба на Джос и я поведе по-далеч от Кари и Стела, в тъмния ъгъл на кухнята.

— Мога ли да направя нещо за вас? — неловко попита детегледачката. Нямаше представа какво иска тази жена, но в родния ѝ град хората не се докосваха така свойски още на първата среща.

Но тук, на север, всичко беше по-различно.

— Всъщност можеш — сниши глас Луиз. — Освен това ми се струва, че и аз бих могла да направя нещо за теб.

Джос инстинктивно се огледа, търсейки изход или евентуално помощ от Кари и Стела. Но двете сервитьорки се суетяха около чиниите и не им обръщаха никакво внимание.

— Не ви разбирам — погледна отвисоко тя към жената, която се бе приближила обезпокоително близо до нея.

— Ако приемеш да работиш при мен, ще ти увелича заплатата с двайсет процента — прошепна Луиз, оглеждайки се предпазливо, както Джос преди минута. — И мога да ти гарантирам, че с моята Кейти ще ти бъде много по-лесно, отколкото с Барт и Колин Оливър. — Буквално изстреля имената на момчетата между стиснатите си зъби.

Джос беше стъписана.

— Боже мой, госпожо Брадли, много съм поласкана, но с всичко, което върша в тази къща, ми е абсолютно невъзможно да се захвана с втора работа.

— Няма да работиш вече тук...

Думите прозвучаха като ангелска песен.

— ... а единствено за нас. Ще можеш да ползваш два почивни дни през седмицата по твое желание, въпреки че бих предпочела да си свободна само през уикендите...

Свободна през уикендите! Значи дори би могла да води някакъв социален живот.

— ... плюс собствена кола и собствен апартамент в къщата...

Апартамент?

— ... със собствен вход и отделна баня. — Млъкна и загледа младата жена в очакване. Беше като тишината между „Едно!“ и „Честита Нова година!“.

— Много ви благодаря за предложението, госпожо Брадли. — Беше болезнено. — Но не мога да напусна семейство Оливър. Договорът ми е за цяла година и изтича едва през юни.

Луиз я изгледа, сякаш току-що ѝ бе казала, че предпочита катерица пред филе миньон.

— Да разбирам ли, че предпочиташ да работиш в дома на Оливър?

Господи, не, искаше ѝ се да извика, но знаеше, че трябва да бъде по-скоро лоялна, отколкото искрена по отношение на работодателите си.

— Само това, че имам договор. През юни ще бъда свободна.

— И няма начин да те убедя да ги напуснеш?

— Съжалявам, не мога. — Не за първи път ѝ се искаше изобщо да не бе подписвала документа, но той беше факт и в него имаше клауза за неустойка при предсрочното му прекратяване, която включваше дори забрана да работи в квартала в радиус от петдесет километра в рамките на една календарна година.

Изражението на Луиз беше смесица от разочарование и раздразнение, но в очите ѝ блесна възхищение.

— Сега ми се иска да те бях открила първа — каза мрачно. — Моля те, поне помисли върху предложението ми.

Чуждо беше за Джос някой да я желае толкова силно. Дори Джоуи Макалистър не я бе гледал с такъв копнеж, въпреки че бяха излизали две години. Не бе чувала за презервативи, нито знаеше за евентуалните рискове за здравето ѝ, докато Джоуи не я бе помолил да правят секс на задната седалка на неговата „Импала“, модел 1985 година, но дори и тогава не бе проявил такъв напрегнат интерес.

Беше много тъжно.

— Наистина съжалявам, госпожо Бродли.

Луиз бръкна в малката си дамска чанта, която държеше под мишница, и извади визитна картичка.

— Тук е домашният ми телефон и електронният адрес. Ако размислиш или просто пожелаеш да обсъдим възможностите, моля те, обади ми се. Ще бъде много дискретна.

— Не мисля, че бих... — Джос се опита да върне визитката, но другата я притисна към дланта ѝ.

— Шшшт. Запази я. За всеки случай.

Вместо да спори, Джос реши да вземе картичката и да я изхвърли по-късно, за да не поставя никого в неудобно положение.

— Поласкана съм от интереса ви, госпожо Бродли. — Гласът ѝ звучеше като на оператор, който се опитва да натрапи някому абонамент за списание или нещо подобно. — Благодаря ви!

Луиз си тръгна толкова бързо, колкото бе дошла, като пътъм ѝ даде знак с ръка да скрие визитката в джоба си.

След като излезе и Джос остана за момент загледана в затворената врата, към нея се приближи Кари.

— Опита се да те примами, нали?

— Какво?

— Тази жена. Искаше да те отмъкне оттук и да те вземе на работа в дома си.

— Как разбра?

— О, миличка — присъедини се към тях Стела, държейки в ръце три чаши от шампанското на госпожа Оливър. — Наблюдаваме това през цялото време. Много повече бизнес връзки, отколкото можеш да си представиш, са създадени именно на такива безобидни богаташки соарета.

— Е, какво ѝ отговори? — поинтересува се Кари.

— Обясних ѝ, че имам договор със семейство Оливър — въздъхна Джос и взе чашата, която Стела ѝ предложи. Никога не бе опитвала шампанско, макар винаги да ѝ се бе искало. — Много неприятно, още повече че тя беше изключително мила.

— Те всички са мили, докато те уговарят — отбеляза Кари и Стела кимна в знак на съгласие. — Щом получат каквото искат, всичко

се променя. Детегледачките винаги им се струват по-добри, когато са в чуждата къща.

В далечината, но достатъчно силно, сякаш беше в съседната стая, се разнесе нечий смях.

Колин!

Знаеше, ама наистина знаеше, че Дийна също го е чула и вече сигурно бърза нагоре по стълбите, за да смърри бавачката, задето момчетата са толкова шумни.

— Трябва да бягам — каза тя и остави чашата, без дори да успее да отпие. Но нямаше време да съжалява за изпуснатата възможност. — Благодаря ви, момичета. Бяхте много мили.

— Късмет, миличка — подвикна след нея Стела, докато Джос вече тичаше навън.

— Какво правите вие двамата? — извика строго, когато намери децата пред компютъра в стаята си.

Две лица, осветени от приглушената зелено-бяла светлина на монитора, се извърнаха стреснато към нея.

— Нищо — отвърна Колин и мигом се наежи.

— Аха. Нищо — повтори Барт, без да помогне на брат си нито на йота.

— Хайде, момчета, дръпнете се. — За да не им остави възможност да реагират, Джос застана между тях и компютъра, преди да успеят да излязат от сайта, из който се ровеха. — Какво, по дяволите, е това *Gregslisf!* — попита повече себе си, отколкото тях, защото не очакваше да получи пряк отговор.

— Аз само... ъъ... проверявах дали не се продават мотоциклети втора ръка — изломоти Колин. — Мама смята, че си много тъпа.

— Очевидно ти също — тросна му се Джос, разглеждайки отблизо изписаното върху екрана, — освен ако използваният мотоциклет не е блондинка със сини очи и... — Наведе се напред и присви очи. — ... и страстно обича да наблюдава звездите.

Колин се вторачи в нея със зяпнала уста.

Тя се обърна към Барт:

— Кой от двама ви написа на този мотоциклет съобщението: „Много ми харесаха циците ти. Ще те чакам до «Бейбс» в петък в седем часа“? — Отново насочи вниманието си към Колин. — Звучи ми много интересно.

— Не казвай на мама — импулсивно я помоли Барт. Той винаги първи се предаваше в критични ситуации.

Колин му направи с очи знак да мълчи, после каза на Джос:

— Дааа. Ще бъде бясна, задето си ни пуслала до компютъра си, така че наистина ще е по-добре да не ѝ казваш.

— Много добре ти е известно, че не аз съм ви пуслала точно на този компютър — твърдо отвърна тя. — Предполагаше се, че и двамата сте си в леглата. И освен ако не съм останала с грешно впечатление, майка ви в този момент идва насам, за да разбере защо преди малко вдигахте толкова шум. — Замълча с надеждата да чуе забързани стъпки по стълбището, но не долови нищо. — Да, струва ми се, че я чувам.

Колин пребледня, сякаш бе видял призрак.

— Изчезвам оттук! — извика и изоставяйки брат си, се втурна към стаята си.

Барт остана на мястото си, очевидно скован от страх.

— Няма да ѝ кажеш, нали?

Гневът ѝ леко стихна. Бедният Барт бе най-честата жертва на лошото поведение на брат си. Винаги се оказваше този, когото улавяха при опита за бягство.

— Този път не — вече по-меко каза Джос. — Но сега наистина е време да си лягаш.

— Ще ми почетеш ли? — Инстинктивно погледна към вратата, надявайки се, че брат му не стои там и няма да му се подиграва заради тази молба.

— Разбира се — усмихна се Джос. Тези деца имаха нужда от толкова много... Ако можеше да им помогне поне малко, усилията ѝ нямаше да отидат напразно. Откакто намери черна змия, завързана за рамката на леглото ѝ с домакински канап, вече бе напълно уверена, че за Колин е прекалено късно, но за Барт все още има надежда. — Да вървим.

Отведе го в стаята, където той взе от лавицата книжка с картинки със заглавието „Един ден с Робинсън“. Беше за деца много под неговата възраст, но Джос реши, че не бива да пренебрегва избора му.

И зачете.

Барт заспа, преди да успее да прочете приказката втори път. Придърпа завивката до раменете му, точно както обичаше, угаси

лампата и затвори вратата, чувствайки се свободна за първи път през този ден.

Върна се при компютъра и провери електронната си поща. Имаше писмо от майка ѝ, в което ѝ разказваше за новия проект на баща ѝ: „Мустанг“, производство 1965 година, който поправял, за да могат да пътуват из страната.

Имаше и друго, от Роби Блеър — момчето, с което бе излизала след завършването на гимназията. Беше скъсала с него миналата Коледа, но той продължаваше да настоява да се съберат. Прочете съобщението със смесица от страх и меланхолия.

„Джос, майка ти ми каза, че не си особено щастлива там, за което много съжалявам. Надявам се, че скоро ще се прибереш у дома. Двата с брат ми откриваме собствена фирма за водопроводни услуги, така че скоро ще мога да издържам съпруга. Ха-ха. Съвсем сериозно, бибчо, връщай се. Знаеш, че все още те обичам.“

Роби

Джос въздъхна. Той беше чудесно момче, затова чувството ѝ на неистов ужас от завръщане във Фелинг и от превръщането ѝ в *госпожа Блеър* беше абсолютно неоснователно. Но Роби не се стремеше към нищо повече от това да стане водопроводчик в родния си град, да има мила съпруга и две-три хлапета, да гледа телевизия с кутия бира в ръка всяка вечер и по цели дни през уикендите. В това, разбира се, нямаше нищо нередно, но нямаше нищо общо със собствените ѝ желания.

Нейната мечта беше да пътува по света, да посети места, които беше виждала само във вехтите книги в общинското училище във Фелинг. Да отвори свой собствен бизнес, да направи живота си съвсем различен.

Да бъде *госпожа Блеър* в съзнанието ѝ дотолкова се оприличаваше със смъртта, че стомахът ѝ се свиваше болезнено дори от самата мисъл, че подобно развитие на нещата е възможно. Затвори електронната поща и понечи да изключи компютъра, когато забеляза, че прозорецът на сайта Gregslit, в който момчетата бяха поместили

съобщението си, все още е отворен. Очевидно беше местен и бе пълен със светски събития и клюки.

Може би това беше нейният късмет.

Изписа в полето за търсене „Поддържаща група за неделни срещи“. Пред нея се разгърна дълъг списък.

О, страхотно!

Но щом го прегледа, установи, че в повечето случаи става въпрос или за религиозни сбирки, или за срещи на хора с проблеми. Не беше нито фанатично вярваща, нито страдаше от някакви зависимости. По дяволите, дори не бе имала възможност да изпие първата си глътка шампанско тази вечер, затова прецени, че приобщаването ѝ към която и да било от тях би било катастрофа.

Имаше Клуб на скиорите, които се събираха в „Дюпон, Съркъл“ всяка неделя в три часа следобед. Ако вземеше метрото на отиване и на връщане, би могла да убие няколко часа. Пък и нямаше изгледи да отидат на ски скоро. В края на краищата беше лято и горещо като в ада.

Кликна върху линка и изписа електронния си адрес за повече информация.

После написа същата информация за евентуални срещи във вторник. Все същият асортимент от интереси — волейбол, бадминтон, софтбоул и боулинг. Имаше и група към Епископалната църква, намираща се от другата страна на улицата, но вече бе опитвала и се бе оказало дори по-депресиращо, отколкото да прекарва времето си с Дийна Оливър. Продължаваше да сърфира, докато накрая видя най-странното и съдбовно съобщение, на каквото изобщо някога бе попадала.

Клуб на анонимните шопинг маниачки...

Прочете целия текст с нарастващ интерес. Фактът, че носеше номер трийсет и шест и половина, би могъл да се окаже проблем, но вероятността да става въпрос за група жени, които седят и разговарят за потискащи неща, не беше голяма. Все пак щеше предварително да се увери, че номерът на обувките ѝ няма да представлява пречка. Наоколо имаше много първокласни магазини, където би могла да намери обувки с подходящия размер на немного висока цена. Щеше да ѝ струва единствено повече търсене и доста ходене. За щастие и двете щяха да ѝ осигурят възможност да прекара достатъчно време извън

дома на семейство Оливър и дори само поради тази единствена причина начинанието ѝ изглеждаше идеално.

ГЛАВА 10.

— Госпожице Рафърти, аз съм Холдън Бенингтън от Федералната банка за спестявания и кредитиране „Монтгомъри“. Обаждам ви се отново. Има конфиденциален въпрос, който трябва да обсъдим. Ако ми позвъните на номер 202-555-2056 колкото може по-скоро, ще ви бъда много благодарен.

— Съмнявам се — нехайно подхвърли Лорна на телефонния секретар, преди да натисне бутона „изтриване“. Холдън Бенингтън вече ѝ се бе обаждал, когато кредитният ѝ баланс бе излязъл на *червено*, с надеждата, че може би разполага с чекове или допълнителни доходи, с които да покрие разликата. Всеизвестно беше, че за всеки банков инспектор това е точка в негова полза, но тя беше убедена, че той просто се опитва да получи повишение на заплатата си, въвличайки в плановете си *Момичето с огромните дългове*.

Беше се срещала с него няколко пъти в банката и бе поразена от неговата педантичност. Вероятно беше в края на двайсетте си години, но излъчваше сериозност, която му придаваше вид на доста по-възрастен. Въпреки това... лицето му бе привлекателно и навярно бе добре сложен под строгия костюм от „Брукс Брадърс“, но кой би могъл да знае със сигурност?

Можеше ясно да си го представи след четиридесет години, когато щеше да звучи и да изглежда по същия начин, размахващ пръст към всеки клиент, който бе имал неблагоприятното да надхвърли кредитния си лимит. Сякаш банката губеше от това.

Телефонът извъня.

Лорна реагираше импулсивно на всеки звън и веднага вдигна слушалката, за което мигом съжали.

— Госпожице Рафърти, радвам се, че ви хванах.

Разбира се, беше Холдън Бенингтън от Федералната банка за спестявания и кредитиране „Монтгомъри“.

Наистина я беше *хванал*.

— Извинете? — подхвана въпросително, без да е сигурна дали да разиграе *грешен номер*, или пък да се представи за приятелка, която случайно се е озовала до телефона, докато Лорна отсъства. Или пък да махне с ръка и да поеме удара.

— Аз съм Холдън Бенингтън от Федералната банка за спестявания и кредитиране „Монтгомъри“ в Бетесда.

Под порива на някакъв глупав импулс, на какъвто не се бе поддавала, откакто беше в седми клас, реши да разиграе сценката с приятелката.

— О, може би търсите Лорна? — От стремежа ѝ да преправи гласа си се получи някакъв среден акцент между британски английски и диалект от Ню Джърси.

Последва продължително мълчание.

— Нали не мислите, че ще ме заблудите с този смешно изопачен говор? — попита Холдън.

Лицето ѝ пламна, но продължи с опита си:

— Моля? — Колкото по-малко говори, толкова по-добре. Придърпа ризата си и покри с нея слушалката, както бе виждала да правят по телевизията, когато не искаха да разпознаят гласа им.

Но не каза нищо повече, а просто остана в тази глуповата поза, очаквайки Холдън Бенингтън да направи следващия си ход.

— Я стига, госпожице Рафърти! Слушал съм толкова пъти съобщението ви на телефонния секретар, че разпознавам всеки нюанс в гласа ви. — Кратко мълчание. — Не можете да ме излъжете.

— Тя не е тук — изрече, стопляйки плата с дъха си. — Да ѝ предам ли нещо?

Поредната продължителна пауза.

— Да. Бихте могли да кажете на госпожица Рафърти, че е звънял инспекторът от банката ѝ...

Лорна едва потисна желанието си да му напомни, че е само помощник-инспектор.

— ... и трябва да ми се обади колкото може по-скоро. Може би съм намерил възможност да ѝ спестя много пари от глоби за необезпечени чекове.

— Така ли?

— Точно така. Предайте още на своята... хммм... приятелка госпожица Рафърти, че ако не го направи веднага, ще върна чековете и

ще определя глоба в размер на трийсет и пет долара, каквато плащат всички при подобни обстоятелства.

Лорна беше наясно, че трябва да ограничи до минимум загубите си, но не устоя на изкушението да попита:

— Това ли беше поверителният разговор? Предполага се, че не би трябвало да оставяте съобщение, което може да бъде чуто от друг, освен от титуляря на сметката.

— Което и бих направил при други обстоятелства — увери я той и затръшна телефона, без да си прави труда да ѝ каже „дочуване“.

Гадняр.

Затвори очи и започна трескаво да мисли. Беше я разкрил. Естествено. Трябва да е малоумен, за да не се досети. Колко глупаво от нейна страна да използва такъв невероятен акцент и да се надява, че някой ще се хване. По дяволите, заслужаваше да изгуби възвръщаемите такси.

Само дето никак, ама никак не можеше да си го позволи.

— Ще ѝ предам — каза на себе си с горчив сарказъм, звучейки като Дик ван Дайк от „Мери Попинс“. Слава богу, че бе прекъснал връзката.

Затвори телефона, замисли се за момент, после направи това, което трябваше.

Забърза към банката.

Около седем минути по-късно вече стоеше пред вратите на Федерална банка „Монтгомъри“. Задържа за момент дъха си, преди да влезе с обичайната си походка, сякаш просто бе дошла да провери за какво я търси Холдън Бенингтън.

Очакваше да го види още с влизането, но тъй като това не стана, леко се стъписа. Още по-учудена остана, когато някой леко я потупа по рамото.

— Госпожице Рафърти?

Извърна се и се озова лице в лице с него.

— Стана доста бързо.

Страните ѝ поруменяха.

— Кое?

Той задържа погледа си върху нея още няколко секунди, след което предложи:

— Бихте ли дошли с мен в офиса ми, за да поговорим?

Лорна го последва през фоайето, което миришеше на хартия и мастило. Никое друго място не я бе карало да се чувства толкова потисната, откакто преди петнайсетина години бе прекосила коридорите на основното училище. Обзета от нежелание да покаже притеснението си, подхвърли нехайно:

— Когато преди малко прослушах разговорите си, разбрах, че сте ме търсили, затова реших да намина, тъй като бездруго се намирах наблизо.

— Живеете в квартала, нали?

Тя повдигна рамене.

— На около двайсетина минути път пеша. Или там някъде.

— Обзалагам се, че бихте могли да пробягате разстоянието и за по-малко. — Имаше вид на човек, който с усилие сдържа усмивката си.

Ако не водеше просто разговор с него, със сигурност би го попитала какво, по дяволите, има предвид. Но от друга страна, ако продължаваше да се преструва, че не знае за какво става въпрос, изобщо не би трябвало да обръща внимание на думите му. Просто щеше да поддържа впечатлението, че си говорят за незначителни неща.

Но реши да поеме риска.

— Не съм много по бягането — каза, очертавайки с неопределен жест ханша си, който бе доста закръглен за редовно спортуваща жена. Фактът, че все още бе задъхана от необходимостта да прекоси тичешком три пресечки, беше неоспоримо доказателство за това.

— Е, не знам, но имате вид на човек, който на всяка цена би се озовал там, където поиска — отбеляза Холдън, все още създавайки у нея впечатлението, че му струва доста усилия да не се разсмее.

И това достатъчно я смущаваше.

— Вижте, господин Бенингтън, нямам много време, затова, ако ми кажете за какво се обадихте...

— Да отидем в офиса ми — предложи отново той. — Въпросът е личен.

Введе я в толкова малка стая, че когато отвори вратата, успя да я разгледа почти цялата още от коридора. С известно усилие се настани на хромирания стол пред бюрото, докато Холдън, доста погъвкав от нея, зае мястото си, както й се стори, само с едно движение.

— И така, за какво става въпрос? — попита Лорна.

— Нека първо отворя сметката ви. — Мъжът започна да набира нещо на клавиатурата, вирайки се напрегнато в монитора на компютъра.

Тя седеше мълчаливо като гимназистка, очакваща директорът да я смъмри за лошото ѝ поведение.

— Да започваме. Чек с номер осем-седем-едно е пристигнал вчера и е за триста седемдесет и шест долара и деветдесет и пет цента.

— Така е, но освен това депозирах друг за четиристотин петдесет и няколко долара.

— Този не е от нашата банка.

Лорна го изгледа изненадано.

— И какво от това?

— Ще ни отнеме два дни да ги преведем.

— Да не би парите на другите банки да не са достойни за вашата?

— Тъй като не можем да проверим фондовете по интернет, трябва да изчакаме преводите от другата банка. — Облегна се на стола и я изгледа, сякаш беше картина, която в последния момент се бе отказал да купи. — Сигурен съм, че нашата концепция не е нова за вас.

— Чувала съм, че задържате чековете, изпратени от други градове — равно отвърна тя. — Но тази банка се намира само на няколко пресечки от вашата. Вероятно и в момента колата ви е паркирана по-близо до нея, отколкото до тази сграда. Всъщност може би минавате покрай вратите ѝ всеки ден на път към паркинга.

— Не това е важното — рече Холдън.

Всъщност каза го Холдън Бенингтън Трети, защото с крайчеца на окото си тя прочете табелката на бюрото му и веднага реши, че никога не би могъл да разбере какво точно означава да нямаш достатъчно пари.

— Но вие знаете, че банката е съвсем наблизо. Вие знаете, че бихте могли да ревизирате фондовете... или както се наричат там... във всеки един момент. Впрочем неотдавна чух, че такава проверка може да бъде направена веднага, защото всички трансакции се извършват по електронен път. В този смисъл, изчакването на проверките с дни ми изглежда като надбягване на пони с експрес.

— Такива са правилата — отвърна Холдън, който сякаш бе съгласен с част от казаното от нея. — И вие сте се съгласили с тях,

когато сте подписвали договора за откриване на сметката ви.

— Което беше преди около петнайсетина години. Казвам го между другото.

Той кимна утвърдително.

— Вие сте дългогодишен наш клиент. Затова се опитваме да ви отделим специално внимание.

— Аха — подметна заядливо тя, загледана в сините му очи, които не бяха толкова неприятни. Ако беше с няколко години по-млада... И ако не ставаше въпрос за *нейните* пари.

— Не сме в състояние да ви покриваме повече, ако не изпълнявате своята част от договора — продължи той.

— *Ако не изпълнявам своята част от договора* — повтори Лорна, невярваща на ушите си. Този мъж беше поне със седем, осем или дори с девет години по-млад от нея, но имаше наглостта да я обвинява, че не изпълнява задълженията си, сякаш беше учителят ѝ по биология, който я порицаваше, задето бе оставила Кевин Сингър да извърши цялата дисекция на жабата в седми клас.

— Точно така — неискрено се усмихна Холдън, разкривайки два реда равни бели зъби, както и няколко кариеса — вярно, не толкова дълбоки, които не бе забелязала досега.

В този момент разбра, че няма смисъл да се съпротивлява. Човека определено си го биваше да изразява тип родителско неодобрение. Нямахше начин да го омая с чар, за да го накара да заобиколи установените от банката правила.

— Добре, добре. Разбрах какво се опитвате да ми кажете — кимна тя примирено. — Наистина. Но поне този път бихте ли могли да приемете чека? — Засмя се с надеждата, че смехът ѝ звучи непринудено. — Издаден е от ресторант „Джико“. Той се ползва с добро име в града. Нали не се съмнявате, че може да е недействителен?

— Няма как да го проверим. — Лъжеше. Естествено, че имаше начин.

Лорна въздъхна.

— Тогава можете ли да изчакате един ден? Само един ден? Сигурна съм, че дотогава нещата ще се изяснят.

Холдън кимна неопределено и каза:

— Проблемът е, че има още три чека. — Отново започна да пише по клавиатурата. В малкото помещение тихото тракане звучеше някак си тревожно гръмко.

Лорна почувства как у нея нещо се стегна. Още три чека? За какво? Започна да мисли трескаво. Обикновено използваше кредитните си карти, поради което се чувстваше толкова гузна след всяка покупка, така че къде би могла да подпише още три чека, при това само за изминалата седмица?

„Мейси“. Оттам идваше първият. Но той беше, за да покрие глобите от четиридесет долара за ненавременно плащане, което със сигурност беше... е, ако не благородно, то поне разумно.

А вторият... къде? О, да бе, в супермаркета. Ставаше дума буквално за два долара и десет цента. Ама наистина буквално. Беше си купила литър и половина мляко и пакетче дъвки.

За другите обаче нямаше никакъв спомен.

— Този за два и десет в крайна сметка ще ви струва трийсет и пет долара — продължаваше да говори Холдън. После обърна сините си очи към нея и каза: — Не ви ли се струва смешно?

— Дали на мен ми се струва *смешно*? — Шегуваше ли се с нея? — О, разбира се, че точно на *мен* ми изглежда именно така. Което е естествено, нали? Дори тригодишно дете ще погледне на нещата по този начин. Въпросът е защо ни го причинявате?

— Такива са условията...

— Престанете да се оправдавате с условия, на които сте се съгласила преди хиляда години! — Чу думите си, почувства се неловко и се опита да овладее истерията си. — Много добре знаете, че договорите съдържат страници със стотици думи, изписани с толкова дребен шрифт, че е почти невъзможно да ги разчетеш.

Мъжът отново сведе глава — жест, в който бързо се бе научила да разпознава съгласие с факта, че банката всячески се опитва да прецака клиентите си.

— Не мога да престъпя правилата.

— Както и аз не мога да променя фактите — махна с ръка към компютъра му Лорна. — Сам виждате положението ми. Не искам да плащам глоби за просрочване, нито пък да връщате обратно чековете ми, така че какво друго бих могла да направя? Дали пък не ме извикахте тук с единствената цел да ме унижите?

Холдън Бенингтън Трети първо изглеждаше изненадан, а после — обиден от обвинението.

— Опитвам се да ви помогна!

— Високо оценявам усилията ви — каза му напълно искрено, макар и за собствените ѝ уши да прозвуча като неприкрит сарказъм. — Не, говоря сериозно.

— Можете ли да ми обещаете, че отсега нататък, преди да подписвате чекове, първо ще проверявате сметката си, за да сте сигурна, че разполагате с достатъчно средства? — Изведнъж ѝ заприлича на десетокласник, който играе ролята на притеснен родител в училищна пиеса.

Въпреки всичко, това я трогна. Действително изглеждаше загрижен за положението ѝ. И очевидно се опитваше да ѝ помогне. А тя се бе държала като истинска кучка.

— Обещавам — зарече се Лорна. — Честна дума! — На върха на езика ѝ беше да му разкаже за Фил Карсън, но се опасяваше да не прекали. Нямахше нужда да размахва проблемите си като кукли в телевизионно шоу, не и докато не мине достатъчно време, за да бъде сигурна, че програмата ще се задейства. Не, много по-добре е да остави нещата такива, каквито са, и да бъде благодарна, че поне за момента няма да плаща глоби за необезпечените си чекове.

— Много добре — кимна той, натискайки още няколко клавиша върху клавиатурата. После се обърна към нея триумфално: — Успях да отхвърля още две глоби за превишаване на кредитния лимит.

Ликуването му, поне за нея, изглеждаше преждевременно.

— Две? Това означава ли, че ме заплашват поне още толкова?

— Опасявам се, че е точно така.

— Седемдесет долара?

Холдън кимна.

— Не мога да отменя всички.

Искаше ѝ се да му изкрещи: „И защо не?“, но какво значение имаше дали се дължи на невъзможност или нежелание? Нямахше начин да промени решението му.

А той очевидно си даваше сметка, че тя не заслужава всичките тези усилия.

Трябваше да му бъде благодарна. Всяка друга проява би била детинщина.

— Много ви благодаря за съдействието — каза, като се изправи и му протегна ръка.

Холдън остана загледан в нея за момент, после я пое и я разтърси.

— Няма за какво, госпожице Рафърти. С удоволствие ще ви помагам, когато се наложи.

Ако наистина искаш да ми помогнеш, би могъл да внесеш един-два милиона в сметката ми и да престанеш да ми начисляваш седемдесет долара месечно за привилегията да я използвам безлихвено, мислено отбеляза тя. А на глас каза:

— Когато човек работи на две или дори три смени, както аз, му е трудно да следи финансовите си дела. Често ми се случва да получа чек, който даже не се сецам да осребря. — Това беше плоска лъжа. Веднага би могъл да провери, че първото нещо, което правеше с точността на часовник, бе да прибира парите си от ресторанта всеки петък.

— Разбирам.

В това тя изобщо не се съмняваше.

— Но сега ще се опитам да бъда по-прилежна.

С мъка си проправи път по тясната пътека, заобиколи стола и се отправи към отворената врата.

— Отново искам да ви благодаря, господин Бенингтън — каза, снишавайки глас, докато произнасяше името му, тъй като вече се намираха в главното фоайе на банката и не ѝ се искаше някой от присъстващите да заподозре, че има финансови проблеми, а по-скоро да остави впечатление, че току-що си е открила влог с голяма сума, който има нужда от особена защита.

Той кимна сковано.

— Надявам се да ви видя скоро, госпожице Рафърти. Или по-скоро, не чак толкова скоро. — Закачката беше едновременно непохватна и очевидно разкриваща истината.

Искаше ѝ се да го удуши заради това. Но крайно време беше да се изправи лице в лице с факта, че няма право да обвинява никого заради плачевното си финансово състояние.

Колкото по-скоро поемеше отговорността си за него, толкова по-бързо щеше да го остави зад гърба си.

Всичко зависеше от Фил Карсън.

В много реклами на перилни препарати се говореше как се отстраняват петна от кръв, шоколад или вино, но в никоя от тях не се споменаваха за засъхнали следи от повръщано.

Джос измъкна подгизналата си тениска презглава, обърна я и я смачка на топка, така че мокротото петно да остане навътре. Сетне я хвърли в кош за пране и забърза обратно към стаята на Барт, където малкият се превиваше от болезнени коремни спазми.

— Как си, приятелче? — попита нежно, като остави кош, и приседна на ръба на леглото му. — По-добре ли си?

— Не — прошепна детето. — Но бих изпил една кока-кола.

Сега ѝ изглеждаше съвсем мъничък. Толкова невинен и уязвим. Което ѝ напомни, че се захвана с тази работа поради една-единствена причина: любовта ѝ към децата. Не си падаше особено по пакостниците и определено имаше съмнения дали за Колин не беше прекалено късно, но Барт бе успял да докосне най-съкровениите кътчета на душата ѝ.

— Разбира се — отвърна, спомняйки си сиропа от претоплена кока-кола, който майка ѝ изсипваше върху кубчета лед и ѝ даваше да пие всеки път, когато повръщаше. — Отивам долу да заредя пералнята и после ще ти донеса.

— И малко шоколадови бисквити.

Не ставаше въпрос за безвкусните боклуци в кутии, с които Дийна обикновено караше детегледачката да храни децата ѝ, но в момента нея я нямаше, а Джос бе готова на всичко, само и само да накара бедното хлапе да се почувства по-добре.

— Дадено, но само няколко.

Понесе кош към пералнята, готова за пореден път да направи нещо, което не бе включено в задълженията ѝ. Затова бе изумена, когато се натъкна на огромна купчина, препречваща пътя ѝ към машината, на върха на която беше поставена бележка с името ѝ, изписана с плътен черен маркер.

Почти сигурна за онова, което следваше, тя взе листа.

„Джос, раздели цветното пране от бялото и го изпери само в студена вода.“

Без моля, отбеляза мислено. Не че това щеше да я накара да се почувства по-добре. За момент обмисли възможността да се обърне и да напусне пералното помещение, сякаш изобщо не е слизала тук и не е видяла бележката, но доколкото ѝ бе известно, Дийна Оливър бе монтирала камери из цялата къща и следеше всяко нейно движение.

Така че най-добре беше да прави каквото ѝ е наредено, поне докато е на работа, и да бяга колкото може по-надалеч през свободните си дни.

С дълбока въздишка се наведе над камарата мръсни дрехи и започна да ги разделя на две купчини — цветна и бяла. Или поне на такива, които би трябвало да са бели, отбеляза мислено, натъквайки се на част от долното бельо на госпожа Оливър, което за нещастие се явяваше неоспоримо доказателство за това, че не само Барт има проблеми със стомаха.

Детегледачка беше едно определение за длъжност. *Прислужница* беше нещо съвсем друго. Джос не бе подписвала договор за второто. В такъв случай защо беше тук, в някакво си мазе в Мериленд, и чистеше нечии биологични остатъци за мизерните два долара и петдесет цента на час?

В такива моменти перспективата да се върне при Роби Блеър ѝ изглеждаше все по-привлекателна. Но от друга страна, ѝ се струваше, че по-скоро би постъпила в манастир.

По-късно същата вечер, докато Джос се наслаждаваше на малко спокойствие между оздравяването на Барт и връщането на Колин от урока по бойни изкуства, Дийна Оливър я повика в стаята, която наричаше гостна, но която в собствения ѝ дом биха наричали *елегантна всекидневна с неизползваеми мебели*.

— Джослин — подхвана Дийна без предисловие. — Има ли нещо, което искаш да ми кажеш?

О, със сигурност имаше много неща, които би искала да ѝ каже, но сериозно се съмняваше, че господарката на дома имаше предвид точно тях.

— Нямам представа за какво говорите — отвърна тя.

— Така ли? — Дийна повдигна вежди и зачака мълчаливо.

Безпочвено чувство за вина загложди Джос. Беше подобно на онова, което изпитваше, докато се движеше покрай охранителните сензори в библиотеката, надявайки се да не бъде хваната, въпреки че нямаше за какво да я *хващат*.

— Така мисля — потвърди с леко потрепващ глас.

— Ами ако ти спомена думата *бельо*?

Ако изражението на Дийна върху загорялото, покрито с подобие на кожа лице, засенчено от кичур обезцветена коса, не беше толкова злобно, сигурно щеше да се разсмее.

— Съжалявам, госпожо Оливър — каза и почувства стягане в стомаха си, — все още не разбирам за какво става въпрос. — Освен ако Дийна не притежаваше свръхестествени способности, с които бе усетила отвращението ѝ, докато по-рано се бе ровила в дрехите за пране. Но пък кой не би изпитал погнуса?

Дийна я удостои с леден поглед, след което се наведе напред и ѝ подхвърли нещо с тигров десен, свито на топка, което досега бе крила зад гърба си.

— За *това*. Ето за какво говоря. Ще си направиш ли труда да ми обясниш?

Да обясни? Джос дори нямаше намерение да вдигне подхвърления парцал и да види какво всъщност представлява той.

Дийна се изправи и закричи из стаята с драматизма, използван от Бет Дейвис в един филм, в който беше играла отвратителна кучка. Липсваше ѝ само цигарата и дрезгавият глас на закоравяла пушачка.

— Както виждаш, това са мъжки прашки.

Джос остана изумена.

— Дори не знаех, че мъжете носят прашки.

За частица от секундата Дийна изглеждаше учудена. След това озадачена. После гневът отново разкриви лицето ѝ.

— Намерих ги под леглото си, Джослин. Под моето легло.

— Аз... аз не мога да си го обясня — заекна Джос. — Дори не съм съвсем сигурна какво точно ме питате.

— Нищо не те *питам*. Само те предупреждавам, че на това се слага край още сега. И ако дори само заподозра, че отново водиш мъже в собствения ми дом и ги мъкнеш в леглото ми, не само ще те уволня

на минутата, но и ще те осъдя за всяко пени, което съм ти платила. Ясно ли ти е?

Джос беше ужасена. Усети как кръвта се спуска към петите ѝ, оставяйки леден полъх в гърдите и стомаха ѝ.

— Госпожо Оливър, кълна се, че никога не съм виждала това... това нещо преди и не съм канила никого в тази къща.

И отново това изражение, което показваше, че Дийна се чувства много по-неудобно от отрицанието на детегледачката си, отколкото ако си беше признала.

— Достатъчно ясна ли бях? — попита строго.

— Да, но...

— Достатъчно ясна ли бях? — Сякаш бе вложила цялата енергия в гласа си и избухваше подобно на отрицателен герой от филм на „Дисни“.

Джос не беше глупачка. Беше по-добре да се съгласи и да излезе, отколкото да започне да спори.

— Да, госпожо.

Дийна кимна със задоволство.

— Това беше всичко.

Джос напусна стаята, желаейки да не ѝ бяха споменавали, че ще я съдят за неустойка, защото и без това заплахата за уволнение бе достатъчно страшна в този момент.

— Това „Макс Азриа“ ли са? — Слава богу, че ги има тези срещи всеки вторник вечерта. Това беше единственият начин Лорна да получи някакво материално удоволствие в последно време.

Естествено, удоволствие беше да намалява дълговете си, но можеш ли да пъхнеш краката си в стопяващи се борчове и тотално да промениш настроението си? Няма начин. За това ѝ бяха необходими обувки. Хелън кимна и ѝ подаде кутията.

— Знаеш ли, наистина са страхотни, но нещо не са ми удобни. Пробвай ги ти.

Лорна ги обу и веднага установи, че ѝ прилепват като втора кожа.

— О, господи! Да не би да са масажирщи? — Направи няколко крачки. — Пасват ми идеално. — Хрумна ѝ, че забележката може би не е особено любезна, след като приятелката ѝ току-що бе споделила, че

не се чувства комфортно в тях, затова додаде припряно: — Вероятно е заради деформираното ми стъпало.

— Или по-скоро заради моето — усмихна се Хелън. — Сега ми подай онези „Миу Миу“. Впрочем къде е Сандра? — попита, отваряйки кутията.

— Обади ми се преди час и каза, че няма да може да дойде тази вечер — отвърна Лорна. — Стори ми се много странно. Първо се оправда с някаква среща, а в края на разговора спомена, че била болна. Не съм сигурна кое от двете е вярно. Надявам се, че не аз съм причината да страни от нас.

— Разбира се, че нямаш нищо общо. — Хелън се пресегна през масата и отново наля вино в чашите. — Вероятно е много заета.

Лорна кимна, макар да не бе убедена.

— Очакваме ли някого другого? — попита Хелън.

Като се имаше предвид късният час, беше доста съмнително, но все пак имаше още една жена, която се бе обадила.

— Позвъни ми Пола някоя си — отвърна Лорна, опитвайки се да си припомни фамилията. Беше доста необичайна и напомняше за някакъв празник. Не беше Пола Кристмас. Миг по-късно се сети: — А, да, Валънтайн. Пола Валънтайн.

— Толкова е смешно. В началото си мислех, че на нашите срещи ще се събират много повече жени, но явно останалите предпочитат да пазят страстта си към обувките, натъпкана в килера. — Хелън се разсмя. — Ако мога да се изразя така.

— Има и такива, чиято мания отдавна не се побира там и е плъзнала и из останалите стаи. В буквалния смисъл.

На вратата се почука толкова силно, че картините по стената се залюляха леко.

Двете жени се спогледаха.

— Очакваш ли тази Валънтайн да дойде? — с едва доловима усмивка попита Хелън.

Лорна се засмя и колебливо тръгна към вратата, за да погледне през шпионката.

Малкият кръгъл отвор винаги ѝ се бе струвал безполезен, но това никога не бе имало такова значение, както в този момент. Единственото, което можеше да види, беше закръглен силует в коридора, очертан от мъглявата светлина на стълбищната лампа.

— Предполагам, че е тя — прошепна Лорна.

— Смяташ ли да я пуснеш да влезе? — също шепнешком попита Хелън и избухна в смях.

Лорна я последва.

— Ставам истинска параноичка — каза тя, пое дълбоко дъх и отвори вратата.

Жената, застанала пред нея, беше изключително висока. Перуката не би могла да бъде по-очевидна, дори да бе направена от захарен памук. Гримът беше ярък и изпъкващ, точно както и адамовата ябълка. Роклята, от друга страна, беше невероятна — изглеждаше като работа на „Шанел“, въпреки че размерът категорично отхвърляше подобна вероятност. Но обещите и перлите на същата дизайнерка бяха напълно автентични и имаха за цел да илюстрират значението на понятието *ирония* много по-добре от всичко, което бе виждала през живота си.

За момент я обзе паника и се зачуди какво да предприеме. Нямаше нищо против транссексуалността, но краката на този приятел бяха поне два пъти по-големи от нейните. Каквото и да носеше в тази огромна копринена чанта на „Шанел“, със сигурност не беше номер трийсет и седми.

— Здравсти — поздрави тя по-уверено, отколкото се чувстваше вътрешно. — Вие сигурно сте Пола Валънтайн?

Мъжът — по дяволите, в това нямаше никакво съмнение! — разтвори широко очи и я изгледа с мълчаливо изумление, после надникна над рамото ѝ към стаята, където Хелън се бе отпуснала на дивана. Сякаш се опитваше да измери групата и числеността ѝ не го устройваше.

Тишината ставаше все по-неловка.

— Пола? — повтори Лорна. Очите му не бяха точно като на елен, осветен от автомобилни фарове. По-скоро наподобяваха очите на мъж зад волана, който внезапно е забелязал животно на пътя. — Пола Валънтайн?

Очите на мъжа се разтвориха още по-широко, преди най-сетне да кимне утвърдително.

След още не повече от две секунди положението стана нетърпимо и Лорна се обърна неуверено към Хелън, която бе извадила мобилния си телефон и го държеше насочен като оръжие. Капакът му

беше отворен и показалецът ѝ докосваше бутоните. Това беше добре, тъй като се опасяваше, че може да се наложи да ѝ направи знак да позвъни на 911.

Преди да се стигне дотам, Пола Валънтайн се извърна и хукна да бяга, тропайки оглушително с обувките си по стълбите.

Лорна стоеше изумена на прага, докато входната врата не се затръшна с трясък. Едва тогава се върна при Хелън и каза:

— Мисля, че стилът ни не ѝ допадна.

И двете отново се разсмяха.

Приятелките прекараха дълга вечер в приказки и смях, като междуременно изпиха две бутилки вино и кана кафе. Вече минаваше един след полунощ, когато Хелън стана да си върви.

Съдейки по степента си на опиянение, Лорна предположи, че е изпила лъвския пай от виното, тъй като през последния час Хелън мина изцяло на вода.

Затова, когато отиде в кухнята и видя някаква кола да напуска паркинга след ЯМЖ-то на приятелката ѝ, първоначално не си помисли нищо. Едва по-късно, щом ѝ хрумна, че вероятно това е същият автомобил, който бе забелязала миналата седмица, реши, че започва да си въобразява някакви неща.

Но тази мисъл я торможеше и не ѝ даваше да заспи. Най-сетне, малко след два часа, когато съвестта ѝ говореше, че е много по-добре да изглежда като глупачка, предупреждавайки Хелън за опасност, която може изобщо да не съществува, отколкото да пренебрегне нещо, което може да се окаже истински рисковано, набра телефонния ѝ номер, за да ѝ каже, че може би я следят.

ГЛАВА 11.

Хелън се събуди стреснато от саундтрака към сериала „Чародейки“. Беше мобилният ѝ телефон. Тази мелодия бе избрала за групата от свои познати. Струваше ѝ се забавно. За сериозните политически обаждания звучеше Пета симфония на Бетховен.

Побърза да вдигне, за да прекъсне звука, и погледна към Джим, който спеше до нея. Хъркането му бе в състояние да разтресе не само стъклата, но и дограмата на прозорците. Слава богу, че обикновено той си лягаше в неговата спалня. Тази нощ беше просто съпружеска визита, явяваща се част от цената за материалното ѝ благополучие, която от време на време единият от двамата трябваше да плаща.

Докато я събличаше, той искаше да бъде уверен, че е престанала да взема противозачатъчни, и тя бе потвърдила. А това беше абсолютна лъжа. Но не забрави за всеки случай да премести таблетките от чекмеджето на нощното шкафче в кутия от обувки в гардероба си. Учудена бе, че до този момент не ги бе открил. Бяха изминали два дни от арестуването ѝ и разкриването на причината, провокирала скандала между тях.

Отдръпна се от него, изпитвайки смесица от емоционално отчуждение и трепет от сексуалните му способности. Беше като награда, задето послушно изпълнява съпружеските си задължения.

— Ало?

— Хелън? — Гласът беше женски. От единствената изречена дума ѝ бе трудно да определи кой се обажда, въпреки че ѝ се струваше много познат.

Това невинаги беше за добро.

— Кой е? — попита с настойчив шепот, прекосявайки стаята боса, за да не събуди Джим.

Един господ знаеше какво би си помислил за това среднощно обаждане.

Всъщност тя също не знаеше какво да очаква.

— Кой се обажда? — попита бързо, преди да даде възможност на жената от другата страна да отговори на първия ѝ въпрос.

— Лорна Рафърти — отвърна гласът, разпръсквайки мистерията. — Много съжалявам, че ти звъня толкова късно.

Хелън отпусна рамене облекчено. От какво изобщо се беше уплашила? Кой бе очаквала да я потърси? Майка ѝ или баща ѝ? От магазин „Ормондс“? Или може би...

Джералд Паркс?

Бинго.

Опитваше се да не се сеща за него, но дори от името му ѝ се повдигаше.

— Лорна — каза тихо, вече по-спокойна, но притеснена от спомена за Джералд. — Наред ли е всичко?

— Надявам се. Или поне така ми се иска. Господи, сигурно ще ме помислиш за голяма идиотка, задето те безпокоя в такъв час. — Звучеше объркано, сякаш не може да подбере подходящите думи. — Може би трябваше да изчакам до сутринта. Или до следващата седмица...

— Какво има, скъпа?

— Ами, добре. — Лорна си пое дълбоко дъх и прошепна от другата страна на линията: — Ще ти го кажа направо, въпреки че може да не означава нищо.

Хелън започна да се притеснява.

— Виж, кажи ми какво става?

— Струва ми се... Мисля, че някой те следи. Имаш ли собствена охрана или нещо подобно?

— Не. Защо?

— Помислих си, че щом съпругът ти е публична личност и е политик, сигурно специалните служби са ти осигурили наблюдение...

— Имах предвид, защо реши, че някой ме следи? — Хелън си даваше сметка, че говори остро въпреки волята си, но бе имала същото неприятно чувство и за нея бе шокиращо да чуе подозренията си, изречени гласно от някого, с когото себе запознала наскоро.

— Миналата седмица, когато за първи път дойде у нас, някакъв мъж се бе облегал на стара кола, паркирана пред блока, и гледаше точно към моя апартамент. Именно затова бях толкова нервна всеки път, когато някой почукаше на вратата.

Хелън си спомняше много добре. Лорна се бе взирала през прозореца в продължение на двайсетина минути. Дори си бе помислила, че очаква приятеля си или някой друг след срещата им.

— Както и да е — продължи приятелката ѝ. — Наблюдавах дали е там, или си е тръгнал, но не мога да ти обясня защо, и забелязах, че потегли веднага след теб. Първоначално реших, че е Сандра...

— Но не беше тя, нали?

— Не. Беше си забравила нещо у дома и се върна веднага, след като ти си тръгна.

Необясним страх сви стомаха на Хелън.

— Това ли е всичко? — попита с неприятното предчувствие, че има още нещо.

Оказа се права.

— Как да ти кажа, същото се случи и тази вечер. Пак тази кола и всичко останало. Естествено, може да е просто съвпадение. Може и други хора да си устройват срещи всеки вторник вечерта и аз да си въобразявам. Дори човекът може да е бил друг.

Хелън се съмняваше.

— Можеш ли да опишеш как изглежда?

— Рус. Невзрачен. Без нещо, което да го отличава от останалите. Среден на ръст, със средно тегло. Нищо особено.

Джералд Паркс.

— Забелязала ли си да носи фотоапарат?

— Не. — По този въпрос Лорна беше категорична. — Просто се беше облегал на капака на колата, скръстил ръце пред гърдите си. Не мисля, че трябва да се притесняваш от никакви компрометиращи снимки. В края на краищата не си вършила нищо нередно.

Не и този път.

— Благодаря ти, че сподели с мен — каза, мислейки, че това трябва да е някакво съвпадение. Джералд Паркс не беше от срамежливите. Ако я преследваше, щеше да се изправи лице в лице с нея. В крайна сметка той искаше само пари.

Очевидно параноята ѝ бе заразителна и Лорна я бе прихванала. Щеше да бъде по-предпазлива, но не искаше току-що започналото приятелство да бъде помрачено от подозрения.

— Понякога местните фотографии нямат нови истории и ме преследват с надеждата да попаднат на нещо. — И понякога го

намираха. — Много е дразнещо, но не е нещо, което да ме притеснява.

От другата страна на линията Лорна въздъхна:

— Какво облекчение. Виж, наистина съжалявам, че те събудих по това време. Сигурно ме мислиш за абсолютна глупачка.

Хелън се засмя.

— Съвсем не, разбира се. Смятам, че си приятелка, на която може да се разчита, и много ти благодаря.

След като затвори телефона, тя се върна в леглото и дълго се взира в светлите отблясъци от автомобилните фарове върху тавана на спалнята. Беше в собствената си стая, в своята светая светих. Единственото място, където можеше да си позволи да бъде себе си. Но присъствието на Джим променяше напълно нещата.

Още един лош знак за положението на брака им.

Измъкна се от кревата и прекосявайки тихо студения дървен под, застана пред прозореца. Искаше ѝ се да го отвори, да пусне свежия летен въздух вътре заедно с аромата на жасмин, за който със сигурност знаеше, че е разцъфнал, защото сама го бе засадила. Но не можеше да отвори прозореца, защото алармата щеше да се включи.

Вместо това се облегна на тесния перваз и се загледа към виолетовото небе, блещукащите отгоре звезди и бледото сияние на разбуждащия се град.

В такива моменти копнееше за необятния небосвод от детството си, толкова плътно обсипан със звезди, сякаш някой бе разсипал захарница върху покривката на масата. Почти усещаше зеленото ухание на Западна Вирджиния и едва устояваше на изкушението да скочи в колата и да се отправи на северозапад, за да му се наслади поне за час.

Естествено това нямаше как да се случи. Нямаше никаква работа там и ако отидеше, за което несъмнено щяха да научат най-неподходящите хора — това щеше да повдигне въпроси, на които не би желала да отговаря.

Затова се върна в леглото, отвори чекмеджето на нощното си шкафче, измъкна шишенце с хапчета за сън, предписани ѝ от нейния личен лекар по време на последната политическа кампания на Джим, и взе две.

По този начин поне за няколко часа щеше да се откъсне от настоящето, от бъдещето и от миналото.

На снимката върху опаковката на боята за коса жената беше с тъмnozлатиста коса с едва доловими нюанси, които ѝ добавяха обем и правеха сините ѝ очи да изглеждат ясни като нарисувано стъкло. Цветът бе описан като светлокестеняв.

Крайният резултат за Сандра беше тъмносиво със зеленикав оттенък и изсушени, заплетени краища.

Сините ѝ очи обаче наистина бяха ясни. Както винаги, след като бе плакала. А тя лееше сълзи дори на „Сървайвър“ и на „Закон и ред“.

Сега се канеше да гледа вечерните новини и ако пълната кофичка майонеза, която бе покрила с найлонова торбичка, не свършеше работа, сигурно щеше да дочака в този вид и вечерното шоу.

Обажданията на номера, изписан в инструкцията за употреба, не дадоха резултат.

— Вероятно ще се наложи да изчакате поне месец, преди да можете да предприемете нещо — бе казала жената, след като Сандра бе чакала и слушала инструменталното изпълнение на Хенри Манчини в продължение на половин час. Несъмнено имаше още стотици разочаровани жени със зеленикави коси, които се бяха обаждали преди нея, защото стриктно бе изпълнила предписанията.

— Месец? Но защо трябва да чакам толкова дълго?

— Защото вече сте разкъсали целофанената опаковка на стоката и съдейки по състоянието на косата ви, което описвате, ако използвате другия продукт, проявителят би могъл да предизвика нежелано взаимодействие.

Сандра си представи как косата ѝ е наполовина остригана, а останалата бавно окапва. Вече си обясняваше защо така горещо я предупреждаваха да не прибегва до него.

— А ако използвам тъмния оттенък? Няма ли да може да я покрие?

— Не. Просто на места ще поеме повече и в крайна сметка резултатът може да се окаже доста разноцветен.

Сандра мислено сравни евентуалния резултат със зеленикавите кичури, които висяха около лицето ѝ в момента, и не беше сигурна кое е по-лошо.

— А ако отида в някой салон? — попита, въпреки че целият замисъл да си купи боята и да извърши процедурата у дома беше именно да спести парите за фризьор. — Биха ли могли да ми помогнат?

— Сигурно ще ви кажат, че няма проблем, но техните продукти могат да увредят косата ви точно толкова, колкото и тези, които си купувате сама. Лично аз не виждам никакъв смисъл. Ако изчакате месец, докато косата ви израсне и боята се отмие, може да потърсите специалист, за да я боядисате отново.

— Само това ли можете да ми предложите?

— Съжалявам, госпожо!

— Купих вашия продукт, защото ви се доверих. Как можете да се измъквате от положението, като казвате на хората, че трябва да се примирят със зеленикавите си коси?

— В инструкцията изрично е написано, че не бива да се прилага на изрусени коси.

— Къде по-точно е написано това? — Вече бе изчала листовката от край до край няколко пъти.

— Проверете напечатаното със ситни букви.

Сандра се вбеси.

— Няма нормален човек, който би могъл да разчете това!

— За нещастие, на адвокатите им се удава — със съчувствие в гласа отвърна жената.

Беше наистина ужасно. Най-сетне бе започнала отново да излиза, а сега ѝ се случи това.

— Е, благодаря ви все пак.

— Няма защо, госпожо. И като жест на добра воля, с удоволствие ще ви изпратим купон за нова боя, стига да ни дадете адреса си.

Ама тези да не би да се шегуват? Купон за още една кутия боя? Сандра си помисли, че нищо друго не би могло да ѝ помогне, освен естественият ход на времето, вследствие на което косата ѝ постепенно щеше да възвърне нормалния си вид.

Затръшна възмутено слушалката и потърси в интернет начини за домашно третиране. Един от най-популярните беше да намаже главата си със силен шампоан против пърхот и да изчака да изсмуче боята. Но това означаваше не само да отскочи до магазина, но и да го направи

във вид, сякаш е измъкнала нечистотии от канала и ги е сложила върху главата си.

Тази вечер майонезата изглеждаше най-приемливата възможност. Оцетът щеше да неутрализира донякъде цвета, а яйцата подхранваха косъма. Надяваше се, че остатъкът щеше да свърши работа. Бе използвала само една супена лъжица от нея, за да си направи сандвич с пуешко за обяд.

Наистина се озова в глупава ситуация. Разполагаше с достатъчно пари да отиде във фризьорски салон, само че отново се бе поддала на идиотската си фобия. След една много успешна седмица, в която бе осъществила контакт с маниачките на обувки, съвсем неочаквано получи пристъп на паника малко преди да се приготви да отиде отново в дома на Лорна.

Беше зловецо, защото до този момент ѝ се струваше, че ушната терапия върви успешно. Страхът ѝ обаче се бе оказал непреодолимо препятствие. Вместо да тръгне за срещата, остана в апартамента си, кършеше ръце, опитваше се да си поеме дъх и желаше да е всеки друг, но не и самата себе си.

Тогава ѝ хрумна идеята да смени цвета на косата си. Бе купила боята няколко месеца преди това, когато се намираше в подобно настроение — то за щастие бе преминало, както осъзнаваше сега — и така и не бе използвала боята. Тази вечер обаче, докато гледаше „Колелото на късмета“ и се възхищаваше на косата на Ванна Уайт, си спомни за двете кутии (наистина ги купи в момент на депресия) и реши да промени външния си вид, както и целия си живот, към по-добро.

Така и не ѝ хрумна да провери дали шишетата вътре имат надпис „светлокестеняво“, а не „тъмнопепеляво“, но дори да го бе направила, никога нямаше да се сети, че всеки от тези нюанси щеше да придаде на изрусената ѝ по-рано коса цвета на аспарагус.

Оставаше ѝ само да я залее със сос за салата.

Въпросът беше какво да предприеме след това? Когато човек, който не обича да излиза от дома си даже в такъв прекрасен ден, се окаже със зелена коса, беше жестоко. Но Сандра винаги търсеше пророчески знаци и се питаше дали този не е точно такъв.

Може би трябва да направи това, което най-малко ѝ се искаше — да излезе и да... изживее унижението. В психологията го наричаха да

се носиш по течението.

Замисли се върху това за момент. Беше вторник вечерта, малко след единайсет часа. Улиците щяха да са пълни с хора, както винаги в този квартал, но не толкова, колкото утре вечер. Не че имаше някакво значение за нея, защото, ако го отложеше за следващия ден, после — за по-следващия, нямаше да се случи никога. Значи щеше да го направи веднага.

Невъзможно беше да се каже какво точно я обзе или откъде събра кураж да излезе на улицата без шапка, та всеки да може да я види, но двайсетина минути по-късно беше доволна от себе си.

— *Сандра?*

За момент ѝ се стори, че най-кошмарният ѝ сън се е сбъднал.

Обърна се и се озова пред висок строен мъж с чудесна тъмна къдрава коса, шоколадовокафяви очи и идеално гладка кожа.

— *Сандра Вандерслайс?* — Името ѝ бе изречено от красиви устни, подхождащи на филмова звезда.

Гласът обаче беше малко висок. По-висок, отколкото подобаваше за мъж. Не че това имаше някакво значение. Очевидно човекът по природа си беше бърбив.

По-странното беше, че знае името ѝ. Откъде?

— *Извинете...* — Инстинктивно вдигна ръка към главата си, припомняйки си зеленикавия оттенък, който със сигурност рязко контрастираше с поруменелите ѝ страни.

Това се оказа лоша идея.

— *Аз съм* — каза непознатият и повдигна вежди в очакване.

Никакъв спомен. Беше съвсем объркана и без съмнение това бе изписано върху лицето ѝ.

— *Аз...*

Той повдигна очи към небето.

— *Майк Лемингтън.* — Кратка пауза. — *От гимназията.*

Челюстта ѝ увисна. *Майк Лемингтън!* Нима бе възможно?

Та той беше единственият ученик в училище, до когото би могла да застане и да се почувства ако не слаба, то поне не толкова дебела.

— *Майк!* — Собственото ѝ чувство за малоценност почти изчезна при вида на тази невероятна трансформация. — *Наистина ли си ти? О, господи, но какво...?* — *Поклати недоумяващо глава.* — *А би трябвало да те попитам как си...*

Мъжът се усмихна, разкривайки идеално равните си бели зъби.

— Е, просто отслабнах малко.

— Майк! — Ако някой трябваше да отбягва неприятната тема за наднорменото тегло, това бяха те двамата. — Отслабнал си много. Как?

Той повдигна рамене.

— С помощта на клуба „Борба с излишните килограми“.

— Сериозно? — Сандра се замисли за собственото си членство в този клуб и се запита дали, ако му бе обърнала малко повече внимание, би могла да постигне такива забележителни резултати като него.

— Всеки вторник следобед — усмихна се Майк. — Но я се погледни ти? Виж косата си!

Нямаше представа как си бе позволила да забрави дори за момент, но срамът отново се стовари върху ѝ.

— О, просто...

— Та тя е зелена! — Протегна ръка и докосна един кичур.

— Да, защото...

— Много дръзко — продължи той, гледайки я почти с възхищение. — Миличка, а аз си мислех, че никога няма да излезеш от черупката си!

Тя се намръщи. Наистина ли бе живяла затворено толкова дълго?

Кого заблуждаваше? Беше родена в черупка. Буквално. Като „Венера“ на Ботичели, само че без изваяното тяло и ангелското ренесансово лице.

— Чудесно е, че опитваш да изразиш себе си по този начин. При това сега очите ти изглеждат още по-сини.

— Сериозно? — Имаше нужда от това. Наистина.

— Абсолютно!

Сандра реши да продължи да играе ролята на момиче, боядисало косата си в зелено от самоувереност, вместо от несигурността, подтикнала я да си купи две кутии евтина боя в един от поредните си лоши дни.

— Благодаря ти, Майк. И така — подхвана, имитирайки самочувствието на жена, решила да изрази идентичността си по този нестандартен начин, — какво търсиш в тази част на града? Идваш на гости? Или пък живееш наблизо?

— Имам апартамент недалеч от „Дюпон Съркъл“ — отпрати ѝ ослепителната си усмивка той. Дали я бе отработвал продължително време, или се бе появила естествено вследствие на промяната във външността му? — Но често наминавам към „Стетсън“. Един приятел държи бар там.

— О, чувала съм много хубави отзиви за това местенце. — Но никога не го беше посещавала. Имаше репутацията на гей бар, макар да не бе сигурна дали е вярно. Във всеки случай вероятно беше приятно.

Майк стисна устни и отново я огледа.

— Точно сега съм тръгнал натам. Защо не дойдеш с мен?

Сърцето ѝ спря да бие за момент. Наистина ли този привлекателен мъж я канеше да пият по питие? Може би зеленикавата коса беше най-хубавото нещо, което се бе случило в живота ѝ?

И все пак беше зелена. Върху нейната глава. И колкото и да ѝ се искаше да се примири с това, някак не ѝ се удаваше.

— Господи, Майки, не ми се иска да ти се натрапвам цяла вечер.

— Майтапиш ли се? Ще ми бъде много приятно. При това там ходят доста интересни хора. Може да се запознаеш с някого. Освен ако... — Изглеждаше така, сякаш току-що бе настъпил нещо. — Може би имаш сериозна връзка? Не мога да повярвам, че още не съм те попитал.

— Всичко е наред — увери го тя. — Не, не съм обвързана с никого. Тогава... Става, можем да тръгваме.

— Страхотно! Ще видиш, там много ще ти хареса. Пък и нямам търпение да те запозная с приятелката ми Деби. Мисля, че много ще си допаднете.

Приятелката му *Деби*. Е, добре. Ако не беше сам, нямаше да я покани на среща.

— Много искам да ми разкажеш какво си правил през последните... — Преброи ги мислено. — ... тринайсетина години. Господи, наистина ли мина толкова време?

— Звучи ми като цял един живот — небрежно отвърна Майк и обви ръка около раменете ѝ. — Знаеш ли какво ще ти кажа, майка ми щеше да бъде много доволна, ако се бяхме събрали преди години. Естествено, сегашното ми битие изобщо не ѝ допада.

Прииска ѝ се да е малка съпруга с фигурата на Туити, за да може той да я прегърне и притисне към себе си, точно както правеше главният герой в края на романтичен филм, но нямаше намерение да се поддава на подобни мисли точно сега.

— Заклет ерген, а? — попита с надеждата отговорът му да изясни настоящия му статус.

— Точно така — засмя се Майк, спря и отново се загледа в нея. — Толкова се *радвам*, че те срещнах. През годините често съм мислил за теб.

— Така ли? — Щеше ѝ се да може да каже същото, но истината беше, че постоянно се бе мъчила да заличи гимназиалните спомени от паметта си изцяло. — Много мило от твоя страна.

— Но е вярно. — Отново тръгнаха. — Отсега нататък ще се срещаме доста често. Сигурен съм.

Сандра засия. Тази нощ действително се оказа невероятна. Щеше да си я спомня всеки път, когато ѝ се струва, че нещата вървят на зле. Човек никога не знае какво може да изскочи иззад следващия ъгъл.

В този ред на мисли никой не можеше да бъде сигурен какво е имало в миналото му. Определено не беше се сблъсквала с толкова привлекателен мъж като Майк Лемингтън. Дори не се бе надявала на такава възможност.

Вероятно така беше и в самия живот. Понякога просто не виждаш потенциала в лошите дни.

Само допреди три часа бе унила и напълно уверена, че е невротична дебелана, която никога няма да бъде нито стройна, нито щастлива. По дяволите, дори се бе страхувала, че едва ли вече ще напусне апартамента си и ще се превърне в героиня на една от историите, които се появяваха периодично в „Поуст“ за някой, открит две седмици след смъртта си от съседи, най-сетне осъзнали, че противната воня не идва от ресторанта, намиращ се на тяхната улица.

А ето че сега вървеше ръка за ръка с толкова страхотен мъж, че минавачите — и жените, и мъжете — се обръщаха след тях. Беше на среща, която, трябваше да признае, вероятно щеше да свърши в известен гей бар. При това с човек, който я бе познавал в миналото и сега я приемаше такава, каквата е.

Нещата със сигурност бяха започнали да се подреждат.

— Имам нужда от още една пластинка против паника — каза Сандра на доктор Лий. — Този път в лявото ми ухо.

— Госпожице Вандерслайс, не става така. Съществува само една-единствена точка на тревожността и ние я намерихме. Уверявам ви, че и тази действа ефективно.

— Съгласна съм, че усещам разлика — нетърпеливо възрази тя. — Точно затова искам още една. Защото все още не съм постигнала крайния резултат, нали разбирате? Но съм убедена, че с втората процедура ще успея да се прехвърля над ръба. — *Ще ме направи отново нормална*, отбеляза мислено, но не можеше да изрече на глас нещо толкова патетично.

Доктор Лий я изгледа със съмнение и Сандра си спомни зеленикавата си коса. Налагаше ли се да обяснява? Не. Сигурно в практиката си се бе натъквал на много по-чудновати неща.

— Госпожице Вандерслайс, щом така и така сте дошли, бихме могли да направим още един сеанс акупунктура, но пластината засега действа перфектно.

Тя кимна:

— Добре, разбирам. Просто съм толкова възхитена от начина, по който ми се отрази, че ми се иска още една.

Лекарят ѝ се усмихна любезно.

— И ще се чувствате все по-добре.

Той започна поредния терапевтичен сеанс акупунктура, а Сандра мислено отбеляза, че очаква следващия разговор с доктор Ратнър с нетърпение. Беше изминало много, много време, откакто не бе имала нещо хубаво за споделяне през дългия си лечебен период. И ето че най-сетне се беше появило.

ГЛАВА 12.

За щастие, когато Джос откри разкъсана опаковка от презерватив под един от шкафовете в кухнята, беше сама.

Какво правеше тя там, имаше солидно оправдание — както винаги, Дийна Оливър бе оставила всички мръсни съдове в мивката с подробни, старателни инструкции как да бъде ръчно измит всеки един от тях, затова, когато изпусна една сребърна лъжичка за горчица, трябваше да се наведе да я извади, без да има и най-малка представа на каква улика ще се натъкне.

Мисълта, че това може да има нещо общо с Мери Мейдс, която идваше да чисти два пъти седмично, беше толкова абсурдна, че я отхвърли в момента, в който ѝ хрумна. От момчетата беше разбрала, че Кърт Оливър си е направил вазектомия. Тъй като не беше и тя, налагаше се един-единствен възможен извод: Дийна Оливър си имаше любовник.

И когато бе проявила небрежността да остави доказателство за това под собственото си легло или в джипа, за което говореха тигровите прашки, бе предприела най-ефективната защита, нападайки детегледачката. Право в лицето. Ей така, за всеки случай.

Нямаше представа дали Кърт Оливър ги бе открил, но ако беше, ненатрапчивият, но все пак смъртно заплашителен господар на дома със сигурност си бе помислил, че Джос се забавлява с някого в къщата, докато семейството не си е у дома. Вероятно бе решил, че и тигровите прашки бяха нейни.

В ситуацията имаше нещо срамно.

Но наред с останалите унижителни аспекти в работата ѝ, този не ѝ даваше възможност да прекрати по-лесно договора. Да бъде уволнена, означаваше, че срещу нея ще бъде заведено дело, както ясно ѝ даде да разбере Дийна, което пък подсказваше, че каквато и да е причината, резултатът щеше да е един и същ.

Беше притисната до стената.

И с всяка своя постъпка Дийна Оливър я караше да осъзнава все по-ясно този неприятен факт.

— Не искам да разговарям с приятелите ми. За тях е много досадно да отделят време, за да бъдат любезни с прислугата — скара й се Дийна един ден, след като майка на приятел на Колин, довела го за помпозното празненство по случай рождения му ден, я бе попитала къде е тоалетната.

— Би ли взела дрехите на Кърт от химическо чистене? Не мога да намеря квитанцията, но не се притеснявай, там винаги знаят кои са неговите. — В крайна сметка се оказа, че персоналът невинаги знае кои са дрехите на господин Оливър, нито пък кой е той всъщност, така че след шестото обаждане до Дийна най-сетне откриха кафявия костюм на „Армани“... само дето не беше кафяв костюм на „Армани“, а сиво сако на „Прада“.

— Мери Мейдс не може да дойде днес заради времето или заради някаква друга глупост. Когато приключиш с приготвянето на вечерята, би ли почистила баните? С този грип, дето върлува в момента, там е същинска бъркотия.

И най-противната намеса в личния й живот.

— Ей, свърши ли вече? — се бе провикнала Дийна от коридора, докато Джос бе сменяла тампона си в тоалетната. — Момчетата те чакат.

Беше същински ад.

Така Джос се върна отново, за кой ли път вече, към търсенето на занимание, което да запълва свободното й време всеки вторник. *Клубът на анонимните шопинг маниачки* й се струваше най-подходящ.

Джос се размотаваше бавно из магазин за дрехи втора ръка в Джорджтаун. Пътуването с автобус дотук й отне само час, така че разполагаше с достатъчно време. В края на краищата трябваше да убие цял един ден — до седем и половина, когато щеше да отиде до Бетесда на срещата с маниачките на обувки. Изчисли, че може да остане при тях до към десет, след което щеше да хване рейса обратно към Кънектикът Авеню в Чевеи Чейс, а после да повърви пеша до къщата на семейство Оливър.

Дотогава Дийна вече щеше да си е легнала и беше малко вероятно да я натовари с допълнителна работа. Освен, разбира се, ако не се разхождаше насън. А това, като се имаха предвид непрестанните ѝ изисквания, не беше изключено.

— Мога ли да ви помогна да изберете нещо?

Обърна се и се озова пред стройно момиче с дълга права коса, облечено в развлечена блуза и раздърпана пола, които Джос някога бе наричала цигански, когато бе участвала в училищни пиеси или се бе готвила за Хелюин.

— Благодаря ви. Просто разглеждам, но бих искала да видя обувките. Имате ли дизайнерски? Трийсет и седми номер?

— Дизайнерски? — отправи ѝ празен поглед продавач-консултантката. — Не знам какви точно обувки имаме, но всички са тук.

Джос я последва, долавяйки лек мирис на марихуана след нея.

Спряха пред стена, цялата в рафтове с обувки, подредени като книги.

— С това разполагаме.

— Благодаря — каза Джос, загледана в табелката с цена от седемдесет и пет долара за чифт, който изглеждаше като износените старомодни обувки на баба ѝ.

— Няма за какво — отвърна момичето и тръгна обратно към мястото, откъдето бяха дошли.

Щом се изгуби от погледа ѝ, Джос започна да рови за нещо поевтино, защото първо трябваше да открие достъпна цена и едва след това да огледа изработката, но не видя нищо под петдесет долара. Разпознаваше дизайнерите, на които бе попадала в интернет: „Шанел“, „Гучи“, „Линдор“. Най-сетне се спря на посмачкан чифт на „Салваторе Ферагамо“ — име, което доста често се появяваше в интернет търсачката, и подаде на касиерката петдесетачката.

Влизането в този клуб се оказа доста скъпа инициатива, но нямаше време да се оглежда повече. Беше си въобразявала, че няма да е трудно да открие евтини дизайнерски обувки. Най-голямата ѝ грешка бе, че влезе в магазин в най-скъпата част на града. Следващия път щеше да отиде по-далече, може би чак до Западна Вирджиния, за да открие поевтини стоки.

Тъкмо се качваше в автобуса, когато мобилният ѝ телефон иззвъня.

— Къде си, по дяволите? — извика Дийна толкова силно, че жената до Джос се обърна и я изгледа.

— Пътувам в един автобус в Джорджтаун — тихо отговори Джос, опитвайки се да внуши на жената от другия край на линията да сниши гласа си.

Напрасно.

— *Какво?*

— Казах, че съм в Джорджтаун — малко по-високо отвърна Джос.

— В Джорджтаун! А кой ще ти върши работата?

Хората наоколо не я гледаха, но ѝ се струваше, че чуват всичко, което още повече увеличаваше унижението ѝ.

— Момчетата са на училище — възрази тя.

— Това означава ли, че си си взела почивен ден?

Джос съвсем се обърка. Какво искаше от нея Дийна? Да седи с тях в класната стая? И ако беше така, и с двамата ли едновременно?

— Не, ще прибера Барт след час и половина, а после...

— Връщай се тук *незабавно!*

Лицето ѝ пламна. Автобусът спря пред един от най-кичозните магазини на Уисконсин Авеню и тя побърза да се измъкне навън, прекалено унижена, за да продължи разговора пред толкова голяма публика.

— Не ви разбирам — каза, като се намръщи, защото знаеше, че ще си изпати заради това. — Децата не са си у дома...

— Затова пък мръсните им дрехи са тук! Купчината стига почти до тавана в стаята на Колин.

Лъжа. Беше изпрала още предния ден, а колкото до вечерта, и двамата бяха хвърлили само по един комплект дрехи в коша в банята.

— Значи трябва да ги е измъкнал от гардероба си и да ги е струпал на пода. — И без съмнение го беше направил нарочно.

Последва злокобно мълчание, преди Дийна да изсъска:

— Знаеш ли, че се движиш по много тънък лед?

„Защо?“, искаше ѝ се да изкрещи, но беше наясно, че ще е безполезно. Логиката нямаше нищо общо с Дийна Оливър.

— Съжалявам, госпожо Оливър. Веднага се прибирам.

— Давам ти петнайсет минути.

Беше невъзможно дори с таксито, на което вече махаше. Въпреки това отвърна:

— Идвам.

Шофьорът наби спирачки и Джос вече отваряше вратата, когато телефонът отново иззвъня. За момент се изкуши да не отговори, но можеше да я търси всеки.

Можеше да е нещо спешно. Но не беше.

— Отбий се в „Сейфуей“ — излая Дийна в слушалката, преди Джос да успее да изрече и дума. — Купи за вечеря нещо готово с крехко месо, както го обичам. Така малката ти екскурзия няма да се окаже напразно губене на време.

Докато се настаняваше върху мръсната, окъсана задна седалка на таксито, Джос си даде сметка, че този един час, прекаран далеч от дома на семейство Оливър, след като всичко беше казано, направено и платено, ѝ струва около седемдесет и пет долара.

Доста солидна инвестиция за приобщаване към група, към която дори не проявяваше истински интерес. Надяваше се само да си бе струвало.

Shoeho927^[1].

Думата звучеше като приятен звън в ушите ѝ. Лорна въведе новата парола заедно с потребителското си име, изчака потвърждение, кликна върху изписания линк и на монитора се появи съобщение: Какво бихте искали да откриете?

Възможно ли бе да е толкова лесно?

Написа думите Марк Джейкъбс.

Бинго! Четиристотин и петдесет хита сред дамските обувки! Прегледа страницата за трийсет и седми номер и веднага забеляза изписаното: „Кожени ботуши, Ню Йорк Сити“.

Кликна отгоре и прочете описанието:

„Чисто нови, все още в кутията. Секси кожени ботуши, заоблени към пръстите, с декоративни елементи от външната страна, закопчаване с цип откъм вътрешната и

нисък широк ток. Кожена подплата и стелки. Размер трийсет и седми, височина 45 сантиметра.“

Мили боже!

Началната цена беше осем долара и деветдесет и девет цента и за момент ѝ се стори, че не може да си поеме въздух. Само осем и деветдесет и девет за оригинални ботуши на Марк Джейкъбс? Сигурно бяха менте или... О, не! Ето че се започваше. Наддаването покачи сумата до разумните деветдесет и девет долара и трийсет и пет цента. Това си беше чиста икономия, като се има предвид, че реалната им цена бе около пет стотачки.

Струваше си. Наистина си струваше. Мили боже, ако се наложеше, би могла да ги продаде, при това с добра печалба. И със сигурност бе готова да се раздели с нещо друго, което притежаваше, ако се стигнеше дотам.

Подобно пазаруване беше като сключване на сделка. Купуване на обувки като еквивалент на пестенето от храна. Припряно изписа сто и един долара и деветдесет и девет цента и засия от удоволствие, щом върху монитора се появи надпис, уверяващ, че е дала най-високата до момента цена.

Ако нещата не се променяха, само след един ден, два часа и четиридесет и шест минути ботушите щяха да бъдат нейни. При това на тази уникална цена. На практика си беше чиста кражба, само че законна.

Фил Карсън щеше да се гордее с нея.

Е, добре де, може би нямаше точно да се гордее. Сигурно щеше да си помисли, че това е поредното екстравагантно изхвърляне, но не можеше да очаква от него да я разбере. Беше по-евтино от всяка терапия.

И щеше да отстоява това си мнение до последния си дъх. Пазаруването в мрежата беше страхотно изживяване. Ако го беше открила преди години, сигурно изобщо нямаше да стигне до този финансов колапс.

През останалата част от следобед Лорна продължи да отскача до компютъра през няколко минути и всеки път тракаше по клавиатурата, за да се убеди, че все още никой не е предложил по-

висока цена. Никой не я беше надхвърлил. А часовникът неумолимо отброяваше стопяващото се време.

Нямаше търпение дотечера да съобщи новината на останалите жени, пристрастени към обувките.

Но малко след пет часа, когато оставаха някакви си двайсет и три часа и осемнайсет минути до края на търга, върху екрана се изписа съобщението: „Вашата цена вече не е най-високата“.

В един ужасен момент Лорна остана закована на мястото си, чувствайки се като мащехата на Снежанка, която слуша от вълшебното огледало: Вие сте чудесна, Ваше Височество, но честно казано, появи се по-красива от вас.

Кой я бе надцакал?

Бързо прегледа страницата — беше станала истински компютърен експерт — и видя, че новият водач беше Shoegarpie (0)^[2]. Нулата в скобите означаваше — вече бе научила това, че става въпрос за нов потребител, който все още не е осъществил връзка с останалите.

Значи беше прецакана от някаква си новачка! Няма значение, че и тя беше такава, тази поява я разгневи. Още повече че ѝ водеше с жалката цена от сто и четири долара и четиридесет и девет цента.

Само два долара и петдесет цента по-висока от нейната.

Без изобщо да се замисли, Лорна вдигна мизата. Сто и четири и петдесет и шест. Чудесна, странна комбинация от цифри. Ако анонимният ѝ конкурент предложеше сто и четири и петдесет, както биха направили повечето хора, щеше да ѝ води с цели шест цента. Ха! Пада ти се, Shoegarpie! Както и това, че все още никой не се е свързал с теб!

Ала вместо очаквания син надпис: „Вашата цена е най-висока“, на монитора с грозни кафяви букви се изписа: „Вече има по-добро предложение“.

Shoegarpie!

Състезателният дух, какъвто никога не бе предполагала, че притежава, взе връх в нея и тя изписа максималната сума, която можеше да си позволи — сто петдесет и три долара и трийсет и седем цента, все още надявайки се, че произволната комбинация ще ѝ донесе късмет.

Както и стана. Веднага получи лелеяното съобщение, че засега е предложила най-високата цена, кимна доволно и заряза компютъра, за

да се приготви за гостите.

Както винаги, Хелън пристигна първа, облечена в безупречен зелен ленен костюм, който ѝ придаваше изпълнен с жизненост вид. Беше обува в сандали с каишки в толкова наситенозелен цвят, че изглеждаха почти черни.

— „Прада“ — отговори тя на въпроса, който Лорна още не ѝ беше задала.

— Невероятни са!

— И съвсем нови — усмихна се Хелън. — След няколко седмици ще ги видиш на масата.

Лорна се засмя:

— Надявам се.

Сякаш като продължение на зелената тема, Сандра се появи малко след Хелън със стряскащо зеленикава коса. Не че имаше неонов оттенък или нещо подобно — фактът сам по себе си беше достатъчен. И малко шокиращ.

— Знам — каза тя, преди някоя от другите две да успее да направи някакъв коментар. Не че имаха намерение да го сторят. — Претърпях малка злополука при опит да се боядисам у дома.

— Миличка, Денис би могла да поправи нещата веднага — припряно предложи Хелън. — Работи в един салон в северния край на Джорджтаун. Мога веднага да ти дам номера ѝ.

— Благодаря ти — каза Сандра и посочи към главата си, — но това е начинът, по който ще изглеждам поне месец, ако не искам да оплешивея съвсем. Повярвай ми, прецених всички възможности — зелена коса срещу липсата ѝ през следващите две години... Ако не можеш да посочиш нещо, което ми е убягнало, ще се задоволя със зеленото.

— Предполагам, наистина има опасност да повредиш косата си, ако я третираш твърде често — кимна Хелън. — Но когато си готова, можеш да се обърнеш към Денис. Тя твори чудеса.

Дори бегъл поглед към великолепните кестеняви кичури, подстригани тъй съвършено, че на която и страна да ги обърнеш, все падаха на меки вълни, не будеше съмнение, че някой би пропуснал възможността да използва същия стилист.

Ако Лорна току-що не бе хвърлила сто и петдесет долара за чифт ботуши, за което вече започна да изпитва угризения и се надяваше, че

конкурентът ѝ ще предложи повече, докато беше извън линия, сама би си записала час.

След около петнайсетина минути на вратата се почука. Всички се обърнаха към домакинята.

— Забравих да ви спомена, че тази вечер ще дойде нов член на групата ни — каза тя. — Джослин.

— Надявам се да се задържи по-дълго от попълнението миналата седмица — отбеляза Хелън и обясни на Сандра за преоблечения като жена мъж, който бе надникнал през отворената врата и след това бе избягал, без да промълви и дума. Накрая заключи: — Очевидно сме атрактивни за доста странни хора. Имам предвид не че ние си нямаме своите особености, а че привличаме дори и страхливи особняци.

За щастие тази седмица случаят не е такъв, помисли си Лорна, докато отваряше вратата на млада жена с лъскава тъмна коса, която по нищо не се отличаваше от останалите момичета, движещи се из улиците на Америка.

— Здравейте — каза непознатата и очарованието ѝ се засили от леко изкривената усмивка. — Аз съм Джос Боуен. — Повдигна в ръка найлонова торба. — Правилно ли съм попаднала на групата на маниачките на обувки? — Проследи погледа на Лорна към чантата и бързо додаде: — Не се притеснявайте, рекламата не отговаря на съдържанието. Просто не можах да намеря друга.

Двете се разсмяха и домакинята, сещайки се малко късно за добрите обноски, отстъпи назад, за да ѝ направи място, представи я на другите и обясни зеленикавия оттенък на косата на Сандра, за да не се налага тя отново да разказва цялата история.

Въпреки че беше с десетина години по-млада от останалите, Джос веднага им допадна и те прекараха вечерта, бърбейки за живота, любовните си преживявания и работата си. Джос работеше като детегледачка в семейство Оливър. Лорна беше купила от автосалона им стария си форд още преди да се надуют толкова, че да започнат да предлагат само немски автомобили, и беше така възмутена от надменните продавачи и тоталната липса на съдействие, когато бяха възникнали технически проблеми, че самото име Оливър я караше да потръпва. За нея не беше изненада да научи, че самите членове на семейството са толкова противни, колкото и служителите им.

— Защо не напуснеш? — попита тя, признавайки честно, че за нея това беше единственото решение на всички служебни неволи. Точно поради тази причина работеше в ресторант „Джико“, вместо например в някой офис, където би могла да използва дипломата си по английски, получена в университета в Мериленд. — Обзалагам се, че в района има хиляди семейства, които търсят добра детегледачка.

— Имам договор — обясни Джос и върху лицето ѝ се изписа цялата тежест на тази обвързаност.

— Прекрати го! — Е, сигурно Лорна не беше най-подходящият човек за подобни съвети. Може би я биваше малко повече като финансов консултант, но и това все още не беше доказано.

За щастие сред присъстващите имаше по-трезвомислещи в лицето на Сандра и Хелън.

— След колко време изтича договърът? — делово попита Сандра.

— След девет месеца. И четири дни. — Младата жена се усмихна. — И около три и половина часа.

— Показвала ли си го на адвокат? — обърна се към нея Хелън. — Просто да види дали няма някоя вратичка, през която да се измъкнеш? Предполагам, че чистенето, пазаруването и извънредният труд не са включени като клауза в него, така че това би могло да се окаже печелившият ти билет.

За момент Джос изглеждаше обнадеждена, после поклати глава.

— Не мога да го прекъсна. Ако го направя, кой ще ме наеме? Преди да ме изхвърлят, те ще направят всичко възможно да не бъда допусната дори до събеседване.

— В такъв случай, трябва да се измъкваш оттам при всяка възможност, така че да не може да те товари с прищевките си — настоя Лорна.

— Виж, с това съм съгласна — кимна Сандра.

— Може би трябва да излизаме да пазаруваме... — Лорна млькна по средата на изречението. За нея в близко бъдеще подобно удоволствие не се очертаваше. Но нима съществува някакво занимание, което да не е свързано с пари? Да играят бридж? Или да се разхождат за здраве?

О, я се върни в реалността!

— ... или нещо такова — завърши с глас, доста по-неуверен, отколкото в началото.

До края на вечерта тя се сдоби с чифт златисти сандали от „Холиулд Мерилин“^[3] и отворени на пръстите високи обувки на Джил Сандър, поради което угризенията за предложената цена за ботушите във виртуалния търг станаха нетърпими. Включи компютъра с надеждата, че конкурентът не се е отказал и най-сетне в скобите е изписана цифрата едно, защото е купил и дори заплатил ботушите.

Само че нищо такова не се бе случило. Веднага щом с неохота въведе потребителското си име, върху монитора се изписа: *Аз спечелих*. Сто петдесет и три долара и три цента. Плюс таксата за доставка, за която дори не се беше сетила. Това прибавяше към крайната сума още петнайсетина долара.

По дяволите!

По дяволите, по дяволите, по дяволите!

Кликна отново върху снимката. Те бяха страхотни. Наистина. И подхождаха на почти всичко. Щом дойдеше зимата, щеше да бъде доволна, че ги е купила.

Чувствайки се ободрена, прегледа информацията за търга, за да намери адрес, на който да изпрати парите. Вече беше готова да подпише чек, когато забеляза, че продавачът приема само пари в брой или банков ордер.

На следващата сутрин отиде до банката, за да вземе ордера. За нейно облекчение, Холдън Бенингтън с претенциозното *Трети* не се виждаше наоколо и когато застана пред гишето на касата, реши, че е свободна, все едно че се намира у дома си.

Но щом касиерът набра номера на сметката ѝ, лицето му се промени, сякаш казваше: *Я виж ти!* После се обърна към нея и съобщи, че трябва да се консултира с управителя.

Преди Лорна да успее да възрази, мъжът бе изчезнал. В един безумен момент си помисли да избяга, а когато касиерът се върна заедно с Холдън, съжали, че не го бе направила.

— Госпожице Рафърти.

— Господин Бенингтън.

— Имате ли нещо против да ме придружите до офиса ми?

Изкушението да му откаже беше неустоймо, но нима имаше друга възможност? Трябваше да плати ботушите.

— Какво персонално обслужване — изкоментира, докато вървеше след него към кабинета, който от много скоро ѝ бе станал добре познат.

— Сто шейсет и осем долара и три цента — започна той, като ѝ направи знак да седне на стола, който без съмнение и двамата бяха започнали да смятат за нейното място.

— Точно така.

— В момента банковият ви баланс възлиза на двеста и двайсет долара и четиридесет и девет цента...

Тя сви рамене.

— Звучи ми обнадеждаващо.

— С изключение на това, че сте получили одобрение за... — Кликна с мишката и Лорна едва потисна порива си да му предложи просто да добави сметката ѝ към листа „предпочитани“. — ... двеста и четири и шестнайсет. — Холдън я погледна. — Платени са на бензиностанция, което прави повече от долар за литър бензин. Мога да предположа, че отново сте излезли на червено.

Лорна преглътна с усилие. Не ѝ харесваше да живее по този начин. Можеше да му се озъби, но каква полза от това? Нуждаеше се от него дотолкова, доколкото искаше банковата ѝ сметка да работи в нейна полза, а не против нея.

— Вижте — подхвана тя. — Правя всичко възможно по този въпрос. И няма да ви лъжа, че ми е лесно. Сигурна съм, че и сам виждате това. — Посочи с ръка към монитора на компютъра. — Но днес действително се налага да получа този ордер.

— Не мога просто така да ви дам пари, които не притежавате.

— Ами, *можете* — усмихна се Лорна. — Нали това е работата на банките?

За нейна изненада, той отвърна на усмивката ѝ.

И за още по-голямо учудване, изглеждаше много привлекателен, когато се усмихва.

Поработи още малко на компютъра с вид, че се опитва да разреши проблема, но накрая заяви:

— Съжалявам, с нищо не мога да ви помогна.

Тя се запита какво ли е наказанието да се окажеш виртуален мошеник. Сигурно щяха да ѝ забранят достъпа. Едва бе открила

райската наслада да може да купува дизайнерски обувки на невероятно ниски цени, а ето че трябваше да се откаже от нея завинаги.

В този момент си спомни за дребните пари в портмонето си.

— О! Чакайте! — Започна да рови в чантата си, докато Холдън я наблюдаваше мълчаливо от другата страна на бюрото. Най-сетне намери онова, което търсеше — разбъркана пачка банкноти, които дори не бе преброила. — Трябва да направя депозит.

Двеста и четири долара, шейсет, от които бяха в банкноти от по един. Подаде ги на Холдън.

— Сега вече мога да получа ордера, нали?

Той изглеждаше огорчен.

— Да, въпреки че бих ви посъветвал да не го правите.

— Е, така изискват служебните ви задължения. Но ще осребрите чека, нали?

Холдън въздъхна, погледна я право в очите — странно, досега не беше забелязала колко наситеносини са неговите, и кимна.

— Знам, че това ще се обърне срещу мен — каза накрая, — но от законова гледна точка не бих могъл да ви откажа.

Тя му отправи кратка усмивка.

— Гореве главата, Бенингтън. Всичко ще бъде наред. Честна дума!

[1] Игра на думи. На английски shoe — обувки. — Б.пр. ↑

[2] Игра на думи. Става въпрос за съчетаване на думите — shoe обувка, sugar — захар и pie — пай. — Б.пр. ↑

[3] Марка създадена от дизайнерката Холи Донлоп. — Б.р. ↑

ГЛАВА 13.

— *Не мога да направя нищо... Обичам теб и никоя друга...*

Обикновено Сандра не беше от хората, които скачат от леглото рано сутринта, но този ден беше в прекрасно настроение и непрекъснато си тананикаше песента, която внезапно бе обсебила съзнанието ѝ. Майк я бе търсил снощи, докато беше у Лорна, и бе оставил съобщение на телефонния секретар, в което я питаше дали би искала да отидат довечера в караоке бар „Космос“.

Никога, за нищо на света, не би се изправила да говори пред толкова хора, още по-малко пък да пее, но щеше да ѝ бъде приятно да изпие няколко мартинита с Майк. По дяволите, би правила с него каквото и да е.

Как бе преживяла всички тези години, без нито веднъж да се сети за него? И което беше по-важно, каква късметлийка се оказа, задето се бе появил в живота ѝ точно в момент, в който имаше най-много нужда от него.

... колкото и да се опитвам, не мога да скрия любовта си...

Отмести компютъра и затанцува из стаята, за да вземе телефона и да му се обади. Свърза се с гласовата му поща и остави съобщение. Веднага след това позвъни на фризьорката на Хелън. Най-ранният час, който можеше да запише, беше след месец. Няколко минути обмисля идеята да потърси друг стилист, но зелената коса ѝ бе донесла късмет. Ако се беше боядисала в обичайното кестеняво, може би Майк нямаше да я забележи онази вечер.

Освен това косата ѝ му харесваше.

Значи... щеше да я остави още малко. Защо не? Не беше като да се заседява дълго пред огледалото и всеки път да ѝ се налага да се примирява с нея.

Седна пред компютъра и започна да преглежда други сайтове. Имаше си установен маршрут. Първо електронната поща, после Zappos^[1], Pondy.com^[2], Washingtonpost.com, eBay и обикновено накрая

— страници в Гугъл, които предишната вечер са събудили любопитството ѝ.

Напоследък често използваше търсачката, за да открие някаква информация за Майк Лемингтън. Притежаваше няколко академични степени, които все още фигурираха в сайта, където имаше и кратка биография, както и няколко малки фотографии в електронната страница на компанията, в която работеше. Дълго бе разглеждала снимките. Ако не се страхуваше, че по някаква случайност той би могъл да ги види, щеше да си ги распечата.

Приключи виртуалната си разходка, след което направи нещо, което оставяше винаги за сряда — отиде в банята, свали всички дрехи от себе си, в това число аксесоарите за коса, и извади кантара. Трябваше да го прави всяка седмица и бе избрала точно сряда, защото ѝ осигуряваше разумен срок да се възстанови от евентуалното прекаляване с калории през почивните дни, до каквото обикновено водеха самотните петъчни и съботни нощи.

Пое дълбоко дъх и стъпи върху кантара. Мразеше да се вглежда в цифрите. Особено след като напоследък изобщо не се променяха. Преди две седмици бе качила половин килограм, а миналата дори не бе събрала кураж да се претегли.

Сега обаче беше съвсем различно. Беше щастлива. Развълнувана. Настроена *оптимистично*. Господи, от колко време не можеше да мисли така за себе си? Затова стоеше на кантара в очакване стрелката да спре да се движи.

Беше отслабнала с два килограма.

Два! Слезе, изчака уредът да се занули и стъпи върху него отново. Същият резултат. Два килограма по-малко.

Не можеше да повярва. Даваше си сметка, че напоследък не се сещаше много за храна, но чак толкова? Направо невероятно.

Облече се, като не сваляше очи от скалата, достатъчно самоуверена, за да се претегли с всички дрехи.

Но това щеше да е прекалено. Пъхна кантара обратно под мивката и си обеща да продължи в същия дух и да не го вади отново до следващата седмица.

След като свърши всичко необходимо и бе готова за вечерта, Сандра се приготви за работа. Набра номера на централата, регистрира се и зачака първото обаждане, докато гледаше по телевизията

сутрешното токшоу, в което две жени се караха за някакъв висок младеж с брадичка, покрита с рядък, подобен на прасковен мъх.

Не се наложи да чака дълго.

— Пенелопе — каза дрезгав пелтечещ мъжки глас. — Пен... ел... о... *пеее*. Направо ме изгаряш, бибчо.

— Здравсти, скъпи — изгука тя. — Кой си ти?

— Казвай ми Дългия Донг Силвър... — Мъжът се разсмя на собственото си остроумие, което продължи доста. Поне за пет десетачки. — Схвана ли? Дългият... — И отново избухна в смях.

Отлично. С малко повече късмет, този щеше да се окаже пиян глупак, на когото щеше да му е необходимо доста време, преди да свърши. Би могла да използва парите, за да купи на Майк чифт обувки. Той беше печално невеж в тази област.

— Толкова си забавен! — изкикоти се тя.

— О, знам още милион смешни неща.

Продължи да я залива с цинични игрословици една след друга, докато телефонната му сметка набъбваше на сто, после на двеста... Най-сетне спря и каза:

— Май ти трябваше да ми приказваш на мен. Хайде, бибчо, разгорещи ме. Искам да те усетя. Говори ми, *Пен-ел-опеее*...

Сандра се облегна на дивана, качи краката си върху ниската масичка за кафе и прошепна:

— Обута съм в черни кожени ботуши до бедрата.

Денят се оказа хубав. *Изключително* хубав. Не можеше да си обясни какво толкова се бе случило точно тази сряда, че толкова много мъже бяха загорели за интимни ласки, но когато удари три следобед, вече бе натрупала пълни шест часа разговори. Повече от достатъчно да отскочи до „Ормондс“ и да купи онзи чифт велурени обувки на „Хоган“, които според нея сякаш бяха създадени за Майк. Не толкова обикновени, че да изглеждат евтини, но не и строго официални. Да, бяха идеалният елегантен избор.

Когато влезе в отдела за обувки, на смяна естествено беше същият онзи Луис. Никога нямаше да му прости напълно за ледения и презрителен начин, по който се отнесе към нея, когато за първи път се бе натъкнала на него. Сякаш още щом я бе видял, бе решил, че сигурно търси магазина за обезценени стоки малко по-надолу по улицата.

Очевидно размяната на реплики и върнатата покупка го бяха накарали да я запомни, защото, щом я забеляза, той повдигна вежди и се обърна към нея по име:

— Госпожице Вандерслийс. Мина доста време от последната ни среща. — И додаде припряно: — Но за мен винаги е удоволствие да ви видя.

Е, невинаги, мислено отбеляза тя.

— Търся обувки на „Хоган“ за приятеля си. — Въпреки че използва определението приятеля си само защото беше много по-кратко, отколкото да обясни: за младия мъж, с когото излизам и с когото се надявам на по-сериозни отношения, начинът, по който звучеше, ѝ хареса.

Приятел. Никога не бе имала истински приятел, затова част от нея си оставаше затворена в манталитета на петокласничка, която говори като възрастна само за да изпита какво е усещането.

— „Хоган“ — повтори Луис и очите му заблестяха. — Много добър избор. Аз самият съм им голям почитател. Кажете ми, кой номер носи приятелят ви? — Нещо в начина, по който я попита, я накара да си помисли, че се отнася скептично към подобни отношения, но може и да си въобразяваше.

— Четиридесет и първи. — Една вечер, преди да отидат в „Стетсън“, се бяха отбили у тях и под предлог, че иска да използва тоалетната, Сандра бе поровила из гардероба му.

Луис щракна с пръсти и посочи към нея.

— Знаете ли, скоро получихме нови модели на „Зандер“. Струва ми се, че може да ви харесат дори повече. Седнете, докато донеса няколко чифта.

— Благодаря. — Тя се настани на стола и стреснато подскочи, когато я попита:

— Желаете ли чаша кафе?

Сандра поклати глава:

— Не, благодаря.

— Чай? Или може би нещо друго?

Честно казано, прекалено любезното му отношение дълбоко я възмути, но нямаше намерение да се конфронтира с него. Вместо това се опита да се държи така, сякаш беше над тези неща:

— Нищо, благодаря.

Той изчезна и се появи след няколко минути с пет кутии в ръце. Постави ги внимателно на земята, свали капациите им и се обърна към нея:

— Моделите на „Зандер“ са с около стотина долара по-скъпи от тези на „Хоган“, но кой би могъл да определи цена на стила?

Сандра се усмихна любезно.

Започна да ѝ ги показва като истински експерт, обръщайки ги така, че да изтъква предимствата им.

— Нюансът на тези „Бруно Мали“, сигурен съм, ще се съгласите с мен, е направо великолепен. — Обувките бяха в наситен тъмночервен цвят.

Бяха наистина прекрасни, но прекалено официални.

— На моя познат... на приятеля ми по-точно, му се налага да ходи доста по време на работа, затова не ми се струват много подходящи. Спрях се на „Хоган“, защото са елегантни и много практични.

— Абсолютно. — Луис размести кутиите, избутвайки моделите на „Хоган“ по-близо, като полагаше всички усилия да постави пред нея тези с най-висока цена. — С какво се занимава? Приятелят ви, имам предвид.

— С недвижими имоти.

Той кимна с очевидна липса на интерес.

— Ето едни, които са идеални за всеки солиден мъж — каза и взе най-скъпия чифт.

Сандра преднамерено вдигна най-евтините, които бездруго ѝ допадаха повече от останалите.

— Луис! — От задната стая излезе възрастна жена, която Сандра не беше виждала никога досега. — Хавиер е на телефона. Отново.

— Кажу ми, че ще му се обадя по-късно — изсумтя Луис. Веднага след това, явно смутен от тона си, побърза да обясни: — Нашата политика е никога да не оставяме наш клиент необслужен.

Това ѝ се стори много странно.

— Мисля, че мога да се оправя сама, ако трябва да проведете разговора си.

— О, не, не — раздражено въздъхна той. — Това е нова политика. — И продължи поверително: — Всичко стана заради случката с жената на сенатора.

— Извинете, нещо конкретно ли имате предвид? — Не можеше да си представи какво толкова би могло да се случи на жената на някакъв сенатор, което да му попречи да се обади по телефона. Да не би да е преживяла неприятен инцидент, докато наоколо е нямало никого? Или пък ѝ е прилошало?

— Не би трябвало да говоря за това — отвърна Луис с интонацията на човек, който е говорил за това и ще продължава да го прави всеки път, когато му се удаде възможност. — Но съм сигурен, че на вас мога да имам доверие.

Животът ѝ беше толкова неприятно препълнен с мъжки тайни, че думи като: Сигурен съм, че на вас мога да имам доверие, я изпълваха с непоколебимата увереност, че ще последва нещо, което не ѝ се иска да чуе.

— Не бих искала да си създавате неприятности — подхвана тя. — Честна дума, не е...

— Беше хваната да краде от магазина! — Стисна здраво устните си, кимна и се загледа в нея, очаквайки реакцията ѝ.

— Коя? — съвсем объркана, попита Сандра. Да не би да беше пропуснала нещо? Едва ли Луис искаше да каже, че съпругата на някакъв сенатор...

— Жена му — шепнешком поясни той с видимо злорадство. — Хелън Захарис.

Партито беше ужасно.

Разбира се, повечето политически приеми за набиране на средства бяха такива, но този беше в дома на доста обсъжданото семейство Морнини — слуховете го свързваха с организираната престъпност, ала Хелън се съмняваше в това — което правеше нещата доста по-пикантни.

Може би беше прекалено уморена, за да оцени усилията на домакините. Вероятно с Джим щяха да си тръгнат съвсем скоро. Вече беше... Огледа се за часовник и откри един върху полицата на камината. Осем и петнайсет? Само толкова?

Мили боже, беше сигурна, че минава единайсет.

Опита да се отърси от обзелото я изтощение и се запъти към открития бар, за да си поръча четвърта за вечерта чаша „Ред Бул“.

Кофеинът щеше да я ободри поне за няколко часа, докато стане време да си ляга.

— Още една — обърна се към бармана, като се усмихваше и поклащаше глава. — Може би е по-добре да си взема двойна доза.

Той ѝ отправи очарователна усмивка, взе малката алуминиева кутийка и изсипа съдържанието в ниска кристална чаша.

— Господи, изглеждате толкова отегчена, колкото се чувствам и аз!

Хелън се обърна рязко и видя пред себе си Киара Морнини — чаровната фина младичка италианска съпруга на богатия седемдесетгодишен Антъни. Никога не се бяха срещали, но снимките ѝ редовно се появяваха в светските хроники на „Уошингтън Поуст“ и в лъскавото списание „Уошингтън“.

— Киара Морнини — представи се тя и подаде ръката си с изрядно поддържан маникюр.

— Хелън Захарис — кимна Хелън и ѝ се стори, че забеляза някаква сянка да преминава през лицето на новата ѝ позната. Надяваше се само, че не е от противниците на политиката на Джим. — Извинявам се, ако изглеждам отегчена. Истината е, че съм много уморена. — Обикновено по-добре контролираше изражението на лицето си.

— О, мила, но този маскарад е наистина ужасно досаден — през смях каза Киара. — Ние просто правим това, което се очаква от нас заради мъжете ни. — И отново се засмя очарователно.

— Което пък плаща сметките ни — пошегува се Хелън, направи една крачка и се препъна. Голяма грешка. Много недискретно. Трябваше да си поръча чаша кафе, преди да бе изложила себе си или — не дай боже — Джим.

Но Киара изобщо не обърна внимание на малкия гаф. Напротив, той само привлече вниманието ѝ към краката на Хелън.

— Мили боже, да не би да са Стюарт Вайцман^[3]?

Хелън я погледна изненадано.

— Да, познахте.

— О, обожавам го! Едва не уговорих Антъни да ми купи онези инкрустирани с диаманти пантофки като на Пепеляшка, но той реши, че два милиона са прекалено много за чифт обувки. — Младата жена въздъхна. — Би ги вложил за огърлица, но никога — за обувки. Не

можах да го убедя, че е едно и също, дори когато Алисън Краус^[4] се появи с тях на връчването на „Оскар“-ите.

Даже за Хелън бе трудно да го приеме, но държането на Киара я очароваше.

— Съпругът ми би споделил мнението му.

— Те просто *не разбират*, нали?

О, имаше много неща, които Джим не разбираше.

— Не — каза простичко.

— Значи... вие обичате обувките? — попита Киара.

Хелън се засмя.

— Мога да кажа, че съм *пристрастена* към тях.

Домакинята се усмихна.

— Знаех си! Още щом ви видях, разбрах, че с вас имаме нещо общо. При това не само едно, сигурна съм. Всъщност — продължи тя шепнешком — елате за малко с мен горе. Искам да ви покажа нещо.

Хелън погледна неуверено към мястото, където стоеше Джим.

— О, разбира се, че ще побеснее. Както и Антъни. Забравете ги. — Киара улови гостенката си за ръка, сякаш в знак на новото им приятелство. — Ако искат да се навъртаме около тях, следващия път ще трябва да поканят приятни младежи, които да ни развличат.

Това момиче определено ѝ допаднаше.

Качиха се по стълбите, минаха по коридор, в който имаше повече позлата, отколкото бе виждала, където и да било извън църквата, после през стая с огромно кръгло легло с червени сатенени чаршафи и се озоваха в голямо помещение с множество вратички по стените.

— Какво е това? — попита Хелън, като в същото време си мислеше колко огромен бе онзи креват и колко приятно щеше да ѝ бъде да се отпусне върху него и да подремне.

— Това ли? Тук е поместен гардеробът ми — отвърна Киара, като отиде до една от вратичките и я отвори.

Светлина обля малката стая, разкривайки стигащи до тавана рафтове, претъпкани с кутии.

С кутии за обувки.

Всяка имаше етикет и нещо като каталожен номер. Киара свали една с обозначен трийсет и четвърти размер и извади най-красивите бродирани сандали, които Хелън някога бе виждала.

— Погледни ги, миличка. Няма да повярваш.

— Прекрасни са — сдържано каза Хелън, като разглеждаше обувката от всички страни, сякаш бе произведение на изкуството.

Извивката беше като грациозен водопад, започващ от високия ток, изработен толкова изящно, сякаш бе направен от кристал. Кожата беше еластична и мека като египетско памучно платно.

Потърси името на дизайнера и щампа с номера, но не ги видя никъде.

— Откъде са?

Киара се усмихна и повдигна вежди.

— От моя племенник — Филипе Карфани.

— *Племенник?* — Това момиче нямаше повече от двайсет и шест — двайсет и седем години. Колко голям трябваше да е този племенник?

Домакинята повдигна рамене.

— На моята възраст е, но татко е бил женен и преди. Сестра ми от първия му брак е вече на средна възраст.

Това до голяма степен обясняваше избора ѝ на съпруг. Баща ѝ сигурно беше връстник на Антъни.

— Както и да е, племенникът ми прави тези страхотни обувки. Хайде, изпробвай ги.

— Кой номер са?

— О, ама разбира се. Краката ти са прекалено големи за тях. — Тя цъкна с език. — Много жалко, защото усещането е като за меки длани, които галят стъпалата ти.

Описанието накара Хелън да се разсмее.

— Къде ги продава?

Киара поклати глава:

— Изобщо не ги продава. Все още не. Едва наскоро разбрах за таланта му, а пък Антъни... — Направи кратка пауза, за да се отърси от промъкналия се в говора ѝ лек италиански акцент. — Антъни никога не би подкрепил усилията на един млад мъж. Това би могла да бъде голяма инвестиция, разбира се... — Посочи с ръка към обувките. — Сама можеш да се убедиш. Но съпругът ми... Струва ми се, че ревнува. Филипе е млад и много привлекателен.

Внезапно Хелън осъзна, че не иска нищо повече от това да притежава чифт обувки на Филипе от своя номер. Дори не се

интересуваше дали са удобни. Бяха достатъчно красиви, за да компенсират всички евентуални мехури и нетърпими болки.

При нея винаги ставаше така, още откакто беше малко дете. Ако някой ѝ кажеше, че не може да има нещо, правеше всичко възможно, за да му докаже, че греша. И да го получи на всяка цена, независимо какво беше то.

По този начин се бе добрала до мястото, което заемаше сега — доказвайки се на баща си, който ѝ бе заявил, че от нея нищо няма да излезе и че никога няма да бъде в състояние да постигне материалната сигурност, към която се стреми.

Фактът, че бе починал дълго преди тя да напусне родния си дом, не променяше нещата. Все още имаше какво да му доказва.

А сега трябваше да доказва и на Джим.

Подхвърли му идеята да инвестира в работата на Филипе, докато се прибираха от приема.

Той избухна в бурен смях, което беше първият индикатор, че изобщо не е впечатлен от предложението ѝ.

— Ако зависи от теб, винаги ще намериш начин по-скоро да изгубиш, отколкото да спечелиш от обувки. — Погледна я зад волана, а уличните светлини толкова бързо проблясваха върху лицето му, че не можеше да разчете изражението му. — За което ти се възхищавам.

— И би трябвало. Сигурна съм, че би предпочел да правя пари от обувки, отколкото да ги харча за тях.

— Или да ги крадеш — подхвърли той.

Хапливата забележка я жегна. Никога нямаше да ѝ позволи да забрави онзи случай. И двамата бяха наясно с това.

— Не е честно.

— Но е самата истина, миличка. — Протегна ръка и я сложи върху бедрото ѝ. — Знаеш, че ако не друго, поне съм откровен.

Хелън си спомни за интимния косъм между зъбите на Пам преди две седмици и реши, че не иска да продължава този разговор. Можеше и да успее да го убеди да обмисли плана ѝ, но внезапно усети, че не ѝ се иска той да обере лаврите за него.

Щеше да го направи сама.

— Това място вони много странно! — извика Колин Оливър достатъчно силно, за да привлече вниманието на няколко служителки в магазина за стоки втора ръка „Гудуил“.

— Колин! — смъмри го Джос със строг шепот. — Това е невъзпитано.

Момчето сложи ръце на кръста си и я погледна.

— Мама казва, че е по-добре да си честен, отколкото възпитан.

Ето това беше Дийна Оливър, описана само с едно изречение. Избрала удобната за нея *честност* пред уважението към останалите, за което с гордост се биеше в гърдите.

Още веднъж си пожела да бе опознала семейство Оливър, преди да бе подписала договора, който я принуждаваше да живее с тях цяла година.

— Но е много важно и да се държиш възпитано — подхвана дипломатично Джос, вместо директно да заяви на детето, че майка му не е права. — И особено да бъдеш любезен.

Колин сви рамене.

— Все едно, тук вони.

— Аха — съгласи се Барт и демонстративно стисна носа си.

— В такъв случай ще действаме бързо. — Улови децата за ръце и ги повлече през магазина към отсрещната стена, където върху рафтовете бяха подредени обувки и кутии.

Момчетата протестираха през цялото време и вдигаха толкова шум, че останалите посетители сигурно си помислиха, че ги отвлича. Изкушаваше се от идеята да склучи сделка с тях, като им обещае нещо срещу приличното им поведение, но не можеше да понесе мисълта, че ще трябва да ги възнагради за ужасната липса на възпитание.

Не искаше да допринася за сформиранието на характерите им в тази насока. Дийна бе нанесла достатъчно вреди. Джос трябваше да се придържа към нейните стандарти.

Стигна до обувките и установи, че наистина мирише на нещо неприятно. И което беше още по-лошо, стоката бе натъпкана върху стелажите, без оглед на размера или на пола на евентуалния купувач.

Заниманието се очертаваше доста неприятно.

За щастие на десетина крачки от мястото имаше щанд за играчки, така че избута хленчещите момчета и им позволи да останат, докато разглежда обувките.

Колин грабна някакво портативно радио със счупена антена, а Барт избра празна пластмасова кутия от ментови бонбони „Пез“ с главата на Туити.

Чудесно. Докато вниманието им бе ангажирано, Джос щеше да разполага с няколко минутки за себе си.

Извади списъка от чантата си. Преди да дойде, бе принтирала имената на някои от най-известните дизайнери. За нейна изненада, не се оказа никак трудно да намери маркови обувки. Но да открие номер трийсет и седми, при това в прилично състояние, си беше истинско предизвикателство. На повечето подметките бяха съдрани, някои дори от край до край. Имаше и със счупени токове, изтъркана кожа, изкривени токи.

Едва след двайсет и пет минутно усилено търсене попадна на запазен модел на „Гучи“. Размерът беше точният, но проблемът беше, че липсваше едната обувка.

— Извинете — подвижна Джос към минаваща наблизко служителка на магазина — жена с уморен вид и яркочервена коса с черни корени. — Знаете ли къде е другата обувка?

— Всички са там — махна небрежно към рафтовете продавачката.

— Знам, но тук открих само едната и се питах дали не знаете къде да потърся втората. Не бихте изложили половината от чифта, нали?

— Не, не бихме го допуснали. Освен ако не е ортопедична или нещо такова.

Джос се зачуди какво ли трябва да означава това, но нямаше време да разпитва.

— Значи другата трябва да е някъде тук, така ли?

— Би трябвало. — Жената сви рамене и отметна огнената си коса назад. — Стига някой да не я е свил.

Джос понечи да попита дали напоследък в магазина не е пазарувала еднокрака жена с изискан вкус, но забеляза, че очите на служителката се разтвориха широко, загледани в нещо зад нея.

— Това хлапе ваше ли е? — попита тя. — Мисля, че с него нещо не е наред.

— *Какво?* — Джос се обърна бързо и видя Барт, пребледнял като мъртвец, стиснал с ръце гърлото си. Втурна се към него: — О,

господи! Барт! Какво стана?

Детето не отговори. Изобщо не издаде звук. Само продължи да се мята панически, а лицето му добиваше ужасяващ синкав оттенък.

Едва тогава тя забеляза пластмасовата кутийка от бонбони, захвърлена на пода, но вече без главата на Туити.

— Да не би да си се задавил? — попита го задъхано и без да изчака да ѝ отговори, мина зад него и започна да го тупа по гърба.

Никакъв ефект.

— Колин! — изкрещя, привличайки вниманието на другото момче, което съсредоточено се опитваше да измъкне остатъка от антената. — Извади мобилния ми телефон и набери 911.

— Защо?

— По дяволите, Колин, прави каквото ти казвам! — Вплете пръстите на ръцете си и натисна силно Барт по слънчевия сплит.

Все още нищо.

Смразяващ ужас плъзна по тялото ѝ. Струваше ѝ се, че Колин се бави прекалено много, а служителката, забелязала инцидента, просто стоеше отстрани и ги наблюдаваше.

— Повикайте линейка! — извика ѝ Джос, треперейки едновременно от страх и гняв.

Този път Барт се изкашля силно, главата на пластмасовото птиче изскочи от устата му, удари се в бетонната колона и отскочи няколко метра встрани.

Момчето продължаваше да кашля, като се бореше за всяка глътка въздух.

— Добре ли си вече? — коленичи до него тя. — Можеш ли да дишаш? Има ли още нещо заседнало в гърлото ти? — Знаеше, че кашлицата е добър знак. Докато продължаваше, малкият нямаше да се задуши.

Най-сетне кашлянето утихна и цветът постепенно започна да се връща върху бузите на Барт.

— Можеш ли да дишаш? — отново попита Джос.

Той кимна и поемайки си с усилие въздух, отваряше и затваряше устата си като риба.

— Е, добре — притегли го в обятията си тя. — Искам да се уверя, че в гърлото ти не е останало нищо, разбра ли? Стой тук и дишай дълбоко. Аз ще потърся остатъците. Става ли?

Барт кимна, а Джос вдигна долната част на играчката и започна да се оглежда за останалите, като през няколко секунди спираше и се обръщаше, за да се успокои, че детето все още стои право, диша и изглежда нормално.

Знаеше накъде изхвърча погълнатата част, след като се бе ударила в бетонната колона, затова тръгна право нататък и не след дълго я забеляза да се въргаля под вехт люлеещ се стол, пропит с миризма на пури.

Джос застана на четири крака и плъзна едната си ръка под него, за да извади главата на Туити, но преди да я стигне, се натъкна на нещо друго, оваляно в мъх. Измъкна го бързо.

Оказа се другата обувка от чифта на „Гучи“.

Нямаше време да я оглежда, затова отново бръкна под стола, опитвайки се да не обръща внимание на натрупания прах, и най-сетне извади твърдата пластмасова глава.

Беше доста зацапана, но пасваше идеално на останалата част. Много добре — никакви малки частици не заплашваха дробовете и червата на Барт.

За момент се облегна на колоната, успокоена, но и изтощена от преживяното.

— Извинете ме, госпожо.

Джос отвори очи и видя пред себе си служителката от магазина.

— Да? — Надяваше се, че няма да започне да раздува нещата, като я изкара героиня или нещо подобно. Във Фелинг това би се разчуло веднага, при това доста поукрасено, а последното нещо на света, което искаше, беше да се окаже център на внимание.

Тревогата ѝ се оказа напразна.

Жената посочи към счупената играчка, която Джос все още стискаше в ръката си.

— Нали знаете, че трябва да я платите.

[1] Специализиран сайт за продажба на обувки. — Б.пр. ↑

[2] Сайт за светска хроника. — Б.пр. ↑

[3] Американски дизайнер на обувки, наречен Краля на обувките. Използва необичайни материали за моделите си, между които злато и скъпоценни камъни. — Б.пр. ↑

[4] Кънтри певица, носителка на „Грами“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14.

— Проблемът е в това — говореше Лорна на Фил Карсън, който седеше на бара по време на смяната ѝ, — че мога да плащам сметките си, но не ми остава нищо, за да се забавлявам.

— Може би ще трябва да дойдеш в службата, за да си поговорим в работното ми време...

— О, я стига, Фил. — Липсваше ѝ търпение да слуша глупостите му. — Сам виждаш какво правя. — Посочи с ръка наоколо: — Вземам по две, понякога даже и по три смени. А ти си ми дошъл на крака. Какво ще изгубиш, ако поговориш с мен няколко минути?

— Въпросът не е в това...

— Какво пиеш? — погледна към чашата му тя. Имаше усет за тези неща. — Коктейл „Рита Тини“ с ликьор?

Той вдигна наполовина празната си чаша.

— Как позна?

Всъщност това пиеха всички мъже от средната класа.

— Обръщам внимание на такива неща, Фил. Много ме бива в работата ми. Освен това блъскам тук по цял ден. Така че можеш ли да ми дадеш един малък съвет, без да ме караш да идвам до офиса ти?

— Струва ми се, че бих могъл.

— Страхотно. — Тя се обърна към бармана и посочи към Фил: — Бумър! Още едно за моя сметка.

— Не е необходимо да правиш това. — Младият мъж се изчерви леко. — Всъщност изобщо не трябва да го правиш. Не можеш да си го позволиш.

— Ще си го пиша като разход и ти ще ми го осребриш — намигна му Лорна. — От това само ще спечеля, повярвай ми.

— Тогава го направи още няколкостотин пъти и край с проблемите ти — усмихна се хитро той.

— Много смешно. — Младата жена се настани на високия стол до него. — Интересува ме дали можеш да договориш по-ниски лихви с банките, от които ползвам кредитни карти.

— Та те вече са достатъчно ниски!

— Установих, че са 9,9%, а началната ставка е значително по-изгодна!

— Да, но само началната. Така зарибяват хората, а после... Е, останалото ти е известно.

Лорна се обезсърчи. Да, останалото ѝ беше известно. До болка.

— Но аз не мога да си позволя да си купя дори обувки!

Фил се изсмя.

— Я стига, преувеличаваш. Разполагаш с достатъчно да покриваш основните си нужди. И трябва да си доволна от напредъка, който постигнахме.

— Доволна съм — увери го тя. — Но не и от липсата на пари.

— Тази работа осигурява ли ти други плащания? Имам предвид здравни осигуровки и всякакви такива неща?

— Не, внасям си ги сама.

— Колко ти е надницата на час?

Каза му и той си пое шумно въздух.

— Причината е в бакшишите. Понякога с тях сумата достига и до двайсетина долара за час.

— Всеки час, всяка вечер?

— Не, разбира се — призна Лорна. — Различно.

— Госпожице Рафърти...

— Лорна.

— Лорна, сериозно трябва да обмислиш варианта да си намериш друга работа — с включени осигуровки и твърда заплата, която ще можеш да планираш. Завършила си колеж, нали?

Тя сви рамене.

— Имам бакалавърска степен по английски език. — Четенето ѝ се бе струвало страхотно, докато се бе озовала сред реалния живот и бе опитала да си намери работа, свързана с него.

Второто му питие пристигна и той бързо пресуши първата чаша.

— Сигурен съм, че съществува нещо по-подходящо.

Бумър спря до тях и го изгледа предупредително, но Лорна направи с ръка жест, с който искаше да му каже: „Всичко е наред!“.

— Но аз едва мога да си позволя да се храня! — обърна се тя към Фил. — Трябва да има някакъв изход.

— А ти продължаваш да харчиш, нали? — попита, поглеждайки я с разбиране, каквото не бе проявявал до този момент.

Лорна усети, че се изчервява.

— Какво имаш предвид?

Той кимна уверено.

— Много внимателно проследихме бюджета ти. Дори с този непостоянен доход, би могла да погасяваш постепенно дълговете си, да си плащаш наема, да се храниш и дори да си позволяваш малки прищевки. — Отново поклати глава. — Но ти продължаваш да прахосваш безразборно. Виждал съм подобно нещо и преди.

Тя се опита да преглътне чувството за вина, заседнало като буца в гърлото ѝ.

— Не съм стъпвала в мола от седмици!

— В такъв случай за какво става въпрос? За пазаруване по интернет? С чекова книжка? — Знаеше, че я бе притиснал в ъгъла. — Ако не се лъжа, тя беше единствената, която не захрихме.

Ама какво означава това? Да не би да беше единствената му клиентка? Как би могъл толкова детайлно да си спомня подробности от срещата им?

— Не. Просто трябваше да покрия някои непредвидени разходи. Колата ми... — подхвана за по-голяма достоверност. В това имаше доза истина, тъй като бе направила няколко вноски. — И за други дребни неща. — Тъй като не се бе случило предишната седмица, нямаше как да му признае, че е посещавала сайтове за продажби. Човек като Фил Карсън никога не би приел виртуалната търговия като вид терапия.

— Добре — каза той и отпи от коктейла, който му беше поръчала. — Очевидно имаш нужда от по-голям доход. Определеният ти бюджет би трябвало да ти стига, но щом не можеш да контролираш разходите си, единственият начин да компенсираш разликата е, като увеличиш приходите. — Повдигна рамене. — Притеснен съм. Искане ми се да можех да го направя по-лесно за теб, но наистина не ти остава нищо друго.

— Благодаря ти, Фил. — Звучеше съвсем искрено, когато го изрече, въпреки че не го чувстваше в действителност.

Естествено, той беше прав. Харчеше повече, отколкото печелеше. И щом твърдеше, че няма как да договори допълнително намаляване

на лихвите, трябваше да му повярва, защото каква полза имаше да я лъже?

Останалата част от вечерта прекара, лутайки се между работата и необходимостта да се усмихва и описва специалистите на заведението, както и мислите как и къде би могла да си намери втора работа, която да се впише в ежедневието ѝ.

Взе си петнайсетминутна почивка, за да си отдъхне и да прегледа обявите в местния вестник.

Нищо подходящо. Освен ако не се научи да кара автобус или камион, да преподава английски като втори език или да диша спарения въздух на офиса като секретарка, където няма да получава и половината от това, което заработва като сервитьорка. Очевидно нямаше късмет.

Прегледа набързо останалите страници, по-обезкуражена и изтощена от всякога. И мрачно заключи, че сигурно остарява.

Но което беше най-ужасното, новият чифт страхотни обувки на „Джими Чу“ ѝ убиваше до смърт. Сигурно скоро щеше да ѝ се наложи да носи ортопедични чехли, за да предпази гърба си.

Към единайсет часа вечерта Лорна с изненада видя Сандра да влиза, придружена от изключително привлекателен мъж. Беше ѝ споменала, че се среща със стар приятел от училище, но този изглеждаше като слязъл от корицата на модно списание.

Сандра изглеждаше не по-малко изненадана от срещата и след обичайните поздрави най-сетне отстъпи назад и го представи:

— Това е Майк Лемингтън, с когото учихме заедно в гимназията. Говорила съм ти за него.

— О, да! — Я гледай, приятелката ѝ май бе ударила джакпота. Този действително беше огън! Е, маникюрът му не беше особено... мъжествен. Но както и да е. По-късно щеше да помоли Тод да го проучи.

— Толкова се радвам да се запозная с вас — пое ръката ѝ Майк. — Господи, обувките ви са направо страхотни!

— О! — Тя погледна към краката си и се усмихна. — Вече виждам във ваше лице потенциален купувач за тях. Макар фактът, че вече ги обсъдихме, вероятно ще подбие цената им.

— А защо не? — каза той през смях. Тя също се разсмя, но по-високо, отколкото позволява приличието. Очевидно беше по-

изнервена, отколкото предполагаше.

— Тук имаме среща с приятели на Майк — поясни Сандра. — След това ще отидем в „Стетсън“. Много ще се радвам, ако дойдеш с нас. Скоро ли приключваш?

— Най-рано след два часа. — Вечната жалба. Лорна обичаше да общува с хората по време на работа, но когато познатите ѝ се отбиваха на път за друг бар, се чувстваше като дете, което трябва да си ляга в осем вечерта, докато другарчетата му все още карат колелета във вечерния сумрак.

— Много жалко — отбеляза Майк. — Имам среща с приятелката ми Деби. От цяла вечност се опитвам да запозная двете момичета. — Прегърна Сандра през раменете и тя се засмя. — Тази вечер най-после ще имам тази възможност.

— Най-после — повтори Сандра и отправи към Лорна поглед, който сякаш казваше: „Нямам представа какво ще последва, но ми харесва“.

— Майк!

Всички се обърнаха, за да видят запътилата се към бара висока, изглеждаща зашеметяващо млада жена, облечена в рокля с презрамки на Даян фон Фюрстенберг и обути във високи сандали, чийто дизайнер Лорна не може да определи.

— Марго! — Сладкият Майк се приближи до нея и я прегърна.

Забеляза, че приятелката ѝ застина при този жест. Не можеше да я вини. Непознатата беше красавица.

— Позволете да представя на всички ви — обърна се към тях Майк — Марго Сейнт Джерард.

— Приятно ми е да се запознаем — протегна ръка Лорна.

— Здравсти — само каза Сандра, продължавайки да наблюдава как любимият ѝ се захласва по приличащата на порцеланова статуетка блондинка.

И наистина, тя беше около метър и осемдесет висока и не повече от петдесет и шест килограма и приличаше на супермодел. Липсващите женствени извивки на тялото ѝ се компенсираха от съвършената структура на лицето ѝ. Беше толкова впечатляваща, че действаше обезкуражаващо.

Лорна се притесни, че приятелката ѝ със сигурност изпитва известно неудобство.

— Радвам се да ви видя — каза Марго с равен, добре модулиран глас. Звучеше като говорителка от електронна медия.

Настъпи неловка тишина.

— Е... Сандра ми е разказвала много за вас — обърна се Лорна към Майк с надеждата да привлече вниманието му към жената, с която все пак беше дошъл. — Приятно ми е, че най-сетне имахме възможността да се запознаем.

— И вие сте пристрастена към обувките, нали?

Тя се разсмя.

— О, без съмнение.

— Всъщност от нея започна всичко — поясни Сандра.

Майк също се засмя.

— Каква *страхотна* идея! Ако носех дамски обувки трийсет и седми номер, веднага щях да се присъединя към вас.

— Привличали сме и други мъже — каза тя, стараяйки се да не прозвучи презрително, но в същото време с надеждата, че намерението му не беше сериозно. Затова додаде, загледана в широките му стъпала: — Само че не съответстваха на размера.

— Сигурно имате предвид онзи травестит?

Очевидно Сандра му беше разказала доста неща.

— Ще ви е по-добре без подобни екземпляри — шепнешком заключи той. — Ако не се гордеят от това, което са, само ще ви създадат неприятности. Глупаво е да се натоварвате с чужди проблеми.

— Няма как да не се съглася с вас.

Поговориха още няколко минути. Майкъл наистина се оказа голям сладур, а и Сандра очевидно бе много хлътнала по него, затова Лорна загърби раздражението, което изпита, когато бяха зачекнати политически теми, по които мнението ѝ се различавате от неговото.

— Не знам, Майк — каза, опитвайки се да звучи ведро. — Ако всички мислехме по един и същи начин, този свят щеше да е доста скучно място. Различието стои в основата на демокрацията.

— Няма ли да тръгваме? — смутено попита Сандра.

Лорна погледна към часовника над бара. Тя определено трябваше да си върви. Налагаше се да стане рано и да работи още осем часа без прекъсване.

— Е, Лорна — каза Майк, слава богу, без да се засегне от факта, че му се бе противопоставила. — Ние отиваме в „Стетсън“. Не искате

ли да дойдете с нас? С удоволствие бих продължил спора си с вас там.

Като че ли й бяха останали сили да спори.

— О, да! — възкликна приятелката й. — Моля те!

Наистина й се искаше да й помогне, но бе прекалено изтощена. В крайна сметка бе накрак в ресторанта от единайсет часа предобед. Имаше нужда от почивка. Съществувахе теория, че Господ сътворил света за седем часа, а не за седем дни, и след това си почивал, което изисквал и от всеки човек, така че ако това беше истина, тя бе надхвърлила тази норма с пет и половина часа.

— Би ми било много приятно, но съм толкова уморена, че не знам дали бих могла да се прибера у дома. Няма начин да се размотавам из града, да остана на крака още няколко часа и после да шофирам до апартамента си.

— Можеш да преспиш у нас — настоя Сандра. — Но естествено, разбирам, че си капнала.

— Значи следващия път — обеща Лорна.

Точно щеше отново да започне да се извинява, когато покрай тях мина Тод. Понечи да го спре, защото реши, че ще му бъде приятно да се запознае с приятелите й, но той само ги погледна и подмина, вирнал нос.

Мислено отбеляза, че по-късно щеше да го подразни за детинското му поведение, но забрави за това в момента, в който Сандра, Марго и Майк си тръгнаха.

Малко по-късно се сблъска с него на паркинга.

— Познаваш ли този *негодник*? — попита я той.

Лорна се огледа, почти уверена, че говори на някого друго, намиращ се наблизо, или пък има предвид някого, който в момента е недалеч от тях.

— Кого?

— Майк Лемингтън. Господин *живей, обичай, смей се и винаги свършвай в леглото* — презрително изсумтя Тод. — Нямах представа, че се размотава с различни хора всяка вечер.

— О! — Внезапно Лорна си спомни колко развълнуван бе колегата й за предстоящата си среща преди няколко вечери. — О! Значи той е... Господи, миличък, толкова съжалявам! Сигурно ти е било много тежко да го срещнеш отново.

Тод стисна устни и кимна отривисто.

— Особено като го гледам с *тази*...

— Със Сандра?

— А, така ли се казва? Да, виждал съм я в „Стетсън“. Направо ми се повдига от нея.

Сандра наистина ѝ бе споменавала за „Стетсън“, въпреки че не можеше да си представи как приятелката ѝ би могла да предизвика подобно негативно отношение у прекрасен човек като Тод. Все пак ревността вършеше неподозирани неща с хората.

Сигурно се дължеше на прекомерната умора, защото едва покъсно ѝ хрумна, че от онова, което ѝ каза колегата ѝ, следваше, че мъжът, с когото се среща Сандра, е гей. Или поне бисексуален.

— Сигурен ли си, че е обратен? — попита тя.

Той ѝ отправи смразяващ поглед.

— Е, не знам, миличка. Дай ми малко време да си припомня списъка с мъжете, с които съм спал онази нощ. — Сложи пръст под брадата си, имитирайки подигравателно *Мислителя*. — Аха, наистина беше той. Кучият му син. — Стисна устни и поклати глава, преди да добави: — Не е ли красавец?

— Направо огън. Без съмнение.

— Мъжете като него са винаги такива. *Винаги*. Толкова е противно.

— Споделям мнението ти.

Тод я изгледа притеснено.

— Я се виж. Винаги толкова се вълнуваш от проваления ми любовен живот, а аз дори не съм те попитал какво става с момчето, с което се срещаше.

— Джордж? Джордж Манинг? — Лорна тръсна глава. — Беше преди повече от месец и половина. — Господи, имаше цял списък от провалени и с нищо незапомнящи се връзки. Мисълта за тях се стовари върху ѝ неочаквано и много я натъжи.

Сигурно това бе изписано на лицето ѝ, защото Тод я погледна угрижено.

— Мамка му, какъв егоист съм само — упрекна се той. — А дори не знаех...

— О, няма значение. И бездруго не възлагах големи надежди на тази връзка. — Истината беше, че не бе възлагала нито големи, нито средно големи надежди на връзките си от много време насам. Беше

излизала с Джордж Манинг два месеца, а сега ѝ бяха необходими няколко минути, за да се сети за фамилията му.

Тод изсумтя.

— Абсолютно сигурен ли си, че е гей?

— Сладурче, познавам много мъже, които твърдят, че са нормални до момента, в който закопчаят ципа си след Неповторимо преживяване. Но Майки не е от тях. Не би могъл да бъде по-обратен. — Въздъхна тежко. — Но е невероятен.

— В такъв случай какво прави със Сандра? — зачуди се тя. — И което е по-важно, дали трябва да ѝ кажа?

— О, тя знае — уверено кимна Тод. — Повярвай ми, приятелката ти е наясно.

— Какво мислиш за Майк? — нетърпеливо попита Сандра при следващата им среща. Направо умираше от желание да разбере как преценява приятеля ѝ Лорна, в чийто безупречен вкус изобщо не се съмняваше.

— Изключително приятен човек — побърза да отговори Лорна. Заключение то ѝ прозвуча категорично.

— Нали е много сладък?

— Много. Да. — Лорна хвърли поглед към Джос и Хелън. — Наистина.

Обикновено Сандра би сметнала подобни припрени одобрения за странни, но не и тази вечер. Беше в изключително добро настроение.

— Трябва да ви кажа, че в момента ми се иска момичетата от гимназията да можеха да ме видят.

— Нали ние те гледаме — измърмори Хелън.

Джос изглеждаше объркана.

— Не е същото — възрази Лорна. — Онези, с които учехме навремето, сега са лекарки, адвокатки или влизат в класацията на „Форбс“ за 400-те най-влиятелни жени. Други пък са омъжени за доктори или юристи, или пък за мъже, включени в списъка на най-влиятелните в света. — Разтърси глава и разкри тайна, която не би признала дори пред себе си: — Понякога се чудя дали винаги съм била под тяхното ниво, или това се случи след завършването!

— Под тяхното ниво ли? — изненадано възкликна Хелън. — Как можеш да говориш такива неща?

Лорна се усмихна тъжно.

— Ами може би не се изразих много точно, но имаше време, когато често минавах с колата си покрай онези малки стопанства с красиви къщи на Ривър Роуд в Потомак и си мислех, че животът ми ще се подреди по-добре. Сега продават тези имоти за един-два милиона долара, а аз едва смогвам да платя наема си. — Лицето ѝ пламна, но след като вече бе изрекла съкровената си тайна, нямаше как да върне думите си назад.

Пък и не ѝ се наложи, тъй като Сандра побърза да се обади:

— Господи, знам какво имаш предвид. Всичките ми съученички от гимназията, дори онези тъпи кучки, за които се надявах да си получат заслуженото, са омъжени за страхотни мъже и живеят в къщи, които могат да бъдат снимани в списанията за архитектура. — Тя разтърси неодобрително глава. — Честна дума, не че съм имала намерението да се превърна в една от тях, но бях твърдо убедена, че някои от тях ще станат като мен. Нали се сещате, ще останат сами и... — Смръщи лице и продължи, повдигайки рамене: — Ще се борят с живота. Не толкова от финансова гледна точка, колкото... колкото в личен план.

— Но ти имаш вид на човек, който е постигнал всичко — обади се Джос, изненадана, че впечатлението ѝ се бе оказало погрешно.

Лорна я изгледа изненадано. Много уважаваше Сандра и не можеше да си обясни недоумението на Джос, че приятелката ѝ иска нещо повече.

— Господи, това е най-милото нещо, което би могла да ми кажеш — засмя се Сандра. — Защото изобщо не е вярно. Е, поне не беше вярно, но сега нещата тръгнаха към по-добро. Разбираш ли, преди няколко седмици започнах сеанси по акупунктура и ми поставиха пластинка в ухото. — Докосна меката част на ухото си, както Лорна често я бе забелязвала да прави и преди.

— О! — изуми се Джос. — Просто са ти я поставили като *игла*?

— Да. Можеш да я пипнеш. Прилича на обеца, но е на малко по-различно място. — Отново вдигна рамене. — Виж, и аз бях скептично настроена като повечето хора, но преди да ми я сложат, изпитвах ужас да напускам дома си, а сега се чувствам много по-добре.

— Страдаш от агорафобия? — попита Хелън.

— През по-голямата част от живота си — кимна Сандра. — Повярвайте ми, опитах всички възможни терапии, даже хипноза. Честно казано, дълбоко се съмнявах, че нещо е в състояние да ми помогне, най-малко пък акупунктурата, но ето че стана точно така. Не че съм очаквала да се случи, нали разбирате? Към нея подходих най-скептично.

— Какво представлява агорафобията? — попита Джос. — Извинете ме, не искам да изглеждам като пълна глупачка, но...

— О, няма нищо — побърза да я успокои Сандра. — Просто се страхувах да напускам жилището си. Чувствах се нервна сред много хора. Дори на улицата или в супермаркета.

Момичето кимна, но изражението му говореше ясно, че никога не бе чувало за подобно нещо.

— И сложиха тази пластинка в ухото ти, след което се почувства по-добре? — невярващо попита Лорна. — Сериозно ли говориш?

Сандра повдигна рамене.

— Сега съм тук, нали? Преди шест месеца не бих събрала куража да го направя. — Лицето ѝ отново поруменя. — Надявам се, това няма да ви накара да гледате на мен като на аутсайдер или нещо подобно.

— О, в никакъв случай! — в един глас възразиха останалите, а Лорна додаде:

— Само дето през целия си живот съм смятала, че съм единствената, която страда от фобии. Чудесно е да разбере, че не съм сама.

— Е, какви са твоите? — предизвика я Сандра, търсейки с поглед подкрепа от Хелън и Джос. Въпреки че едната гледаше настрана, а другата имаше вид на напълно невинна, невъзможно бе да се допусне, че никоя от тях няма никакви страхове.

— Добре тогава — изправи гръб Лорна. — Когато бях на шестнайсет, имах чудесен приятел, но прецаках отношенията ни и оттогава не съм срещнала някого, който би могъл да заеме мястото му.

Хелън изпусна дълбока въздишка.

— Наистина?

Лорна кимна утвърдително.

— Казваше се Крис Ериксън. Знам, че човек винаги превъзнася първата си любов, но сега, като се замисля обективно, действително ми се струва, че е бил *Единственият*. Или поне онзи, с когото бих желала да споделя живота си.

Сандра изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да се разплаче.

— Какво стана с него?

Лорна преглътна буцата, която засядаше в гърлото ѝ всеки път, когато заговаряше на тази тема.

— Ами... провалих връзката ни по най-глупавия начин, по който може да го направи една тийнейджърка, след което скъсахме, а сега той е женен, има малко дете и всичко в живота му се подрежда прекрасно. — Засмя се пресилено. — Сигурна съм, че без мен му е много по-добре.

— Обзалагам се, че продължава да мисли за теб — каза Джос, вперила в нея големите си честни очи. — Говоря сериозно. Роби, приятелят ми от училище, все още иска да се оженим.

— И...? — попита Сандра и повдигна вежди толкова високо, че очилата ѝ се свлякоха на носа, придавайки ѝ вид на дългогодишна учителка, точно както и звучеше. — Ти нямаш намерение да се върнеш при него, така ли?

— Не — призна Джос. — Би било компромис.

Хелън, която наблюдаваше размяната на реплики в замислено мълчание, най-сетне се обади:

— Смятате ли, че е възможно да намериш сродната си душа в гимназията и въпреки това съзнателно да съсипеш живота си като последния глупак?

Всички очи се обърнаха към нея.

Лорна искаше да я попита: „Ти това ли направи?“, но отговорът изглеждаше толкова очевиден, че въпросът би звучал обидно.

— Лично аз смятам, че нещата се случват така, както е предначертано — каза тя, напълно убедена в думите си. — Дори това невинаги да ни устройва.

— Съгласна съм — припряно се съгласи Сандра, в чиито очи, за разлика от тези на Лорна, нямаше и следа от съмнение. — Ако някога си срещнала подходящия човек, рано или късно той ще се върне при

теб. — Тя кимна, толкова уверена в твърдението си, че останалите го усетиха като присъствие на още един човек в стаята.

И въпреки че дълбоко в себе си Лорна се съмняваше дали Крис бе *Единственият*, който си е тръгнал, по отношение на Сандра и Майк нещата бяха толкова объркани, че не ѝ оставаше нищо друго, освен да се надява *съдбата* да си свърши работата, като сложи край на взаимоотношенията им.

ГЛАВА 15.

Някой определено преследваше Хелън.

Този следобед бе излязла, за да посети няколкото благотворителни организации, чийто патрон беше, при което забеляза малка синя кола без абсолютно никакви отличителни знаци да я следва между второто и третото спиране.

Ако Лорна не бе споделила с нея опасенията си, сигурно изобщо нямаше да обърне внимание. Не че шофьорът беше много напорист. Движеше се на разстояние от две-три коли след нея. И все пак я караше да се чувства неловко.

Не можеше да каже със сигурност как изглежда шофьорът ѝ. Би могъл да е Джералд Паркс. Но не бе изключена и възможността да е Пат Сейджак. Просто никога не се приближаваше достатъчно, за да може да го огледа отблизо. Това нямаше значение, защото виждаше колата, на която често се натъкваше напоследък.

Като не изпускаше от очи пътя и държеше волана с една ръка, тя измъкна мобилния си телефон от чантата и набра 411 — номер на полицията, на който се съобщаваха не толкова спешни случаи, които все пак биха могли да представляват риск за гражданите. Не позвъни на 911, защото в задръстването и заключената ѝ кола положението не ѝ се струваше критично.

— Оператор 4601, разговорът ни ще бъде записан.

Хелън погледна в огледалото за обратно виждане. Колата все още беше там.

— Здравейте — каза сковано. — Обаждам се, защото... ами, не е непременно спешно, но... както и да е, в момента съм на магистрала 270 и пътувам на север. Забелязах, че една кола ме следи.

— Шофьорът заплашвал ли ви е по някакъв начин?

— Не, не. Просто кара след мен от известно време.

— Можете ли да го видите, госпожо? Ваш познат ли е?

— Така ми се струва, но не съм сигурна. Не мога да го огледам добре.

Започна да се чувства наистина глупаво, въпреки че безпокойството ѝ не намаляваше.

Отговорът на оператора не остави никакво съмнение какво си мисли той по въпроса.

— Вижте, госпожо, не можем да изпратим патрулна кола само защото друг човек се е озовал на същата магистрала и по същото време с вас. Ако някой упражнява физически или психически тормоз спрямо вас, по-добре се обадете на 911.

Чудесен, никого неангажиращ отговор. Нямахме обаче за какво да го обвинява, затова благодари и затвори телефона с надеждата, че разговорът няма да бъде проследен и да бъде включена в списъка като параноичка, чиито обаждания не бива да се вземат на сериозно.

Намали скоростта на изхода, все още виждайки синята кола зад три други, и пое обратно към шосе 355, което обикаляше цялата северна част на Мериленд и водеше към Джорджтаун, Вашингтон.

За момент си помисли, че го е изгубила, но минути след това видя синия автомобил да се появява отново, при това точно зад нейния. Опита се да огледа шофьора, за да може да го опише, ако ѝ се наложи да потърси помощ от полицията, като в същото време не откъсваше поглед от извиващия се в многобройни завои път пред нея. Очевидно беше Джералд Паркс. Носеше огромни тъмни слънчеви очила и пръстите му здраво стискаха волана.

Премина с висока скорост по Фолс Роуд с малката надежда да бъде спряна от патрул по пътя, за да може да им посочи преследвача си и да ги накара да го задържат. Но знаеше, че сигурно той би минал покрай тях и тя щеше да изглежда като пълна глупачка в очите на пътните полицаи.

В огледалото за обратно виждане забеляза, че синята кола е спряла на червения сигнал на светофара. Зави към паркинга на търговския център и пое към отбивката за Ривър Роуд, за да се прибере у дома. След като измина два-три километра без преследвача си, почти се успокои, въпреки че сърцето ѝ биеше до пръсване, заплашвайки да изхвъркне от гърдите ѝ.

Щом премина главния булевард на столицата, тя пое дълбоко дъх, изпитвайки усещането, че най-сетне е в безопасност, и в същия момент го видя отново. Той се появи откъм магистралата „Дитъл Ривър“, което беше доста обходен маршрут, и отново се озова зад нея.

Докато оставаше неидентифициран, този негодник щеше да владее положението и да преследва жертвата си докрай. За първи път Хелън усети как гневът измества обладалия я страх. Част от нея искаше да препречи пътя му и да застане очи в очи с него, ала знаеше, че подобна дързост би била истинска лудост.

Когато зави по Ван Нес стрийт, където се намирал домът ѝ, се запита дали трябва да го подмине, за да не разбере преследвачът адреса ѝ, но се оказа, че няма смисъл, тъй като той зави наляво няколко пресечки преди нейната улица и изчезна.

Тя паркира колата и остана заключена в нея петнайсетина минути, опитвайки се да успокои дишането си. И тогава направи нещо, към което я подтикна само отчаянието. Обади се на Джим.

— Мисля, че някой ме следи — каза му веднага щом отговори на позвъняването ѝ.

— *Какво?*

Предаде му набързо онова, което Лорна ѝ разказа за колата от паркинга, и собствените си наблюдения, че някой я бе преследвал в продължение на четиридесет и пет минути. Пропусна да спомене, че се е обаждала в полицията. Излишно беше да му дава още един коз срещу нея.

— Искам лична охрана — завърши тя.

— Това са *глупости* — отсече Джим рязко.

Стомахът ѝ се сви болезнено.

— Смяташ собствената ми безопасност за глупост в град, в който отвличанията и политическите убийства са ежедневие?

— Глупаво е да се притесняваш за това. Онзи не те е проследил до апартамента ни, нали?

— Точно така.

— Виж, градът е огромен. Не можеш да обвиняваш някого само защото се е озовал на една улица с теб.

— Даже ако става въпрос за десет улици, като през цялото време се движеше зад мен в протежение на двайсет и пет километра?

— Чисто съвпадение. Налудничавата идея, че някой е нарочил точно теб, се дължи на прекомерното ти самочувствие.

Това вече беше обидно.

— Когато някой ме следва по петите половин ден, сигурно става дума точно за мен, нали?

— Стига, Хелън, никой не те следи. Не се прави на глупачка.

— Да се правя на *глупачка*! — повтори тя, изумена. — И как?

— Ами като за начало, дори не си помисляй да се обаждаш в полицията.

Слава богу, че премълча за това.

— И защо не?

— Защото историята ще се разчуе и те ще хвърлят излишни пари и сили в търсене на нещо несъществуващо. А вестникарите седмици наред ще ме дъвчат за това.

— А моята сигурност? — попита, упреквайки се за слабостта и уязвимостта, прокраднали се издайнически в гласа ѝ. Но наистина беше уплашена. Нямаше никакво съмнение, че някой я следи. Полицията не би могла да направи нищо по въпроса — дори да ѝ повярваше, което беше малко вероятно, а нямаше възможност да наеме частен охранител, тъй като Джим бе ограничил до минимум личните ѝ средства, а и сам не ѝ вярваше. Или изобщо не го беше грижа.

Бе оставена изцяло на неговата милост и колкото и парадоксално да звучеше, той беше единствената ѝ надежда.

— Ако трябва да се излагам на критиката на обществото всеки път, когато сънуваш кошмар, с политическата ми кариера е свършено — каза Джим. — Моля те, не ми го причинявай!

— Не става въпрос за *теб*! — Кога мъжът, за когото се беше омъжила, бе станал толкова безчувствен? — Уплашена съм, Джим. Повярвай ми!

Той изпуфтя и каза:

— Трябва да затварям. Заклучи вратата и си пусни някой филм. Ще поговорим по-късно вечерта.

— По-късно вечерта може да се окаже прекалено *късно* — тросна се тя и пред очите ѝ преминаха страховити заглавия от първите страници на вестниците.

Но Джим не я слушаше. Разговаряше с някой друг в стаята, най-вероятно с Пам. Сигурно бе пристигнала с вазелин и прашки, готова за предстоящия екшън.

— Налага се да прекъсна — каза в слушалката Джим. — Довечера ще закъснея. Не ме чакай.

Негодник. *Ще поговорим за тревогите ти относно твоята сигурност довечера... О, само че няма да съм си въкъщи, затова*

направо си лягай. Беше толкова типично за него, че не би следвало да я наранява, но щом затвори телефона, ѝ се искаше да се разплаче с глас. Наред с всичко останало, беше изтощена до смърт. Може би се дължеше на прекомерното количество адреналин по време на преследването или пък на факта, че се чувстваше нещастна и не виждаше изход от положението. Или пък нещо определено не беше наред.

Каквато и да беше причината, имаше нужда да се прибере и да полегне. И да не се събуди чак до следващата сутрин.

Когато отвори очи, отново беше сама.

Много по-лесно беше да се грижи за Барт в отсъствието на Колин, който го подстрекаваше да върши пакости.

Добрата новина беше, че по-голямото момче заминаваше на лагер, давайки по този начин възможност на Джос да извежда малкия сам в парка. Лошата обаче беше, че Дийна интерпретира това като нещо, което не е включено в договора, и се почувства по-свободна от всякога да я товари с допълнителни задачи.

Доказателството беше списъкът с хранителни продукти в джоба ѝ — стоки от пет различни магазина. Поне вече имаше възможност да използва кола в рамките на официалното си работно време. Една неделя, когато Дийна я помоли на прибиране от среща на клуба по ски да вземе някакви продукти, без дори да си направи труда да я попита дали разполага с достатъчно пари, Джос се озова с две огромни и тежки торби в метрото.

Все пак във великолепен летен ден като днешния почти бе в състояние да забрави за това. За разлика от останалите бавачки и майки, бе тичала с Барт из площадката и бе изкачвала стъпалата на пързалките близо половин час.

— Много е забавно! — провикна се детето. — Какво да правя сега?

— Каквото искаш — огледа се наоколо Джос. — Може би ще отидем на люлките?

Барт изглеждаше въодушевен, но в следващия момент в очите му се появи колебание.

— Колин каза, че те са само за разглезени момичета.

О, пак този Колин. Идваше ѝ да го удуши. Влияеше лошо върху по-малкия си брат. С всеки изминал ден все повече се уверяваше в това.

— Виждаш ли наблизно някакви разглезени момичета? — обърна се към него тя. Единственото дете на люлките беше момче с около две години по-голямо от самия него.

— Не — призна Барт.

— Може би ти говори такива неща само за да изглежда по-важен, задето сам не ходи там — подхвърли Джос. — Не че трябва да го прави или нещо такова. Ей, ами ако пък се страхува да се люлее? — Може би беше непочтено да очерня Колин, когато го няма наблизно, за да се защити, но беше уморена и ужасно разгневена от начина, по който той интерпретира всичко, което прави брат му.

Защото, честно казано, Колин беше един малък негодник.

— Аз харесвам люлките — отвърна Барт, загледан към тях.

— Е, аз също, така че да вървим. — Улови го за ръката и го поведе нататък, след което му помогна да се качи на едната и го залюля силно, докато детето се заливаше от смях.

— Виж колко съм високо, Джос! — крещеше той отново и отново.

Може би беше надвила лошото влияние на Колин. Във всеки случай бе уверена, че Барт си прекарва чудесно.

— Ти продължавай — каза след малко, вече останала съвсем без дъх, но продължавайки да се смее. — Аз ще седна да си почина.

— Искам да ме гледаш непрекъснато — подвикна малкият. — Виж, краката ми сякаш докосват небето.

— Страхотно! — помахаше му с ръка Джос, докато минаваше покрай нея, преди отново да се издигне високо.

— Джослин?

Тя се извърна стреснато и се озова лице в лице с висока жена с черна коса и зашеметяващо сини очи.

— Д-да?

— Ти си Джослин, която работи у семейство Оливър, нали? — попита непознатата, сочейки с ръка към Барт, който продължаваше да ѝ подвиква от люлката.

Тя усмихнато му помахаше още веднъж, после се обърна към непознатата:

— Да. А вие коя сте?

— Фелиша Парсънс. А онзи хлапак там е синът ми Зак. — Посочи към тъмнокосо, около седемгодишно момче, което очевидно се караше с по-малко от него дете, а млада набита жена се опитваше да ги разтърве. — Имам нужда от бавачка и искам да знам каква е тарифата ви.

— Съжалявам, госпожо Парсънс, но вече имам работа. — Вярно, такава, която мразеше, ако трябваше да бъде откровена докрай. И би направила всичко възможно, за да се отърве от нея. Само че нямаше начин.

Фелиша я изгледа така, сякаш Джос бе малоумна.

— Това ми е известно. Само се интересувах дали още работите за семейство Оливър. Искам да знам колко ще ми струва да разваля договора им с вас.

Джос не можеше да повярва, че за втори път някой идва при нея и ѝ предлага работа, въпреки известния факт, че работи за друг. Обаче договорът си беше договор и тези жени би трябвало да са наясно с това. Не би могла да приеме по-доброто предложение, колкото и да ѝ се искаше да го направи.

— Наистина съжалявам — каза тя, като не откъсваше очи от Барт, който в момента се катереше по дебело въже. В същото време синът на новата ѝ позната най-сетне бе откъснат от момчето след поредния опит на детегледачката. — Няма как да прекратя договора си. — Посочи с ръка към детето. — Струва ми се, че малкият има нужда от вас.

Жената се обърна в указаната посока, после махна с ръка пренебрежително.

— О, тя ще се справи с това.

„Защото бавачката си е бавачка, независимо дали работи за вашето семейство или не?“, мислено се запита Джос. Но премълча напирания на устните ѝ въпрос.

— Моля, имайте ме предвид, ако промените решението си — каза госпожа Парсънс. — Имате ли нещо, на което мога да ви запиша адреса и телефона си?

— Не, съжалявам.

Жената въздъхна драматично и започна да рови из чантата си, след което измъкна химикалка и парче от разкъсан плик, на гърба на

който изписа данните на адвоката си.

— Ще ви дам и номера на мобилния си телефон. Търсете ме само на него. В никакъв случай не се опитвайте да откриете домашния, нито пък звънете на него при каквито и да било обстоятелства.

Нямаше такава опасност. Джос дори не докосна листа.

— Госпожо Парсънс, не искам да храните измамна надежда, че бих могла да ви се обадя, тъй като, честно казано, времето ми е изцяло ангажирано с грижите за семейство Оливър поне до следващия юни.

— Така говориш *сега*. — Жената буквално сграбчи ръката ѝ и пъкна хартията в нея. — Но като нищо може да промениш решението си. — Тръгна към сина си, като говореше нещо на момичето, което се опитваше да му помогне.

Джос потръпна при мисълта да работи за човек като нея.

Върна се при Барт, но той вече се бе заиграл с червенокосо момиченце на име Кейт и не изглеждаше да има нужда от нея, затова само му каза, че ще си почива на пейката и ще го изчака там. Присъедини се към останалите детегледачки, като не откъсваше очи от играта на двете деца.

— Да не би Фелиша Парсънс да ти предлагаше работа в дома си? — обърна се към нея момиче от афроамерикански произход.

— Как се досети? — намръщено я попита Джос.

— Обръща се към всяка от нас. — Погледна към бавачката, която бе разтървала сина на госпожа Парсънс и другото момче. — Бедната Мелиса. Между другото, казвам се Мейвис Хикс — продължи, протягайки ръката си. — Не мисля, че сме се срещали преди.

— Джослин Боуен — прие здрависването Джос. — Какво имаше предвид с това *бедната Мелиса*? Да не би да е детегледачката на семейство Парсънс?

Другата кимна утвърдително.

— Много я бива в работата ѝ, доколкото мога да преценя. Не мислиш ли така, Сюзън? — Потупа по рамото седналата до нея жена, прехвърлила вече трийсетте.

— Какво?

— Казвам, че Мелиса добре се справя с хлапето на Парсънс.

— О, да — отвърна Сюзън, едва сега забелязала Джос. — Да не би и вие да сте получили предложение от капризната Фелиша?

Джос кимна на свой ред.

— Да. Току-що. И се почувствах ужасно. — Хвърли поглед към Мелиса, която полагаше всички усилия да се наложи над тъмнокосия си довереник.

— Не се притеснявай, тя е съвсем наясно — уверено се обади Мейвис. — Не ѝ се случва за първи път. Вероятно ще приеме първото предложение, отправено ѝ от някой друг.

— Значи постоянно е така?

Сюзън и Мейвис я погледнаха едновременно, сякаш идваше от друга планета.

— Ама ти *шегуваш* ли се? — засмя се Сюзън.

— Е, не съвсем. — Нямахме смисъл да се преструва, че познава тази игра, защото това беше нещо съвсем ново за нея. И много обърквашо. А тези жени биха могли да ѝ помогнат да го проумее. — Само че ми се случва за втори път. Първият беше на един прием в дома на семейство Оливър.

Сюзън повдигна рамене.

— Всъщност става непрекъснато. Когато се разчуе за някоя добра детегледачка, всички искат да я имат в дома си.

Джос бе изненадана.

— Нямах представа, че госпожа Оливър е казала дори една добра дума за мен.

— Дори не си го помисляй — простичко ѝ възрази Сюзън. — Никога не идва от работодателите. Мълвата се разнася сред самите майки. Те отблизо наблюдават коя бавачка какво прави, след това решават, че тяхната не е достатъчно добра, и се опитват да отмъкнат някоя от познатите им семейства.

— Но нали всички имаме подписани договори? — изуми се Джос. — Нима те не обвързват еднакво работодателите и служителите им? — Лично тя бе разгледала много подробно своя с баща си и двамата бяха стигнали до заключението, че ѝ е гарантирана редовна заплата и подслон за период от една година.

Двете ѝ нови познати се разсмяха в един глас.

Сюзън улови погледа ѝ и каза:

— Сериозно ли говориш?

Джос се почувства неловко.

— Напълно.

— О, миличка, значи не знаеш?

Внезапно се почувства така, сякаш се намира в някаква паралелна вселена, където всеки е наясно какво става, с изключение на самата нея.

— Какво не знам?

Момичетата си размениха многозначителни погледи, после Сюзън кимна към Мейвис.

— На последния си прием госпожа Оливър ме попита дали не искам да работя за нея — обясни Мейвис. — Мислех, че са те уведомили.

Джос се опита да си припомни къде бяха ходили съпрузите Оливър през изминалата седмица и веднага се сети за поне три партита. И през цялото време тя бе изпълнявала системно пренебрегваните от тях родителски задължения.

Наистина ли бяха преценили, че тези момичета щяха да се справят по-добре от нея? Дали някоя друга детегледачка би вършила толкова неща в дома им през свободното си от работа време? Коя би тичала за готова храна, за вино, за дрехите от химическото чистене и за всичко, което можеше да хрумне на Дийна? Коя друга би понасяла отношението им и все пак би останала лоялна към работодателите си, вместо да се възползва от първата възможност да избяга от тях?

— Сигурна ли си? — обърна се тя към Мейвис. — Може би си я разбрала погрешно.

Отново тази размяна на многозначителни погледи, в които ясно се разчиташе паролата: „Ти ли ще ѝ обясниш, или да го направя аз?“.

— Джос — започна Сюзън, импулсивно улавяйки ръката ѝ. — Тя е напълно уверена. Както и аз впрочем. Преди три седмици Дийна Оливър ми предложи заплата и половина, за да започна веднага работа в дома ѝ.

ГЛАВА 16.

— О, господи, да не си болна?

Сандра беше притеснена от начина, по който я гледаше сестра ѝ.

— Какво имаш предвид? Чувствам се много добре. Защо? — Несъзнателно повдигна ръка към лицето си. Наистина ли изглеждаше толкова ужасно? Да не би да бе пребледняла? Или пък се дължеше на зеленикавата коса?

— Станала си *кожа и кости*!

— Не е вярно!

— Е, изразът не е съвсем точен за жена като теб — съгласи се Тифани, откровена както винаги. — Но в твоя случай е вярно. Колко килограма си отслабнала?

— Нямам представа. — О, напротив, знаеше много точно. Единайсет и половина. Но по някаква причина изпитваше неудобство да сподели подробностите именно със сестра си. Може би защото за нея нещата винаги ставаха с лекота и ѝ беше неудобно да признае собствената си тежка битка. — Просто се опитвам да се храня разумно.

— А, това не е за мен — отсече Тифани и потупа едва очертаващия ѝ се корем. Бременността ѝ почти не личеше. — Аз се тъпча като прасе. — Поведе Сандра към огромната луксозна кухня с изглед към най-новите полета на голф клуба „Коронадо“.

Беше се тъпкала като прасе и преди седем години, когато очакваше първото си дете, но в крайна сметка роди великолепната си дъщеричка Кейт и много бързо възстанови перфектната си фигура. Това беше подлудяващо.

— Искаш ли кафе? — попита Тифани и изкриви лице в презрителна гримаса: — Само че е без кофеин.

— Разбира се — отвърна Сандра, докато се настаняваше върху тапицирания стол до барплота. — Е, как върви?

— Идеално. — Тифани сложи голяма чаша пред сестра си, след което извади от хладилника кана със сметана и я постави върху плота. — Завчера бях на видеозон, тъй като навлязох в осемнайсетата

седмица, и лекарите ме увериха, че бебето е напълно здраво. Кейти е направо на седмото небе от радост. Както и Чарли. — Поколеба се по-дълго, отколкото би трябвало. — Е, и аз също.

— Чудесно! — Сандра сипа малко сметана в кафето си, разбърка го и остана загледана в изчезващата пяна. После вдигна очи към Тифани. — Знае ли се вече дали ще е момче или момиче?

— Чисто технически може да се определи, но Чарли иска да бъде изненада, затова още нямаме представа. Но аз мисля, че ще е момче.

— Уау! Момче! Би било страхотно, не мислиш ли? Ние с теб израснахме в предимно женска среда.

— Знам. Аз...

Сандра остави лъжичката върху плота и погледна сестра си. За нейна изненада, Тифани плачеше.

— Какво има? Тиф, случило ли се е нещо?

В отговор сестра ѝ закри лицето си с ръце и поклати глава.

— Не, нищо.

— С детето наистина ли всичко е наред? — Сандра я прегърна и мислено си пожела майка им да беше тук, за да се справи със ситуацията. Самата тя нямаше никакъв опит с неуверената и неуравновесена Тифани. — Има ли нещо, което не ми казваш?

— О, *бедчето* е съвсем добре — изхлипа Тифани и изтри сълзите си с пръсти, като се опитваше да не размаже грима си. — Става въпрос за нещо толкова егоистично, че... че просто не знам как да го обясня.

— Какво има? — Сандра беше истински разтревожена. Дали сестра ѝ няма да сподели, че е имала извънбрачна връзка? Или пък, че съпругът ѝ си има любовница? И бездруго никога не му беше вярвала напълно. Изглеждаше ѝ прекалено резервиран. И малко злобен. — Виж, искаш ли да се обадим на мама и да я помолим да дойде?

— Не! — рязко извика Тифани. — Последното нещо, от което имам нужда в момента, е да ми разправя как всичко е прекрасно, колко добре се е уредил животът ми и така нататък, и така нататък.

Като се замислеше за това, самата Сандра също не би се зарадвала на подобни разговори. Обви ръце около слабите рамене на сестра си и се загледа в очите ѝ.

— Каж ми какво става! Изплюй камъчето.

За момент Тифани затвори очи, устните ѝ потръпнаха от неизказан ужас и накрая призна:

— Не знам... — Преглътна с усилие и продължи: — Не знам какво се прави с мъжкия член.

Това не беше израз, който Сандра бе чувала преди, затова първата ѝ реакция беше абсолютната липса на реакция.

— Не знаеш какво се прави с мъжки член? Какво имаш предвид?

— Говоря за бебето. Нямам представа как да се оправям с малко момченце. Не е като да сме имали братя, братовчеди или нещо подобно. Когато разбрах, че съм бременна, бях подготвена за детска стая с розови стени, дантелени пелени и кукли, изобразяващи принцесите от филмите на „Дисни“... — И отново избухна в сълзи.

— О, Тиф — потупа я успокоително по гърба Сандра, защото не се сещаше какво друго би могла да направи. — Всичко е наред. Повярвай ми. — Не ѝ се искаше да обяснява, че сестра ѝ е станала жертва на собствените си хормони в момента, но не се съмняваше, че част от проблема се състоеше именно в това.

— Много съжалявам — каза Тифани, поемайки си дълбоко дъх. — Обичам това дете... наистина. Част от мен е разочарована, че не е малко момиченце, но повече се притеснявам, че няма да бъде достатъчно добра майка, защото нямам представа как да го възпитам като достоен мъж.

— Изобщо не се съмнявам, че нещата сами ще си дойдат на мястото.

— Не е задължително. Ами личната хигиена? Моментът, в който ще започне да се бръсне? А *мокрите* сънища? Не знам как бих могла да му обясня толкова обикновени неща. Дори не мога да си представя подобни разговори.

Сандра се засмя тихо.

— Е, не можеш да си ги представиш, защото още дори не си видяла детето. Всяко нещо с времето си. Пък и не забравяй, че винаги можеш да разчиташ на Чарли, който да поговори с него по тези въпроси.

— Ами ако не го направи? — изстена Тифани.

— Имаш ли някакви съмнения, че би отказал? — предпазливо попита Сандра.

— Не. — Сестра ѝ измъкна салфетка от картонената кутия върху плота и шумно издуха носа си. — Сигурно си мислиш, че съм полудяла.

— Изобщо не си мисля подобно нещо. Просто ми става ясно, че е доста трудно да си бременна. Преди никога не си се притеснявала за такива дреболии.

Тифани кимна.

— Това не ги прави по-малко реални.

— Разбира се. Но и не са непременно толкова страшни.

— Господи. — Тифани стисна очи и рязко поклати глава. — Направо умирам за чаша мартини.

— Ще ти донеса едно в болницата след около четири месеца. Какво предпочиташ? „Аплетини“? — пошегува се Сандра.

— „Кранбъри“ — успя да скалъпи крива усмивка сестра ѝ. — Но дотогава може вкусът ми да се е променил.

Двете се разсмяха и след малко Тифани отново се обади:

— Знаеш ли от какво най-много се страхувам?

— От какво?

— Какво ще стане, когато пожелае да научи семейната си история?

Сандра се засмя.

— Шегуваш ли се? Татко ще извади онова родословно дърво, което три години събираше в библиотеката на Конгреса, и...

— Имам предвид *неговата* история. Да разбере истината за *неговата* кръвна рода — смотоледи Тифани.

Сестра ѝ се намръщи.

— Нещо не мога да схвана мисълта ти. Чия кръвна рода?

— На децата.

— А, ясно. Ами, както вече споменах, татко може...

— Сандра, нямам намерение да ги лъжа.

— Кои?

— Кейт и бебето!

— Извинявай, но какви ги говориш? — Тогава ѝ хрумна нещо: — Чакай, да не би Чарли да е осиновен или нещо такова?

— Не Чарли — сряза я остро Тифани и ѝ отправи пронизващ поглед. После изражението ѝ леко се смекчи. — Господи, да не би да се шегуваш с мен?

Разговорът придобиваше някакъв злокобен оттенък.

— Относно какво?

— Наистина ли не знаеш?

— Всъщност нямам представа, затова ми помогни, Тифани. В противен случай, без да се съобразявам с това, че си бременна, ще започна да те разтърсвам дотогава, докато изплюеш камъчето.

Очите, които допреди малко бяха потъмнели от самосъжаление, сега я изгледаха тъжно.

— Сандра, не Чарли е осиновен, а аз.

„Скъпа госпожице Рафърти,

За нас беше удоволствие да стопанисваме общинските апартаменти в Бетесда и да опознаем наемателите си през последните петнайсет години. Все пак времената се менят, затова решихме да обединим собствеността си в единна кооперация. Вие, като квартирант, имате правото да се откажете, както и да закупите жилището си на преференциални цени.

Всеки апартамент ще бъде продаден за три хиляди четиристотин и шестдесет долара за квадратен метър. Във вашия случай, тъй като обитавате едностайно жилище, общата сума ще възлиза на около триста и четиридесет хиляди, но ако решите да го замените за такова с две спални, цената ще се покачи на четиристотин и шестнайсет хиляди и петстотин. Смятаме, че предложението е изгодно и честно и при сегашните сравнително ниски лихви, удоволствието да сте собственик ще компенсира малко повишената вноска в сравнение с тази, която плащате като наем в момента.

Вашият договор изтича на първи октомври, а дотогава, като израз на уважение към вас, ще ви дадем възможност да го преподписвате месец за месец. Уверени сме, че това ще ви осигури достатъчно време, за да вземете решение дали да намерите средства, за да закупите апартамента, или да се изнесете в друго жилище.

Отново ви заявяваме, че за нас беше удоволствие да работим с вас и ви желаем късмет, независимо какъв ще бъде изборът ви.“

Искрено ваши: Арти и Фред Чайкин

Очевидно Лорна трябваше да престане да проверява електронната си поща. Тя винаги — *винаги* — ѝ носеше лоши новини.

Триста и четиридесет хиляди долара. Като че ли дълговете ѝ и без това бяха малко. Влезе в интернет и провери лихвите върху ипотеките. Без спестени пари, което беше единственият вариант изобщо да си помисли за подобна възможност в момента, щеше да плаща по две хиляди и двеста долара на месец. С около хиляда повече, отколкото ѝ струваше досега.

И те наричаха това *изгодно*.

И това без таксите за обслужване, каквито и да бяха те. Някъде бе чувала, че в различните банки стигат до няколкостотин долара.

И сега какво? Бе затънала в дългове до гуша, кредитният ѝ статус беше пълна каша, а ето че бе на път да изгуби и дома си. Трябваше да направи *нещо*. Не беше в положение, което ѝ позволява просто да се запознае с тази информация и да седне да чака нещо да се промени.

Не, това бяха глупости. Нямаше смисъл да се надява, налагаше се сама да направи някаква промяна. Имаше нужда от по-добре платена работа или дори от допълнителна.

Но преди всичко трябваше да си потърси ново жилище. Измъкна вестника, който бе захвърлила непрочетен в кошчето за боклук, настани се на дивана и започна да разглежда обявите за отдаване под наем.

Оказа се, че цените значително са се повишили през петте години, откакто се бе настанила в общинския апартамент. За да остане в същия квартал, щеше да ѝ струва поне с триста долара повече, отколкото в момента. При това за жилище от доста по-ниска класа.

Освен ако не си намери по-добра работа, ще ѝ се наложи да се изнесе много далеч отгук, най-вероятно в предградието Монтгомъри. Или още по-вероятно — във Фредерик. Но мисълта, че трябва да шофира петнайсет, двайсет или дори двайсет и пет километра, за да отиде на работа, беше потискаща.

Прочете обявите и загради в кръг няколко, които звучаха доста непривлекателно, но затова пък обещаваха някакъв допълнителен доход и социални осигуровки.

После влезе в *eBay*, за да се разсее с нещо приятно след отегчителната задача да си намери втора работа. Може би щеше да попадне на чифт „Прада“ за четири долара и деветдесет и девет цента, тъй като продавачът им по погрешка бе изписал „Преда“. И друг път се бе натъквала на подобни трикове. За зла беда, най-упоритата ѝ конкурентка във виртуалния търг също ги бе усвоила, защото в крайна сметка отново стигнаха до наддаване за едни и същи обувки. Лорна не допусна старата си грешка да предложи прекалено висока цена.

Освен това бе открила сайта *Raupal.com*, така че можеше да заплати покупката си директно, без да се налага да ходи до банката и да се унижава, молейки за разплащателен ордер.

Кликна върху *дизайнерски обувки с трийсет и седми размер* и с възхита откри чифт съвършен модел на „Лемър“, при това само за петнайсет долара и петдесет цента. Токчетата бяха изумително високи, а извивката — толкова грациозна, че ако не бяха затворени отпред, щяха да изглеждат като идеалните сандали.

До този момент *Shoegarpie* очевидно не ги беше открила и след по-малко от шест часа, когато щеше да приключи аукциона, обувките щяха да бъдат нейни.

И тогава дойде прозрението.

Ако погледнеш обективно — а напоследък Лорна се опитваше да прави именно това — тя беше *вманиачена* по обувките. Нямаше контрол върху импулсивното си желание да си купува още и още. С кредитни карти, в брой — без значение, не можеше да обмисля покупките си и това съсипваше живота ѝ.

Идеята за *Клуб на анонимните шопинг маниачки* се бе оказала добро начало. Не беше пристрастена към наркотични вещества или нещо подобно, а самите обувки не представляваха никаква опасност за нея. Ставаше въпрос за прекомерно харчене... или по-скоро за *прахосване* на пари. Това правеше електронното пазаруване изключително полезно нещо. Нали така?

Не беше съвсем убедена в това, но едно знаеше със сигурност: беше дошло времето за нещо, което трябваше да направи доста отдавна.

Отиде до хладилника и извади кутията от неаполитанския сметанов сладолед, който бе купила за изисканата вечеря, дадена от нея преди шест месеца. Постава кутията в мивката, отвори капака и пусна струята вряла вода върху кристализиралата сметана, докато се разтопи достатъчно, за да разкрие скритата в нея тайна.

Кредитната ѝ карта от „Нордстром“.

Може би защото беше издадена от общински магазин, не се бе появила в списъка на Фил Карсън, когато бе проверил задълженията ѝ. Затова я беше скрила, просто за всеки случай, като емоционално успокоение, че може да я използва, ако ѝ се наложи.

Оттогава го бе правила два пъти за покупки по интернет, защото много добре помнеше номера ѝ.

От стоенето в кутията със сладолед картата бе зацапана достатъчно, за да не може да я представи в магазина.

Е, на всичко това трябваше да се сложи край. Щеше да среже последната нишка, която я обвързваше финансово с пристрастеността ѝ.

Отиде до телефона и бавно набра изписания на обратната страна номер. За нейно щастие отсреща отговориха веднага, така че Лорна се насили да заговори, преди да успее да размисли.

— Искам да закрия една сметка — започна тя.

Оттук нататък плащанията ѝ щяха да стават само в брой и по никакъв друг начин. Не беше идеалният план, но бе някакво начало.

Когато след два часа пристигнаха останалите от групата, Джос се превърна в звездата на вечерта с превъзходния чифт на „Гучи“. Лорна ги размени за тъмносини „Джон Флувог“^[1], но сделката си струваше. Обувките на „Гучи“ сигурно бяха от шейсетте години или някъде там, но бяха в отлично състояние. Е, едната бе малко поизмачкана и изглеждаше, сякаш бе обработвана. Без значение. Лорна имаше специален почистващ разтвор за кожа, който щеше да премахне драскотината напълно.

Сандра им разказа за бременността на сестра си и как за първи път бе разбрала, че Тифани е осиновена.

— Защо са казали на нея, а на мен — не? — размишляваше на глас тя.

— Вероятно, за да не злоупотребяваш с това — подхвърли Лорна и забелязала острия поглед на Хелън, повдигна рамене и додаде: — Не

че би го правила. Имам предвид, че може да са имали подобни притеснения.

— Може и да си права — допусна Сандра. — Но най-странното е, че аз израснах точно с обратното усещане. Така и не можах да разбера защо непрекъснато правеха всичко възможно да угодят на Тифани, след като тя бездруго беше щедро надарена. Искам да кажа, че е наистина много красива. Висока, руса. Сега си мисля, че се прирастих към обувките именно за да хвърля мост върху огромната пропаст, която зее между двете ни. И защото номерът на обувките ти не се променя дори когато килограмите ти са в повечко.

— За това не знам — обади се Хелън. — Напоследък съм напълняла малко и чувствам, че обувките започват да ми стягат.

— Да не би да си пред цикъл? — попита Лорна. — Аз се издувам като балон, преди да ми дойде.

Хелън кимна.

— Мисля, че е по-скоро нещо хормонално. Задържане на вода. Когато, освен всички останали лекарства, през този месец започнах да вземам и хапчета за кръвната захар, цикълът ми изобщо не дойде.

— На мен това веднъж ми се случи три месеца последователно — каза Сандра. После, в отговор на общото очакване, обясни: — Вземах таблетки, за да го регулирам. После ми подействаха, но в началото нищо не се получи. Всъщност щях да бъда дори доволна, ако през цялото време не се опасявах, че може да протече всяка минута — додаде през смях. — Представяте ли си какво е да ходиш с превръзки повече от шейсет дни? Все едно отново бяха започнали да ме повиват в пелени.

— Неприятно ми е да го признавам пред вас, момичета, но в моя случай може и да става въпрос за менопауза — мрачно поклати глава Хелън. — След трийсет и петата година може да се очаква по всяко време. Все едно през последните три години съм ползвала време назаем.

— Няма начин, твърде млада си за това — възрази Джос. — Не го вярвам.

Другата сви рамене.

— Вече имам всички симптоми. През цялото време съм отпаднала, не се чувствам добре, качвам килограми, непрекъснато ми се яде, разсеяна съм... Какво? Защо сте ме зяпнали така?

— Защото симптомите ти са сходни и с тези при бременност — меко каза Сандра. — Повярвай ми, преживявам всичко това чрез сестра ми вече пети месец.

Хелън разтърси глава.

— Момичета, ако не вземах хапчетата си редовно, това щеше да бъде първото нещо, за което щях да си помисля.

— Тогава е от лекарствата! — подхвърли Лорна. — Никога не съм се чувствала по-зле, както когато ползвах противозачатъчни. Отвратително! Все пак може би е по-добре да отидеш на лекар.

Хелън махна пренебрежително с ръка.

— О, да забравим това. Стига сме говорили за мен. Днес просто малко се разхленчих. Я по-добре да видим какво става с вас. Джос? Струваш ми се много мълчалива.

Лицето на момичето леко поруменя, колкото да подчертае свежата му младост.

— Всъщност има нещо, за което бих желала да чуя вашето мнение. Спомняте ли си как ви разказвах, че непрекъснато получавам предложения за работа от различни семейства? — Жените кимнаха едновременно. — А миналия ден научих, че самата госпожа Оливър е уговаряла други детегледачки да постъпят на работа при нея.

Лорна издиша шумно.

— Искаш да кажеш, че е предлагала твоята работа зад гърба ти?

Джос кимна:

— Не е ли странно?

— Но пък е чудесно основание да прекратиш договора си — подхвърли Лорна.

— Съгласна съм — подкрепи я Сандра. — Все едно да научиш, че приятелят ти се среща и с друга. Сигурно е много обидно.

Момичето ѝ хвърли пълен с благодарност поглед.

— Така е. Въпреки че не бях във възторг от господин и госпожа Оливър, смея да твърдя, че си върша добре работата. Момчетата ме обичат. Върша всичко, което трябва, и доста допълнителни неща. — Въздъхна тежко: — Затова откритието беше като плесница през лицето ми.

— Но ти имаш и други предложения — напомни ѝ Хелън. — И те ли бяха от дами като госпожа Оливър, които вече си имат детегледачки?

— Мисля, че да — мрачно отвърна Джос. — Може би освен Луиз Брамбли.

— Е, имай я предвид — каза настойчиво Хелън. — За всеки случай. Сигурно не би искала да работиш за някого, който е измамил момичето, с което е сключил договор.

— Не. Но какво можеш да мислиш за жена, която се опитва да открадне бавачката на друга?

— В този свят основното правило е: Убивай или ще бъдеш убит — философски заключи Лорна.

— Амин — подметна Сандра и поклати все още зеленикаворусата си глава в знак на съгласие.

— Това ми звучи малко цинично — каза Хелън и повдигна рамене. — Вярно, но цинично. Чуй, Джос, моля те, посъветвай се с адвокат. Така поне някой ще разгледа договора ти и ще провери дали съществува законен начин да бъде прекратен.

— Ами... — Джослин изглеждаше неуверена.

— Може би предпочиташ да ти изкрещи в лицето, че си е наела друга детегледачка, а теб уволнява по някаква си измислена причина? — Лорна не можеше да понесе хора като Дийна Оливър. През цялото време се сблъскваше с тях в ресторанта и никога не бе забелязвала дори проблясък на човещина в очите им. — Срещни се с адвокат. След това ще решиш какво ще правиш по-нататък.

— Няма какво да губиш — допълни Сандра.

Накрая Джос обеща, че ще помисли по въпроса и най-вероятно ще се обади на някого от изявяващите се по телевизията юристи, които твърдяха, че първата консултация е безплатна.

Но Лорна имаше чувството, че няма да направи нищо подобно.

— Много ми е неприятно да го кажа, но е време да си тръгвам — каза Сандра малко преди единайсет часа. — Имам среща.

— Сериозна? — повдигна вежди Лорна.

Сандра се изчерви, но не се измъкна от въпроса.

— Да — отвърна и в гласа ѝ се прокрадна гордост. — Много.

— Охо! Кой е той? — полюбопитства Джос.

— Приятел от гимназията. Най-смешното е, че никога не съм поглеждала към него, още по-малко пък с някакво романтично чувство, а сега... — Въздъхна леко: — Наистина е страхотен. Напоследък често се виждаме.

Наоколо се разнесоха възклицания, одобряващи положителната промяна в живота на Сандра.

Тя отново се изчерви.

— Чувствам се толкова замаяна, че чак ми е неудобно.

— А не бива — каза Хелън и я улови за ръката. — Всички се радваме за теб. Струва ми се, че си истински щастлива. Поне така изглеждаш.

— И си отслабнала много — добави Джос.

— Малко повече от единайсет килограма — потвърди Сандра, после вдигна победоносно юмрук. Жестът беше толкова нетипичен за нея, че Лорна се усмихна на неподправената ѝ радост. — Беше тежка работа.

— Поздравления! — възкликна с искрена радост Лорна и останалите се присъединиха към нея, коментирайки колко очевидна и драстична е промяната.

Вечерта приключи в приповдигнато настроение. Всички бяха толкова щастливи да видят Сандра, която само допреди няколко дни беше тъй срамежлива и неуверена, най-сетне да излиза от черупката си, че забравиха собствените си неприятности и тревоги, за да празнуват с нея.

Щом си тръгнаха, Лорна изми чиниите и чашите за вино, след което отиде до компютъра и кликна върху *eBay*.

Shoegarrie беше на линия!

Наддаването за чифта на „Лемър“ бе стигнало до трийсет и седем и петдесет. Лорна обаче се бе зарекла, че няма да надхвърля сумата от двайсет долара, а дори и тя беше прекалено голяма за отънелия ѝ напоследък бюджет.

Но щеше да започне нова работа, както сочеше всичко, случило се през седмицата. Значи съвсем скоро щеше да има и по-солиден доход. При това щеше да запази нощните смени в ресторанта, така че парите щяха даже да се удвоят. Съвсем скоро. Защото работодателите не публикуват обяви за свободни места, ако нямат намерение да назначат хора на тях, нали?

Къде другаде би могла да намери такива страхотни обувки? Бяха истинска находка. Това беше последната ѝ възможност изобщо някога да притежава нещо подобно. Вече можеше да си представи реакцията на приятелките си, щом им ги покаже.

Времето изтичаше. До края на аукциона оставаха само пет минути и четиридесет и шест, четиридесет и пет, четиридесет и четири, четиридесет и...

Написа бързо *шейсет и един и осемдесет и осем* и зачака със затаен дъх.

Върху монитора се появи надпис: „Вашата цена не е най-висока“.

По дяволите! — извика и изписа: *шейсет и пет и седемдесет и един*.

Вашата цена не е най-висока.

Погледна върху екрана. Пак *Shoegarpie* естествено. При оставащи само четири минути и по-малко от десет секунди имаше абсолютния шанс да спечели, освен ако Лорна не реагираше веднага.

Деветдесет и девет долара и трийсет и два цента.

Давате най-висока цена досега.

Ха! Така ти се пада, глупачко такава!

Поднови страницата, за да се увери, че предложението ѝ все още е на първото място. Много добре. Продължи да я разглежда, докато времето неумолимо изтичаше. Три минути и десет секунди... две минути и петдесет секунди... две минути и трийсет и пет секунди... две минути и десет секунди...

Бум! Ето го!

Предложението ви беше надхвърлено.

Здравият разум я напусна, сякаш издухан от бурен вятър. Ще надвие над *Shoegarpie* независимо какво ще ѝ струва това.

Просто влудяващо беше, че тази жена... или мъж... си седеше някъде пред екрана на компютъра си и предлагаше залози, които разоряваха Лорна. И с каква цел? Нямахше начин да остави глупака да спечели.

И изписа максималния залог от сто и четиридесет долара и три цента.

В момента предлагате най-висока цена.

Предишното предложение беше сто и десет и петдесет — очевидно върхът на възможностите на конкурента ѝ.

Сърцето ѝ биеше до пръсване. Лорна непрекъснато натискаше клавиша, за да обновява страницата, и със задоволство установяваше, че никой не е надхвърлил мизата ѝ. Оставаше по-малко от минута.

Вече приближаваше до финалната линия. Обувките бяха нейни. На по-малко от ръка разстояние. И след не повече от десет секунди победата ѝ щеше да бъде обявена официално.

Десет, девет, осем... Лорна отново обнови съдържанието на страницата. Пет, четири... Никой не бе направил по-добро предложение! Три, две, едно... Натисна клавиша, убедена в крайния резултат.

И тогава...

*Сто петдесет и два долара и петдесет и три цента.
Победител: Shoegarpie.*

Не можеше да повярва. Почувства, че ѝ прилошава. Непознатият съперник бе скочил буквално в последната секунда и бе ударил най-високото предложение, направено от Лорна. С някакви си дванайсет долара и петдесет цента! Някакви си жалки дванайсет и петдесет бяха застанали между нея и изумителния чифт обувки на „Лемър“! Такава нищожна разлика.

Непознатият глупак буквално ѝ ги бе откраднал под носа.

След като гневът постепенно отшумя и Лорна възвърна способността си да разсъждава трезво, осъзна, че всъщност обувките, които току-що не спечели, съвсем не струваха дванайсет долара и петдесет цента. Беше готова да хвърли сто и петдесет долара плюс транспортните разходи, при това изправена пред перспективата да изгуби дома си.

Беше неразумно.

Трябваше да се насили да я подхване отнякъде. Като начало можеше да започне да звъни и да прави... Спря за момент и се замисли. *Три*, обявите за работа бяха само три. Щеше да се обади и да разпрати по обявените факсове сивито си и изобщо не се съмняваше, че съвсем скоро ще я поканят на три интервюта.

[1] Канадски дизайнер на обувки, известен със своята ексцентричност. — Б.р. ↑

ГЛАВА 17.

— Едва ли ще ти хареса да работиш в Капитолия — уверено каза Хелън. Тя пристигна първа на поредната им сбирка и Лорна ѝ сподели, че на следващата сутрин има събеседване със сенатор Хауърд Арпидж. — Хвърлят вината за всичко върху административните си сътрудници. Имам предвид, когато не ги чукат, разбира се.

Върху лицето на Лорна се изписа погнуса.

— Не мисля, че това може да се случи на мен.

Хелън си представи лицето на Хауърд Арпидж и стомахът ѝ се сви болезнено.

— Може би не, но опитите му на всяка цена да те просне по гръб са не по-малко неприятни. Да не кажа дори повече.

— О, я стига, няма начин този старец все още да се интересува от секса.

Хелън повдигна вежди.

— Ще останеш изненадана, ако ти кажа какво чух наскоро.

— Господи, хайде казвай!

Чу се потропване и вратата се откряна леко.

— Може ли да вляза? — попита Джос, подала глава в процепа.

— Разбира се — изправи се Лорна. — Аз отивам да се изпишкам, а ти остави вратата отключена, за да не се налага да отварям на Сандра, когато се появи.

Изчезна към задната страна на апартамента, а момичето се настани на дивана до Хелън.

— Какво носиш тази седмица?

Джос извади кутията от чантата си и показа чифт светлозелени сандали на „Ноел Паркър“.

— Хей, и аз някога имах такива. Я дай да ги видя. — Хелън грабна сандалите и започна да ги оглежда. Да, наистина някога бе носила подобни на тези. Всъщност точно тези. С едва забележимото тъмно петънце от дясната страна на лявата обувка, където бе

изпуснала черен маркер и не бе успяла да заличи вредата от несръчността си.

Поради което ги бе дала в „Гудуил“.

— Невероятни са — каза топло и ги подаде на смутената Джос. — Моите много ми липсват. Носих ги толкова дълго, че накрая се наложи просто да ги изхвърля.

Джос се отпусна с облекчение.

— Но си *струват*, нали? — попита, вторачила блеснали очи в Хелън.

— О, да. Страхотни са!

Лорна се върна в стаята и остана поразена от току-що появилата се Сандра. Тя най-после бе облякла дрехи по мярка, след като бе отслабнала така драстично. Тази вечер беше с дънки и подходяща туника. Шикозните ѝ сандали бяха със зашеметяващо високи токчета.

— Не мога да повярвам! — провикна се Хелън. — Тези наистина ли са „Лемър“?

Сандра се засмя.

— Да. Направо са *неустоими*, нали?

— Прекрасни. Както сигурно знаеш, произвеждаха обувки в такъв стил едва две години. — Хелън подсвирна от възхищение. — *Истински* „Лемър“. Къде, за бога, ги намери?

— Какво? — изтича към тях Лорна. — „Лемър“ ли споменахте? Дайте да ги видя.

Сандра повдигна крака си, за да могат да ги разгледат.

— Мамка му! — изруга Лорна.

— Знам! — засия срещу нея Сандра. — Никога няма да се досетиш откъде ги купих.

— *eBay*.

Сандра застина на мястото си.

— Откъде знаеш?

— Мили боже, направо не мога да повярвам. Значи ти се подвизаваш под името *Shoegarpie*? — извика Лорна и в гласа ѝ се прокрадна истерична нотка.

За момент другата смръщи лице, после върху него се изписа разбиране.

— Ахааа, *Shoeho927*.

— Точно така! — изкрещя домакинята. — Даваш ли си сметка колко пари ми *струваш*?

— Аз? Ти вдигна цената на тези бижута над сто долара.

Лорна избухна в смях и протегна ръка.

— Добре, позволи ми сега да те поздравя лично. Ако знаех, че изглеждат толкова страхотно, сигурно щях да продължа да наддавам.

Сандра също се разсмя.

— Слава богу, че не го направи! Не мога да си ги позволя дори на тази, на която ги купих. Значи ти ми откъсна ботушите на „Марк Джейкъбс“, а?

Лорна кимна.

— Сега ще ти ги покажа.

— Вие двете какво си говорите? — съвсем объркана ги попита Джос. — Трябва ли всички да си имаме псевдоними?

Думите ѝ накараха останалите да се залепят от смях и чак когато се поуспокоиха, разказаха на Хелън и Джос как бяха наддавали една срещу друга във виртуален аукцион.

Сандра се опита да отстъпи сандалите на приятелката си, но Лорна категорично отказа да приеме жеста, така че решиха да си поделят отговорността за тях и за ботушите на „Марк Джейкъбс“.

Това създаде атмосферата на най-приятната вечер, която някога бяха прекарвали заедно. Беше странно — Хелън се бе присъединила към групата, за да избяга, и никога не бе даже мечтала да открие истински приятели.

— Сега ни разкажи за този мъж, заради когото отслабна толкова много — обърна се Джос към Сандра, зарови ръка в сакса и я загледа в очакване.

— Първо, дръж тези неща далеч от мен — усмихна се Сандра и отмести купата настрани.

— Те са печени — успокой я Лорна.

— Така ли? — Сандра протегна ръка, после бързо я отдръпна. — Не бива да започвам. Три хапки са едно, трийсет — нещо съвсем друго. Няма да мога да спра.

— И аз съм същата — обади се Хелън, въпреки че имаше много чувствителен стомах и се усещаше зле винаги, когато хапнеше малко повече от каквато и да било храна. Доста жени ѝ завиждаха заради способността ѝ без усилия да съхранява стройната си фигура, но бе

много неприятно усещането за болка през половината време. Стресът само влошаваше нещата. А тази вечер беше като кълбо от нерви. — Разказвай, Сандра — каза, насилвайки се да говори и да се държи нормално. — Няма да обсъждаме вредата от снакса. Искаме да чуем за момчето.

— Е, добре — очарователно се изчерви Сандра, въпреки че контрастът със зеленикавата коса по-скоро разваляше ефекта. — Както ви казах, познаваме се от гимназията. Тогава и двамата бяхме доста пълни. И никой не ни обръщаше внимание. Но сега биха останали изумени, ако можеха да видят Майк.

— Така ли се казва? Майк? — обади се Джос.

Сандра кимна.

— Майк Лемингтън. — Лицето ѝ отново пламна. Момичето очевидно беше доста хлътноло, щом само мисълта за него или дори неговото име му действаша така. — Изглежда *страхотно*. Имам предвид, наистина прилича на модел.

— Мога да потвърдя това — каза Лорна, усмихвайки се на очевидната гордост на Сандра. Но нещо в тази усмивка приличаше на... съжаление? — Идваха заедно в ресторанта. Много е красив. И приятен.

— Това е най-хубавото. Толкова е мил и чувствителен... Разговаряме и се смеем с часове. — Леко въздъхна. — Напълно в стила на чувствителната му природа.

— А ти сигурна ли си, че не е малко прекалено в стила на женската природа? — предпазливо подметна Лорна. За Хелън вече бе ясно, че се опитва да насочи разговора към нещо, което очевидно бе убягнало на Сандра.

— Какво имаш предвид? — попита Сандра, видимо обърквана.

— О, нищо особено — присви рамене Лорна. — Само че и аз някога се срещах с един, който изглеждаше свършен. Нали се сещаш — чувствителен, красавец, всичко, каквото би могло да се желае. Само дето накрая се оказа, че е гей.

— О, господи! — шокирано я изгледа Сандра. — Колко *ужасно* е било за теб.

— Беше. Наистина. И лошото е това, че бях пропуснала всички признаци. При това — очевидни.

— Не искам да звуча като наивница, но щом е бил гей, за какво му е било да се среща с теб? — учуди се Джос.

Лорна повдигна рамене.

— Сигурно е искал да има брада.

— А? — зяпна срещу нея момичето.

— За прикритие — поясни Хелън. — Излизал е с жена, за да го мислят останалите за нормален.

— Ооооооо! — кимна Джос. — Сега схванах. Да, наистина трябва да е било доста потискащо.

— Така е — кимна убедително Лорна. — Съжалявах, че не съм го разбрала по-рано. — Очите ѝ срещнаха тези на Хелън.

След като се увери, че никой не ги наблюдава, Хелън само с устни изрече въпроса:

— *Майк гей ли е?*

Лорна кимна и изкриви лице в гримаса. Горката Сандра. Ето я тук, влюбена до ушите в това момче, вероятно въобразявайки си, че най-сетне е срещнала *Единствения*, а в крайна сметка сърцето ѝ щеше да бъде разбито.

— Дори мога да си представя как си се чувствала тогава — обърна се към нея Сандра. — Честно казано, ако не познавах Майк от толкова дълго време, и аз щях да се притеснявам от същото.

— Той с много момичета ли излизаше, докато бяхте в гимназията? — попита Хелън.

— Не, но само защото беше дебел. Или както би се изразил той — поради предизвикателствата на теглото. Момчетата в нашето училище не обръщаха никакво внимание на момчетата, които не изглеждаха страхотно или пък нямаха много пари, така че винаги беше сред губещите още при раздаването.

— Е, нали сега се срещате често — намеси се Джос. — Няма ли някои свободни приятели?

Сандра поклати глава.

— Доколкото мога да кажа, повечето му приятели са жени. Това направо ме подлудява.

— И аз не бих издържала — съгласи се Джос. — Предпочитам да съм с мъж, който е по-скоро самотник. Нали се сещате, онзи мрачен, затворен тип.

— Това значи, че си търсиш белята — обади се Хелън, мислейки за собствения си мрачен и затворен съпруг. Но женитбата ѝ беше в едно от тъмните кътчета на душата ѝ, което не искаше да разглежда отблизо точно в този момент. — Повярвай ми, много неща могат да се кажат за любезния счетоводител, който кара обикновена кола и винаги помни рождения ти ден.

— Амин — съгласи се Лорна.

— Точно за такъв е омъжена сестра ми — заяви Сандра. — Е, само дето е banker. И колата му не е обикновена, защото е немска. Но наистина е любезен.

— Само това има значение. Хубаво е, че сестра ти е бременна, нали?

Сандра кимна:

— О! Помните ли как разбрах, че е била осиновена?

— Да.

— Ами излезе, че тя често пред родителите ни е залагала на картата: „Вие не ме обичате колкото Сандра, защото съм осиновена“.

— Тя ли ти каза това? — попита Лорна.

Сандра се протегна към снакса и отново кимна.

— Призна ми го. — Известно време дъвчеше мълчаливо, накрая продължи: — Беше съвсем искрена.

— Това потисна ли те? — не преставаше да я разпитва Лорна.

— Напротив. Накара ме да се почувствам страхотно. През всичките тези години си мислех, че са по-привързани към нея, а се оказа, че просто са се опитвали да ѝ вдъхнат увереност. — Засмя се. — При това сестра ми изобщо не беше депресирана. Просто ги е разигравала, за да спечели доверието им, да изкопчва от тях повече пари и така нататък. И всички са доволни.

— И досега си живяла, без да си даваш сметка за това? — поклати глава Джос. — Като в треторазреден филм. Как е възможно подобни неща да се случват в реалния живот?

— О, нямаш представа какви ужасии се случват в реалния живот — обади се Хелън.

— Не е ли това действителността? — Лорна се изправи. — Кой иска още вино? Ще отворя бутилката, която донесе Джос. Сандра, имам газирана вода, така че бихме могли да разредем твоето наполовина. И аз ще го пия така.

— Нямам нищо против да опитам — съгласи се Хелън.

— Без мен — обади се Джос. — Доста време ми отне, докато навърша двайсет и една. Искам моето чисто.

— Имаш го, момичето ми — засмя се Лорна и се отправи към кухнята, за да приготви питиетата.

— Интересува ме едно нещо — обърна се Сандра към Хелън. — Въобразявам ли си, или напоследък си отслабнала? Да не спазваш някаква диета?

— Не, не — отрече Хелън, опитвайки се да говори нехайно, въпреки че действително не се чувстваше добре. Пое си въздух дълбоко, с диафрагмата, както я учеше учителят ѝ по йога. И продължи, повдигайки рамене: — Просто... нерви.

Всички сякаш се приближиха към нея, в това число и Лорна, която носеше подноса с напитките.

— Значи така — каза тя, като постави таблата върху масата и подаде една от чашите на Хелън. — Какво става?

— Нищо.

Лорна огледа компанията и отбеляза:

— Струва ми се, че не си добре, миличка. Миналата седмица изглеждаше уморена, а днес си и уморена, и притеснена. Случило ли се е нещо?

— Можеш да ни се довериш, ако искаш да поговориш за това — пристъпи към нея Джос и обви с ръка раменете ѝ.

В този жест имаше нещо толкова мило, толкова успокояващо, че Хелън усети как очите ѝ се навлажниха.

— О, не, не, всичко е наред — присъедини се и Сандра, като я обгърна, и преди да се усети, Хелън се озова, хлипайки, в една огромна прегръдка.

Колкото и зле да се чувстваше, нямаше да ѝ навреди да даде воля на сълзите си. Най-сетне. Време беше да излее всичко — цялата болка, която се бе трупала в нея през годините, през целия ѝ живот.

— Съжалявам — каза накрая, като се отдръпна. — Нещо се размекнах тази вечер.

Три чифта разтревожени очи се впериха в нея.

— Как можем да ти помогнем? — попита Лорна.

Хелън се поколеба. Явяваше се възможност да сподели за човека, който я преследваше, без никоя от тях да ѝ се присмее или да махне

пренебрежително с ръка. В края на краищата именно Лорна беше тази, която го бе забелязала първа и я бе предупредила.

Но от друга страна, ако им разкажеше всичко, те щяха да се притеснят, а точно това ѝ се искаше да избегне.

— Наистина си объркана — каза Сандра и се притисна към нея. — И преди съм ставала свидетелка на подобно нещо. В началото реши да споделиш с нас, но после се отказа.

Хелън не се въздържа и се засмя.

— Трябвало е да станеш психолог. Хората щяха да ти звънят на импулсен телефон и щеше да натрупаш цяло състояние.

Лицето на Сандра пламна и приятелката ѝ веднага съжали, задето се бе пошегувала с тревогата ѝ за нея.

Но преди да успее да каже нещо, се намеси Лорна:

— Защо се страхуваш да говориш за това?

— Не се страхувам — опита се да се оправдае Хелън и огледа жените. Те бяха приятелки.

Нейни приятелки.

— Всъщност да, страх ме е — призна неохотно. — Лорна, спомняш ли си, когато ми се обади преди няколко седмици и ми каза, че според теб някой ме следи?

— Разбира се.

— Е, беше права.

— Така ли? — погледна я с широко отворени очи Лорна. — Бях сигурна. Този кучи син чакаше отвън всеки път, когато ти идваше, а аз се опитвах да се убеждавам, че е просто съвпадение или пък че някаква секта прави сбирките си по същото време. — Поклати глава: — Кой е той? Хайде да излезем и да го изобличим. — Изглеждаше наистина готова да скочи и да действа.

— Я чакайте малко! За какво говорите вие двете? — попита Сандра и челюстта ѝ увисна от удивление. — Да не би да имате предвид мъжа, за когото ме попита още първата вечер, когато се върнах за чантата си?

Лорна кимна утвърдително.

Сандра подсвири тихо.

— Е, кой е той? — поиска да узнае Джос. — И защо изобщо някой би те следил?

— Съпругът ѝ е доста влиятелен човек — търпеливо подхвана Сандра. — Може би един ден ще се кандидатира за президент.

Хелън усети, че отново ѝ става зле.

— Знам какво мислите — заяви младата жена, без да се опитва да звучи самоуверено. — Смятате ли, че някой я преследва, за да се опита да я улови в крачка? — Обърна сините си очи към съпругата на известния сенатор: — Това ли предполагаш?

— Нямам представа. Сигурна съм само, че е човек, който знае къде живеея. Когато излизам от къщата, той се появява след няколко пресечки, а когато се прибирам, обикновено изчезва, преди да стигна до нашата улица. Винаги е зад мен, затова нямам възможност да се обърна и да видя къде отива.

— Не и без каскадър, опитен в маневрите — съгласи се Джос, смръщила вежди. — Във Фелинг познавах един човек, който бе ненадминат в работата си. Когато дойдоха в съседния град да снимат „Камионът беглец“, веднага му предложиха да работи за тях.

Хелън само се усмихна на мисълта за хората в малкия град на Джос, които бяха въодушевени от филм със заглавието „Камионът беглец“. Очевидно мястото не се различаваше от онова, откъдето идваше самата тя. Е, разбира се, имаше група от интелектуалци, група от артисти и групи от различни съсловия, но бяха толкова малки, че в повечето време оставаха незабележими. Ако филмът се излъчваше по телевизията там, щеше дотолкова да прикове всеобщото внимание, че всеки хулиган би могъл да проникне в която и да било къща, без да бъде заловен.

— Предполагам, че никога не си правила рисковани маневри с колата си? — намеси се Сандра.

— Едва ли — разсмя се Джос. — Затова пък наблюдавах непрекъснато.

— И това може да ни е от полза. — Сандра вдигна чашата с вино към устните си, но беше спряна от неочакваното възклицание на Лорна:

— Чакайте! *Никой* да не пие.

Остави обратно чашата толкова рязко, сякаш бе видяла хлебарка в питието.

Джос обаче се наведе напред и отпи, преди да я сложи на масата.

А Хелън не можеше да се насили да пие, защото ѝ се повдигаше дори само при мисълта за това.

— Какво има? — попита Сандра. — Уплаши ме почти до смърт.

— Съжалявам, но ми хрумна една идея. При това *страхотна* идея. — Стана и се отправи към кухнята, като пътъом угаси осветлението.

— Да не си се побъркала? — раздразнено подвижна Сандра.

— Къде отиваш?

Но Хелън вече се бе досетила за намеренията ѝ.

— Там ли е?

Лорна се върна с вид на котка, дебнеща канарче.

— Всъщност да.

— Какво мислиш да правиш? Да се изправиш срещу него? — попита Сандра.

— Не — отвърна Лорна.

— Той ще си тръгне — бързо подметна Хелън.

— Точно така.

— Какъв е замисълът? — нетърпеливо ги погледна Джос. — Да позвъним в полицията?

— Вече го правих веднъж — каза Хелън. — Не могат да сторят нищо, освен ако не ме нападне или не направи опит да ме убие.

— Не можем да го допуснем! — извика момичето.

— Няма — увери я Лорна. — Просто ще го въвлечем в собствената му игра.

— Ооо! — кимна Сандра. — Вече разбирам накъде биеш.

— Накъде? — попита Джос, напълно объркана. — Чувствам се като глупачка, задето не схващам нищо.

— Добре де, ето какъв е планът. — Лорна седна пред тях и заговори тихо, въпреки че нямаше никаква опасност непознатият да ги чуе от улицата. — Първо, ще осигурим конферентна връзка между четирите мобилни телефона.

На Хелън започваше да ѝ харесва.

— Добре...

— После тя ще излезе първа. Той ще я последва, нали?

— Несъмнено — сухо отвърна Хелън.

— Чудесно. — Лорна се обърна към Джос: — Имаш ли кола?

— Не, ползвам градския транспорт.

— Е, в такъв случай ще вървиш с Хелън и ще държиш обстановката под око.

— Но дали ще тръгне след нея, ако в колата има и друг? — обади се Сандра.

— Разумен въпрос. — Лорна погледна Хелън. — Как мислиш?

— Нямам представа. Досега винаги съм била сама. Може би не бива да рискуваме.

— Аз съм доста нервна, когато шофирам — намеси се Сандра. — Джос би могла да кара моята кола. Ако няма нищо против, естествено.

— Разбира се.

— Чудесно! — Очите на Лорна блестяха от вълнение. — В такъв случай, вие двете излизате след нея, като следите за всяко негово движение, което Хелън не би могла да види, а аз ще бъда след вас, за да мога да го проследя, ако промени маршрута си.

— Това е лудост — отбеляза Сандра, — но ми харесва.

— На мен също — каза Лорна и отново се обърна към Хелън: — Допускаш ли, че ще те последва надолу към Ривър Роуд, около „Исуърти“? Доста далеч е от основните пътища.

— Следеше ме по магистрала 270 до Фредерик, зави по 355 към Джърмантаун и успя да продължи гонитбата чак до Уисконсин Авеню. — Тя кимна уверено. — Сигурна съм, че ще ме проследи до Потомак. Просто е като детска игра.

— И звучи като такава — съгласи се Лорна. Стана отново, взе лист хартия и химикалка и започна да рисува импровизирана карта. — Всички ли познават добре района около шлюзовете?

— Някога ходех на езда там — каза Сандра.

— А аз съм си определяла романтични срещи с Джим — съобщи Хелън. — Имам предвид някога, когато все още бяхме гаджета.

— Знаете ли онази част от Сидънс Роуд, която се извива така? — Нарисува необичайно двойно D, за да придаде формата на пътя, и всички кимнаха утвърдително. — Замисълът ми е Хелън да спре тук. — Отбеляза мястото си. — Сандра и Джос ще блокират изхода от изток, а пък аз — от запад. Няма да има друг начин да се измъкне, без да се блъсне в някоя от колите или да поеме към реката.

— А ако все пак избере да се блъсне в някоя от нас? — попита Джос.

— Хм — пощипна брадичката си Лорна. — Разумен въпрос.

Хелън бе харесвала идеята, докато момичето не бе обърнало вниманието им на този очевиден и сериозен проблем. Не искаше никой да пострада, още по-малко пък заради нея.

— Тогава или аз, или Джос ще държи телефона си свободен, за да можем да позвъним на 911, ако се наложи — предложи Сандра.

Лорна щракна с пръсти.

— Идеално.

— Аз участвам — каза Джос.

Хелън бе готова да ги разубеди, а ето че те ентусиазирано се включваха в авантюра, която само Бог знаеше как ще завърши.

— Като най-възрастна между вас, съм длъжна да ви убедя да се откажете — започна тя и почувства, че всеки момент ще се разплаче. — Но не мога да ви опиша колко съм трогната, че сте готови да поемете такъв риск заради мен.

— Шегуваш ли се? — Лицето на Сандра вече пламтеше. — Това е най-възбуждащото ми преживяване от години насам. Да вървим!

Всички станаха и събраха нещата си, бърбейки нервно как това ще реши проблема веднъж завинаги.

Хелън изчака и улови Лорна за ръката.

— Толкова съм ти благодарна — започна тя, с усилие преглъщайки сълзите си. Нямахме представа защо напоследък толкова емоционално приемаше всичко, но ако някога бе имало разумна причина да заплаче, това беше в този момент.

— За какво? — изненадано я погледна приятелката ѝ.

— За всичко. Задето измисли този план и успя да убедиш всички. — Сълзите ѝ най-сетне бликнаха. — За идеята да създадеш този клуб, където ви срещнах. Благодаря ти.

Лорна я прегърна и я притисна до себе си, за да я убеди, че чувствата ѝ са споделени.

— Няма за какво.

— Сигурно изглеждам ужасно.

— Не, но имаш основателна причина да се чувстваш така. Хайде! — Направи жест като генерал, повеждащ армията си. — Да спипаме това копеле. Ще го накараме да съжалява, че изобщо се е захванал с теб.

— О, не се съмнявам. Между другото — вметна Хелън и Лорна се обърна към нея. — Това е само предположение, но като малка доста си гледала „Скуби Ду“, нали?

Другата се усмихна и кимна:

— Всяка съботна сутрин.

ГЛАВА 18.

Сандра беше доволна, че шофираше Джос, защото дори на пътническата седалка, сърцето ѝ биеше толкова силно, сякаш всеки момент щеше да изскочи от гърдите ѝ.

През последните месеци бе отбелязала значителен напредък с излизането от апартамента и общуването с хора, но все още не бе стигнала нивото за участие в преследване с висока скорост.

Все пак, ако трябваше да бъде съвсем откровена, вече бе психически готова да участва. Никога досега не се бе чувствала част от нещо толкова вълнуващо и значимо. Дори когато провеждаше телефонните разговори — а може би *особено* когато провеждаше телефонните разговори — имаше усещането, че прахосва както своето, така и времето на онзи, който ѝ се обажда, и че вероятно би вършила нещо по-стойностно, ако нямаше такава спешна нужда от пари.

— От дълго време не съм преживявала нещо толкова вълнуващо — обади се Джос.

— Обзалагам се. Сигурно е отвратителна работа да стоиш затворена в голямата къща и през цялото време да играеш Пепеляшка.

Момичето повдигна рамене.

— Мразя да се оплаквам... — Поколеба се за миг. — Да, вярно, че е ужасно. Но наистина смятам, че мога да помогна на момчетата. — Замисли се за момент и продължи: — Е, поне на по-малкото. Струва ми се, че много се привързах към него.

— Колко ли жени са казвали тези думи, за да оправдаят нежеланието си да се измъкнат от някоя трудна ситуация? В повечето случаи става въпрос за мъж, но смисълът е все същият. Не можеш да се жертваш пред олтара на провалено майчинство на Дийна Оливър, защото колкото и присърце да го вземаш, ти си оставаш само една наемна работничка.

— Но...

— Не можеш да поправиш грешките в семейството им.

— Знам — въздъхна Джос. — Понякога се чудя дали им вреди, или им е от полза да наблюдават как майка им ме разиграва пред очите им. Дали ползата от грижите ми за тях ще надделее над вредата от това да гледат как се отнасят като с отрепка към човек, който истински ги обича.

Сандра се замисли, но така и не можа да намери отговор.

— Виж, просто трябва да осмислиш факта, че тази работа не е подходяща за теб.

— Сигурно, но договорът си е договор.

— Знам, че вече сме говорили по въпроса и е наистина много почтено, че се придържаш към всяка буква от контракта, но щом шефът ти би го прекратил с готовност, защо ти да не можеш?

За момент Джос потъна в мълчание и Сандра остана с впечатлението, че най-сетне обмисля подобна възможност.

— Сигурно си права — каза накрая.

— *Права съм.* Още повече като се има предвид, че са те принуждавали да вършиш неща, които не влизат в задълженията ти.

— Не, определено не влизат.

— Хрумна ми идея. Познавам адвокат, който със сигурност ще се съгласи да те консултира по телефона. — Това щеше да бъде една от най-странните бартерни сделки, за които някога бе чувала, но Сандра наистина имаше редовен клиент, който беше юрист. Не се съмняваше, че би могла да уреди анонимно обаждане, за да може Джос да получи правен съвет. — Интересува ли те?

Момичето я погледна.

— Ти си една от най-добрите приятелки, които съм имала някога — каза с неподправено простодушие. — Не мога да повярвам, че ще направиш това за мен.

Сандра с изненада установи колко я трогнаха тези думи. Никога досега не бе имала близки приятели и доскоро дори не бе осъзнавала колко много бе пропуснала.

Удивително беше как се бе преобърнал животът ѝ през последните няколко месеца. Майк. Свалените килограми. Повратният разговор с Тифани.

Никога не се бе чувствала толкова щастлива.

— Ще го направя с удоволствие — каза тя. После, засрамена от обзелите я емоции, съсредоточи поглед върху пътя и промени темата:

— Ще трябва да завием наляво след около половин километър.

Синята кола все още се движеше отпред, макар че един ландроувър бе успял да се вмъкне помежду им, и когато навлязоха в завоя, Сандра забеляза черното BMW на Хелън през четири автомобила пред тях.

Телефонът ѝ иззвъня и тя побърза да го отвори.

Беше Лорна.

— Хей, аз съм. Хелън, на линия ли си?

— Чувам те.

— Страхотно! — Гласът на Лорна отразяваше вълнението, изписано върху лицето на Джос. — Е, значи всички сме тук. И нашият преследвач, надявам се?

— Дори го виждаме — съобщи Сандра. — В момента е на няколко коли зад Хелън.

— Това е лудост — обади се Хелън. — Някоя от вас има ли нещо, което бихме могли да използваме като оръжие, ако се наложи? Чадър? Или нещо друго?

— Аз имам спрей — каза Сандра.

— Уау, наистина ли? — подвижна до нея Джос.

Сандра посочи към верижката на ключа в стартера, на която висеше масивно метално флаконче.

— Имам кучешка верига в жабката — намеси се Лорна. — Ако я развъртиш силно, може да стане сериозно оръжие.

— Лорна, има ли нещо, което искаш да споделиш с нас? — пошегува се Сандра. — Защо държиш кучешки синджир в колата си?

— Какво? — не разбра Джос.

Спътничката ѝ се засмя и прошепна:

— За самозащита е.

— За такива случаи — отвърна Лорна. — Човек никога не знае кога близък приятел ще го помоли да го отърве от преследвач.

Всички избухнаха в смях.

— Е, добре, изключвам — съобщи Хелън. — Това е последният ви шанс да се откажете.

— Няма начин! — сръза я Лорна.

— С теб сме — увери я Сандра и за своя огромна изненада, установи, че и последните следи от страха ѝ бяха изчезнали без остатък.

Улицата пред тях беше тъмна, а нощното небе бе обсипано със звезди, които можеха да се видят само на открито и отдалечено от града място.

Трябваше да се действа бързо. Точно според плана, Хелън рязко натисна спирачките, обръщайки колата напъряко, Джос закова толкова близо до нея, че Сандра се учуди как така не ожулиха калника на BMW-то. Лорна спря на достатъчно разстояние, за да не остави възможност на злополучния преследвач да обърне, преграждайки пътя му за бягство, освен ако не искаше да скочи в реката.

Всички оставиха фаровете включени, така че Сандра би могла да се закълне, че в този момент вижда как непознатият съзерцава водата.

После всичко се случи толкова бързо, че нямаше време да се замислят. Те изскочиха от колите и заобиколиха мъжа.

Джос хвърли ключовете към Сандра и каза:

— Не знам как да се оправя с това нещо.

Сандра свали капачката на спрея и застана в готовност.

— Знаех си, че си ти. — Гласът на Хелън трепереше от ярост. — Защо ме преследваш?

Той също излезе, като държеше ръцете си така, че да ги виждат. Или това му се бе случвало и преди, или пък се бе нагледал на полицейски екшъни по телевизията. Като всички тях.

— Уау, ама и вас си ви бива. — Стоеше пред жените изправен, висок около метър и шейсет. Лицето му беше приветливо и приятно като на актьор от сапунен сериал, а косата му бе толкова руса, че почти се сливаше с цвета на кожата му.

Не изглеждаше чак толкова опасен.

— Кой си *ти* — настойчиво попита Лорна.

— Казва се Джералд Паркс — отговори вместо него Хелън. — И е фотограф, който се опита да ме изнудва.

— Не съм фотограф. Аз съм частен детектив.

— И *откога*? — изненадано го изгледа Хелън.

— През цялото време. Това с фотографа беше само за прикритие.

— Не знаех, че детективите изнудват хората — отбеляза Сандра.

— Не беше наистина. Наеха ме да разиграя тази история.

— Добре. — Лорна пристъпи към него и протегна ръцете си напред. Металната верига проблесна на светлината на фаровете. — В такъв случай кой те нае?

Сандра едва сподави напирания смях, породен от злокобния вид, който бе придобила приятелката ѝ.

Мъжът се намръщи.

— Да не сте *полудели*?

Джос отвори капака на мобилния си телефон, държейки го така, че той да го вижда.

— Майната ви, наистина сте *луди*! — изруга Джералд Паркс. — Или е това, или ви се е приискало да полудувате.

Лорна развъртя веригата пред него.

— Няма нищо по-опасно от луда жена, която току-що е била обвинена в неприлично поведение от трътлест примитивен гадняр. — Веригата мина толкова близо и толкова бързо покрай него, че без съмнение бе усетил раздвижването на въздуха.

— *Престани!* — изкрещя той.

— Кой те нае да следиш Хелън? — още по-настойчиво попита Лорна и леко го перна с веригата.

— Няма да ви кажа. Можете да ме налагате с тази верига колкото си искате. Работата ми е *конфиденциална*. — Очите му обходиха лицата им и се спряха върху Джос. — Какво правиш пък ти, дявол да те вземе? Ако се обадиш в полицията, вие ще си имате неприятности. При това големи.

— Не звъня на ченгетата — спокойно обясни Джос. — Има и по-гаден начин. Правя клип, на който се вижда, че си уплашен до смърт от четири безпомощни жени. Трябва да те уверя, Джералд, че гледката не е в твоя полза. Напротив, изглеждаш много *смешно*. Сигурна съм, че ако пусна записа в интернет, доста дълго ще го въртят. — Накрая изигра най-силния си коз: — Спомняш ли си „Стар Уорс Кид“^[1]? Стана хит в мрежата. *Всички* искаха да видят комичния клип.

— Добре де, добре — каза Джералд и отново вдигна ръце. — Жертвата не си струва. — Обърна се към Хелън и продължи: — Ще ви кажа истината.

Внезапно Сандра си припомни разказа на Луис за кражбата, извършена от Хелън в магазина. Ако наистина беше частен детектив, имаше ли пръст в тази работа? Дали не трябваше да го спре, преди да го бе изрекъл на глас и всички останали да го чуят? Застина, обзета от желание да помогне, но в абсолютно неведение как би могла да го направи.

— Кой ти плати за това? — попита Хелън. Изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да ѝ прилошее. — Кой те нае?

— Съпругът ти.

— Моят *съпруг* — повтори тя мрачно при признанието, че подозренията ѝ се бяха потвърдили.

— Да. Деметриус Захарис.

Сандра се приближи до нея и обгърна с ръка раменете ѝ, за да я подкрепи.

— Така — намеси се Лорна. — Защо трябва да ти вярваме, че собственият ѝ мъж те е наел да я шантажираш?

— Защото е самата истина — изръмжа Джералд. — Виж, имам личния му номер, записан в телефона. — Той понечи да бръкне в джоба си.

— Бавно — нареди Сандра, почти забавлявайки се от разиграващата се сцена. — Сложи го на земята и го ритни към нея. — Това беше уместна предпазна мярка.

Джос не успя да потисне смеха си, но го прикри, имитирайки кашлица.

Сандра едва се въздържа да не я последва, докато мъжът послушно изпълняваше нарежданията ѝ.

Хелън вдигна телефона.

— Този е.

— Обади му се, Паркс — заповяда Лорна. — Искам жена му да те чуе да говориш с него.

— Да, позвъни му — сковано повтори Хелън.

Сандра взе мобилния от ръката ѝ и го върна на Джералд.

— Какво искате да му кажа? — обърна се той към Лорна.

— Какво му казваш обикновено в края на вечерта?

— Докладвам къде е ходила и какво е правила.

— Тогава изпълни задълженията си. Просто пропусни този епизод. — Тя се обърна към Джос: — Все още ли снимаш?

Момичето кимна.

— Вече качих първата част и сега продължавам.

Лорна се усмихна на Джералд.

— Голямо нещо са технологиите, а?

Той само изви очи към небето, набра номера и включи телефона на високоговорител.

— Имаш ли нещо против всички да чуем разговора? — прошепна Сандра в ухото на Хелън, която поклати отрицателно глава.

— Захарис.

— Обажда се Паркс.

— Какво имаш за мен?

— Нищо особено. У дома ли сте си?

— Не. В момента съм... у един приятел. Какво значение има?

Сандра усети как тялото на Хелън се стегна.

— Е, в момента тя си е вкъщи. Първо се отби в апартамента на онази Рафърти и прекара известно време с приятелките си.

— Случи ли се нещо необичайно?

Дори на светлината от фаровете Сандра забеляза, че лицето на Джералд почервения.

— Нищо. Всичко е нормално.

В слушалката се чу женски глас, но беше невъзможно да се разбере какво говореше.

Паркс хвърли поглед към Хелън.

— Това е всичко.

— Ясно. Чао. — Джим изключи телефона си.

Сандра беше отвратена. Какъв *гадняр* беше тоя Захарис! Имаше такава страхотна съпруга, а се забъркваше с други жени. И имаше наглостта да наеме частен детектив да я следи, докато ѝ изневеряваше. *Свиня!*

И това мазно *чао*, което категорично го поставяше в категорията на подлеците.

— Не искам да се прибирам вкъщи — тихо каза Хелън.

— Можеш да дойдеш у нас — предложи ѝ Сандра. — Какво ще кажете, ако всички отидем в апартамента ми и обсъдим положението?

— Много добре — обади се Джералд, за чието присъствие за момент съвсем бе забравила.

— Не се отнася за *теб* — отрязва го Лорна. — Да не си се побъркал?

Хелън се обърна към него:

— Какво си му донасял за мен?

Той срещна погледа ѝ.

— Само това какво правиш, къде ходиш, с кого се срещаш и за колко време. Нищо повече не е искал от мен.

— Казвал... — Жената се поколеба и прочисти гърлото си.

— Казвал ли си му нещо *друго*?

— Като например това, че името ти всъщност не е Хелън и никога не си ходила в Охайо, а още по-малко си родена там? — Джералд поклати глава, без да откъсва очи от лицето ѝ. — Не съм му го докладвал. *Все още*.

[1] Видеоклип, заснет от канадски ученик, имитиращ бойни техники от „Междузвездни войни“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 19.

— Какво ще кажеш за малко чай? — предложи Сандра, фокусираща цялото си внимание върху Хелън. — Изглеждаш така, сякаш една чаша ще ти се отрази добре.

— Благодаря — кимна Хелън. — Оценявам онова, което направихте за мен. — Погледна към Джос и Лорна, които бяха насядали около нея на големия диван.

— Поеми си дълбоко дъх — посъветва я Лорна. — Прекара кошмарна нощ.

— Добре съм.

Сандра се върна с чаша чай, която подаде на Хелън, преди да седне на пода пред нея.

— Виж, можеш да останеш тук колкото поискаш, ясно?

Другата се усмихна мрачно.

— Благодаря ти, но довечера ще се прибера. Рано или късно ще трябва да се изправя лице в лице с него.

— Не е ли Джим този, който трябва да застане пред теб? — обади се Джос. — Нали *той* е наел частен детектив да те следи.

Хелън повдигна рамене.

— Щях да съм много по-уверена, ако детективът не бе открил доста пикантна история за мен. — Тя повдигна вежди. — Сега не искам да се преструвате, че не знаете за какво става въпрос.

— Не си длъжна да ни разказваш нищо, ако не искаш — увери я Лорна, въпреки че изгаряше от любопитство какво имаше предвид Джералд, когато каза, че Хелън не е... ами, не е Хелън.

— Наистина — съгласи се Сандра, а Джос само кимна.

— Момичета, вие сте лъжкини — леко се засмя Хелън. — Но честно казано, ще ми бъде от полза, ако излея душата си. Крия го от доста време. — Отпи глътка чай, докато другите очакваха със затаен дъх да продължи. — Джералд е прав. Името, което са ми дали при раждането ми, е Елън. Елън Сътън.

— Та то е почти едно и също! — възрази Джос.

— Това не е цялата история. Израснах в Чарлс Таун, Западна Вирджиния, недалеч от хиподрума. Не беше... особено забавно. Много пъти ми се е налагало да ходя на училище пеша, буквално боса.

— О! — Джос изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да избухне в сълзи.

Лорна имаше същия вид.

Но Хелън вдигна ръка.

— Не, не. Никакво състрадание. Просто ви разказвам истината. И както ви е известно, в момента живея доста охолно, така че няма защо да ми съчувствате. Както и да е, ще се задоволя да кажа само, че водехме труден живот. Поне така беше за моето семейство, не е задължително да важи и за другите. Но баща ми беше алкохолик и се отнасяше много грубо с мен и майка ми. Когато тя почина, докторът каза, че е получила удар, но аз съм готова да се закълна, че истинската причина бяха многобройните побои. — Отпи още една глътка чай и Лорна забеляза, че ръката ѝ, с която държеше чашата, трепери.

— Това някога създавало ли му е проблеми? — попита Сандра.

— По дяволите, не! — отвърна с нехарактерна за нея рязкост Хелън. — Нещата там не стават по този начин. За съжаление, не мога да докажа вината му. Въпреки че определено беше виновен за мизерния ѝ живот по време на брака им. — Тя сви рамене. — И все пак тя сама избра своя ад. Както всички ние впрочем.

Лорна си спомни за предишните си връзки, някои от които бе поддържала излишно дълго само защото бе прекалено пасивна или пък твърде силно се бе страхувала от самотата.

— Както всички нас — съгласи се тя.

Сандра поклащаше глава, загледана някъде надалече.

А Джос само ги наблюдаваше.

— Но какво е онова нещо? Миналото ти ли е единственото, което злополучният детектив е успял да изрови за теб? — попита Лорна. — Защото, ако трябва да бъда съвсем откровен, очаквах да чуя нещо много по-скандално.

Хелън се засмя.

— Е, не съм *убила* никого. Работата е там, че си измислих история, която изобщо не беше моята. Съчиних свое собствено минало, което започваше от Средния запад и минаваше през починали родители, които винаги са ме подкрепяли. Представях се за душата на

компанията и първа подгласничка на най-популярното момиче в училище.

— Първа подгласничка? — учудено я погледна Сандра. — А защо не за кралицата през цялото време?

— Е, трябваше да изглежда правдоподобно — усмихна се Хелън. — Да придам привкус на разочарование на измислената си история.

— На мен ми изглежда много забавно! — обади се Джос. — Всички трябва да го правим, само че преди това е задължително да решим на кого бихме искали да приличаме. Тогава хората щяха да бъдат много по-щастливи.

— И когато се е появил Джим, ти си работила в „Гарфинкълс“, така ли? — върна я към темата Лорна.

Хелън кимна:

— И все още учех.

— Значи всичко е свършило като в приказката за Пепеляшка — продължи Лорна. — Искам да кажа, в известен смисъл. Получила си своя замък, макар да не си срещнала принца.

— О, в началото ми изглеждаше като истински принц — отвърна Хелън, усмихвайки се на някакъв приятен спомен. — Всъщност той не е толкова лош, дори и сега. През повечето време е добър човек. Само че не става за съпруг.

Лорна потисна импулса си да извика: „Но той е наел частен детектив да те следи!“, защото, щом приятелката ѝ бе избрала да остане с такъв негодник, не беше нейна работа да я съди.

Сама бе търпяла различни негодници за много по-малко пари и престиж, отколкото Хелън бе получила от сделката.

— Продължавам да очаквам нещо много по-драматично и шокиращо — подразни я тя. — Лично аз не бих си купила вестник заради такова заглавие.

— Какво ще кажеш за това, че бях заловена да крада от магазин „Ормондс“? — попита Хелън, повдигайки вежди.

Джос едва не се задави.

Челюстта на Лорна увисна от изумление.

А Сандра... Малко странно беше, че изобщо не изглеждаше изненадана.

— Е, забравете за чая. Тази история е подходяща за по една маргарита. Всички ли участват?

Естествено, участваха всички.

— Ти сериозно ли говориш? — попита Джос, щом домакинята се изнесе към кухнята, за да приготви жадуваните питиета.

Хелън кимна утвърдително.

— Беше липса на вярна преценка. Момент на ярост, защото Джим бе блокирал кредитните ми карти и аз реших да го пратя по дяволите, тъй като нямаше право да ме оставя боса. Така че излязох от магазина, обута в чифт на „Бруно Мали“. Оставих им обувките си на „Джими Чу“, но очевидно в „Ормондс“ бартерът не минава. — Опитваше се да говори спокойно, въпреки че лицето й пламтеше. — Но кой да знае?

— И те хванаха? — обади се Лорна, невярваща на ушите си.

Приятелката й смръщи лице.

— Ами, да. Както вече казах, беше глупост от началото до края. А сега — продължи, а раменете й някак се отпуснаха — вие знаете най-съкровенията ми тайни. Вече сте наясно защо ще си имам проблеми, ако... всъщност, когато Джим научи. Ще бъде публично опозорен, щом се разчуе, че миналото на съпругата му, публикувано в множество каталози за благотворителност, се е оказало измислица.

— Мислила ли си някога да го напуснеш? — предпазливо попита Сандра, влизайки в стаята с три чаши. Подаде едната на Хелън. — Не казвам, че трябва да го направиш. — Раздаде останалите питиета.

— О, естествено, че трябва — махна с ръка Хелън и отпи глътка, преди да продължи: — Господи, ако слушах неговата версия, щях да се запитам защо, по дяволите, тази глупачка не се е разделила с него преди години, вместо да се стресира, живеейки с лъжите си толкова време. — Изсмя се сухо. — А отговорът е, че съм прекалено слаба. Или поне бях. Напоследък често обмислям идеята. Разводът не е чак толкова лошо нещо, каквото беше по-рано. Ако се разделим сега, той би могъл да запази шанса си за издигане в политиката.

Сандра се върна с питието си, настани се до тях и отпи.

— Естествено. Ти просто си била неговата Джейн Уаймън — каза Лорна. — Никой не се сеца за нея като за първата съпруга на Роналд Рейгън. За всички тя е Анджела от сериала „Фалкон Крест“.

— Вярно — подкрепи я Сандра, поставяйки чашата си върху масата. И третият коктейл вече бе изпит. — Опитвах се да си спомня името на шоуто й.

— Аз зная кой е моят *Фалкон Крест* — заяви Лорна, като в същото време се питаше дали не трябва да предложи по още едно питие, от каквото очевидно всички имаха нужда.

Изглежда, същата мисъл бе спходила и Сандра, защото отбеляза:

— Нужна ни е по още една маргарита. — Понечи да се изправи, но Лорна я спря:

— Почини си, аз ще се погрижа. Извадила ли си всичко?

— Да, сложих го на барплота.

— Веднага се връщам.

Вярно, домакинята се бе погрижила всички напитки да са първокласни. Момичето знаеше как се организира купон.

Разбърка съставките, като добави кубчета лед от сребристия хладилник на Сандра, и ги отнесе в гостната точно когато тя започваше да разказва историята си.

— Щом заговорихме за това, аз също имам скрита самоличност. — Отпи голяма глътка и продължи: — Всъщност дори няколко.

— Слагай ги на масата — нареди Лорна и допълни чашата ѝ, за да я накара да продължи да говори. — Какви?

— Аз съм... — подхвана Сандра, като седна изправена, и започна да изрежда, броейки на пръсти: — ... доктор Пенелопе, сексуален терапевт; палавата ученичка Бритни; Олга — шведката господарка...

Ставаше все по-зловещо.

— ... злобната стара леля Хенриета, която обича да раздава шамари; и... най-популярната прислужница — францужойката Лулу. — Устните ѝ се изкривиха в саркастична усмивка. — И това са само част от тях. Всъщност работя като оператор на телефон на удоволствието.

По някакъв начин — по *някакъв* — това беше дори по-шокиращо от историята на Хелън. Сандра? Оператор на телефон на удоволствието? Но тя изглеждаше толкова стеснителна! Толкова... толкова... *антисексуална!*

Лорна преполови питието си.

— Какво означава това? — попита Джос. — Нещо като обявите в „Сити Пейпър“, на които хората звънят и плащат купища пари?

— Точно така. Печеля по долар и четиридесет и пет цента на минута.

— Уоу! — Лорна веднага се запита дали би могла да се насили да говори мръсотии по телефона с напълно непознати.

Но парите си ги биваше.

— Значи за такива комуникации си говорела, когато те попитахме какво работиш, така ли? — насочи показалеца си към нея Хелън. — Засрами се! Имам предвид, задето не си ни казала по-рано. *Харесва ми.* Толкова е *неприлично!*

— Би могло да бъде — потвърди Сандра, без изобщо да се засегне. — Някои от клиентите наистина са вулгарни, но няма да повярваш колко много са онези, които просто искат да си поговорят с някого. Даже за два и деветдесет и девет на минута. — Забелязала озадачения поглед на Джос, поясни: — Компанията, за която работя, взема малко повече от половината, а аз получавам останалото.

— Разбирам — кимна момичето. Светът се бе оказал несигурно място за Лорна, но самата Джос все още гледаше на него трезво. — Просто се опитвах да пресметна какви са приходите на компанията, след като за нея работят цял екип жени по двайсет и четири часа, седем дни в седмицата. Ето на това му викам печеливш бизнес.

Лорна не можеше да повярва, че сладката невинна Джос не бе шокирана от заниманието на приятелката им, а вместо това гледаше на него като на доходна работа.

— Нашата малка бизнес дама — каза с усмивка. — Сигурно следващото нещо, което ще узнаем за теб, е, че си станала мадам.

— Там се въртят доста пари — сериозно отвърна Джос. — Господи, старата госпожа Кетъл във Фелинг натрупа така цяло състояние. При това се ползваше с уважение в обществото и дори когато дари средства на църквата, никой не спомена, че са спечелени по непочтен начин. — После, в отговор на изумените погледи на останалите, додаде смутено: — Проявявам интерес единствено към плана за развитие на бизнеса, а не към самия бизнес. Завършила съм бизнес и компютърен дизайн в местния колеж.

Сандра беше съгласна с нея.

— Моите чекове идват от някаква банка на Каймановите острови. Не бих имала нищо против да се излеждавам на някой плаж, докато парите текат към мен, независимо дали са чисти или не.

— Но какво те накара да започнеш тази работа? — попита Лорна, изумена.

— Агорафобията — кратко се изсмя Сандра. — Това е вярно, но е само половината от истината. Винаги съм била малко... неуверена. Не обичах да излизам сред много хора.

— Защо? — учуди се Джос.

Сандра я погледна, сякаш се опитваше да прецени дали момичето ѝ се подиграва, или наистина не разбира.

— През целия ми живот всички са гледали на мен като на *дебелана*. В училище постоянно ми се подиграваха за това. Дори в живота зрели хора, които би трябвало да мислят по друг начин, правеха същото. Човекът е много жестоко същество.

Хелън протегна ръка и сплете пръстите си с нейните.

— Ти не заслужаваш такова отношение.

Сандра се усмихна.

— Едва наскоро започнах да го осъзнавам. Всъщност, откакто се запознах с вас. През тези няколко седмици излизам по-често, отколкото за последните пет години. Срецнах Майк и всичко сякаш започна да се подрежда. — Изчерви се и в очите ѝ се появи особен блясък. — О, по дяволите, всеки момент ще се разплача!

— Недей, защото всички ще се разрежем — каза Лорна. Имаше чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне от състрадание.

Сандра изсумтя.

— Е, стига толкова. Това не бива да се превръща в сълзлива история. Има и нещо хубаво. Обувките винаги ще бъдат мои приятели. В началното училище майка ми поръчваше униформите ми, а аз не можех да си купувам дрехи в обикновените магазини като повечето момичета. Но обувки с моя номер *винаги* се намираха. Без значение колко дебела бях, кой размер дънки носех и от коя секция в мола се обличах, тридесет и седми си оставаше тридесет и седми и това беше най-важното. — Тя щракна с пръсти. — Когато си ги поръчвах по каталог, никой не можеше да каже нищо. За тях можех да бъда и Дженифър Анистън. Което е много близо до работата ми като анонимен оператор на секстелефон.

— В такъв случай може би не става въпрос за съвпадение — изкоментира Хелън. — Приятно ли ти е да го правиш?

— Понякога — засмя се Сандра. — Досега никога не съм го признавала пред никого. Дори пред себе си.

— Което е добре — настоя Джос. — Важно е да обичаш онова, с което се занимаваш. Поне аз искам с мен да е така.

— И на мен ми се иска да си доволна, миличка — обади се Лорна. — Нямам търпение да разговаряш с адвокатата, който ти препоръча Сандра. — Внезапно я осени мисъл, която я накара да повдигне въпросително вежди: — Я чакай малко, този приятел... да не би да е някой от твоите...

— Е, кой е следващият? — прекъсна я Сандра и ѝ смигна съучастнически. — Няма ли някой скелет и в твоя гардероб?

Добре, темата беше сменена.

— Имаш предвид, освен обувките? Всъщност има. Честно казано, миналия месец бях на крачка да пъкна чифт на „Фенди“ под полата си и да избягам от „Ормондс“. Бяха направо *страхотни* — каза Лорна, припомняйки си черната кожа и свършените малки токи. — Бих си ги купила, но съм напълно разорена.

Последва мълчание, след което тя продължи:

— Нямам почти пукната пара. За сметка на това дължа близо трийсет хиляди долара по кредитните си карти, затова се принудих да се посъветвам с кредитен инспектор, който определя месечния ми бюджет.

— Сега справяш ли се? — вгледа се в нея Хелън. — Защото, ако имаш нужда от пари, мога да ти помогна. Наистина.

Лорна усети как в нея се разлива някаква топлина.

— Това означава много за мен, повярвай ми. Да чукна на дърво, струва ми се, че започвам да вземам нещата под контрол. Миналата вечер дори предложих няколко от любимите си чифтове за продан в интернет...

— Едните бяха на „Густо“ — задъхано отбеляза Сандра.

— Аха. — Лорна си припомни колко потисната се почувства, когато *Shoegarpie* бе започнала да наддава за едни от любимите ѝ обувки, и как бе злорадствала, когато някаква си новачка с псевдоним *Shoeshoeshebooge(O)* ги измъкна под носа ѝ, предлагайки невероятната сума от двеста и десет долара и двацет и четири цента. — Съжалявам, че ги изпусна. Но ако трябва да бъда честна, платих за тях само седемдесет и пет долара на една разпродажба в Делауер. Нямаше дори комисиона.

— Виждам добро бъдеще за нас — заяви Сандра, после се замисли и се поправи: — Имам предвид в по-далечен план. Когато ще можем да се радваме и на по-дребни покупки.

Лорна кимна.

— Трябва ми нова работа. Това ще промени всичко. Или поне ще спомогне за това да мога да си купувам обикновени обувки в кутия, върху която не е изписано името на известна марка.

— А междувременно реши да създадеш този клуб — каза Хелън. В очите ѝ имаше повече възхищение, отколкото упрека, който сигурно Лорна очакваше от някои хора — като Лусил например, след като им разкриеше размера на дълговете си. — Идеята ти бе чудесна.

— Да, щеше да бъде, ако не наддавах против Сандра за обувки в интернет аукцион, като се лишавах от храна, за да има с какво да ги плащам. — Тя се засмя и поклати глава. — Наистина съм *пристрастена*.

— Както и аз — примирено призна Хелън.

— Можете да ме включите в списъка — додаде Сандра.

— Е, аз... аз *не* съм. — Това беше Джос, която ги наблюдаваше с широко отворени очи и порозовели страни. — Щом така и така сме започнали да си споделяме тайните, аз също имам една.

Сърцето на Лорна прескочи един удар. Господи, нали нямаше да каже, че не си пада по обувките?

— Е, като начало... — Тя свали обувките „Миу Миу“, които бе получила от Сандра миналата седмица, и извади от тях смачкани на топка салфетки, натъпкани към пръстите. — Нося трийсет и шести номер.

— Но... — Лорна не знаеше какво да каже. — Така е толкова неудобно!

— Всъщност не толкова, колкото обувките втора употреба, които обикновено нося. Сега разбирам защо толкова харесвате марковите. Досега никога не бях имала възможността да им се наслаждавам. Присъединих се към групата, защото трябваше да се измъквам от дома на семейство Оливър всеки вторник вечерта, а вие ми изглеждахте побезобидни, отколкото хората, обединени от сексуалните си проблеми. — Отправи смутен поглед към Сандра. — Не искам да обиждам никого.

Сандра се засмя с глас.

— Направила си правилния избор.

— Вече го осъзнавам. — Изражението на Джос отново стана напрегнато. — Повярвайте ми! Вие трите сте чудесни и нямам представа какво бих правила, ако не ви бях срещнала!

— Е, вече няма да те пуснем да си отидеш, независимо кой номер обувки носиш — заяви Лорна. — Но откъде, за бога, вземаше всички онези чудесни обувки, които носеше на сбирките ни?

— От втора употреба, от универсалните магазини, от „Гудуил“. — Погледна към Хелън. — Когато ми каза, че си имала чифт, подобни на онези зелените, бях ужасена, че може би си ги оставила в „Гудуил“, а аз съм ги купила и съм ти ги предложила отново.

— О, не! — засмя се Хелън.

— Така беше! — настоя момичето.

— Хайде, никоя от нас нямаше представа, че не предлагаш собствените си *съкровища* — възрази Хелън, все още изненадана от признанието на Джос. — А какво правеше с онези, които разменяше с нас?

— Струпала съм ги в гардероба си в къщата на семейство Оливър. Приличам на сврака с всички хубави дреболии, които съм насъбрала. Но сега, когато нещата се изясниха, ще ви ги върна обратно.

— Бих казала, че не е необходимо, но какво друго би могла да правиш с тях? — съгласи се Лорна и кимна към обувките, които Джос току-що бе свалила. — Въпреки че нямам нищо против да се сдобия с тези „Миу Миу“, които получи от Сандра.

— Вземай ги! Твои са!

— Може би ще ми предложиш поне чифт дебели чорапи, за да се прибера, Сандра — подхвърли Джос и всички се разсмяха.

— Ей, аз искам да споделя още една тайна — заяви Хелън, когато се поуспокоиха.

— *Ооо!* Започва вторият кръг, така ли? — пошегува се Лорна.

— Да се надяваме, че не — подметна Сандра. — Защото вие, момичета, със сигурност не бихте искали да узнаете какво направих по време на училищния шампионат по голф, когато бях в седми клас. Давай, мила! Очакваме нещо сензационно.

Хелън ги изгледа последователно със странно изражение, което беше смесица между щастие и страх.

— Мисля... — подхвана, след което пое дълбоко въздух и опита отново: — Мисля, че съм бременна.

ГЛАВА 20.

Във Фелинг жена, която влиза в аптека, за да си купи тест за бременност, не може да остане незабелязана. Касиерът задължително щеше да я познава и съвсем скоро мълвата коя е и накъде е тръгнала след това, щеше да се разнесе из целия град. Може би тук подобно обичайно действие не би привлякло толкова внимание, освен ако *четири* дами едновременно не влязат в аптеката за един комплект тестове за бременност.

Но те направиха точно това, обградили Хелън като нейна лична охрана. Всеки страничен наблюдател би се досетил за коя от тях е тестът, което беше и целта им.

Върнаха се обратно в апартамента на Сандра и петнайсетина минути по-късно четири лентички вече бяха захвърлени в мивката в банята.

— Значи без съмнение е положителен? — попита Джос.

— Погледни картинката. — Лорна ѝ подаде инструкцията за употреба. — Една чертичка значи отрицателен, а две — положителен.

— Е, тук има цели осем чертички. Значи е *абсолютно* сигурно.

— Но как е станало? — учуди се Сандра. — Мислех, че вземаш противозачатъчни.

— Джим ги изхвърли веднага щом ги намери — обясни Хелън, без да откъсва очи от тясната лентичка. — Купих си други, защото не можех да прекъсвам за повече от три дни, и дори удвоих дозата, но... очевидно не е било достатъчно.

— Някъде четох, че пропускането дори един ден те прави уязвима и би трябвало да си по-предпазлива — каза Сандра.

— Господи! — покри лицето си с ръце Хелън. — Аз дори не исках да спя с него. *Особено* след онова, което направи. — Пое си дълбоко въздух, за да се успокои, после поклати глава: — Беше много по-лесно да се примиря и да му се подчиня, отколкото да се карам с него. Говоря като абсолютна глупачка, нали?

Лорна се приближи до нея и я прегърна през раменете.

— Виж, ние *всички* понякога правим неща, които не искаме, защото така си спестяваме усилията да се съпротивляваме. Животът е достатъчно суров и никой няма желание да си създава допълнителни затруднения. Не бива да се обвиняваш.

— О, напротив — възрази Хелън и се засмя мрачно. — Даже е задължително. Вината е изцяло *моя*.

— Забрави за това — настоя Лорна. — То вече няма никакво значение. Главният въпрос е *какво смяташ да правиш?*

Хелън преглътна с усилие.

— Не знам.

— Съвсем скоро ще остана без работа — обади се Джос. — Мога да ти помагам. Повярвай ми, имам опит с децата.

Хелън ѝ отправи поглед, пълен с благодарност.

— Би ми било приятно. — После се обърна към останалите: — Няма ли вече да излезем от банята?

Това разведри атмосферата и те се върнаха във всекидневната, където се настаниха на дивана, намествайки възглавниците около Хелън.

— Това обърква плановете относно брака ти, нали? — попита Лорна.

— Такава беше първата ми реакция. Честно казано, нямам представа какво да предприема. При всички случаи семейният ми живот е приключил, но няма ли да е по-добре за детето, ако остана в къщата?

— Смятам, че е най-добре да направиш онова, което ще те накара да се почувстваш спокойна и щастлива — заяви Сандра. — Ако детето расте в напрегната обстановка, това ще му се отрази много по-зле, отколкото ако се развива в спокойна среда — дори ако посещава баща си само през уикендите — и се радва на двойните грижи от страна на двамата си родители. — Тя въздъхна тежко. — В собственото ми семейство отношенията бяха много обтегнати. Отделни стаи, които никога не си направиха труда да ни обяснят, ледено мълчание, постоянните закъснения на баща ми по работа. Все неща, които сега ме озадачават.

— Господи, и като се прибави това, че през цялото време си смятала Тифани за тяхна любимка, животът ти очевидно не е бил лек — изкоментира Джос.

Сандра повдигна рамене.

— Много хора живеят далеч по-зле. Ако бях малко по-силна като характер, нямаше да стана такава невротичка.

— Но ти не си! — извика момичето. Неприятно му беше, когато Сандра говори такива неща за себе си, още повече сега, когато придобиваше увереност, каквато никога преди не бе изпитвала.

— Не си — потвърди и Лорна. — Просто се обръщаш назад и преосмисляш миналото си. Както правим всички.

Хелън се обърна към нея със смръщено лице. После погледът ѝ се измести към другите две.

— Хрумна ми една идея — каза и за всички беше ясно, че е обзета от позитивни емоции — надежда и оптимизъм. — Може да се окаже много добра.

— Относно борбата, която всяка от нас води с живота? — опита да се пошегува Сандра.

— В известен смисъл — да. Лорна, ти имаш нужда от нова работа, нали?

— Амин.

— Джос, струва ми се, ти също.

Това звучеше обещаващо.

— Определено.

— Сандра? Знам, че си доволна от своята, но би ли проявила интерес към малко рисковано начинание?

Сандра я изгледа озадачено.

— С вас? Можеш да се обзаложиш. Какво си намислила?

— Преди няколко седмици бях на едно парти в дома на Морнини...

— Ооо, висшата класа слиза при масите, а? — пошегува се Лорна.

— Тези приказки не са верни. Може би. Както и да е, Киара успя да ме завлече на горния етаж и ми показа най-изящните обувки, които някога съм виждала. — Описа им ги с най-малките подробности, при което Сандра и Лорна почти пищяха от възторг. Джос не прояви никакъв ентузиазъм. Обувките си бяха обувки. Обичаше тези жени, но никога нямаше да разбере докрай страстта им към нещо, което всички използваша в ежедневието си.

— Къде можем да ги намерим? — нетърпеливо попита Лорна.

— Точно там е работата. Момчето има нужда от финансова подкрепа. И американски дистрибутор. Киара искаше да привлече съпруга си, защото смята, че това би било огромна инвестиция, но той не проявява никакъв интерес към подобен род бизнес. Подозирам, че го намира малко женствен.

— И смяташ, че ние бихме могли да го поемем? — изуми се Лорна. — Сериозно ли говориш? Звучи като нещо, за което ще са нужни *милиони*.

— Бихме могли да изтеглим кредит — обади се Джос. — Ще се регистрираме като сдружение с разностранна дейност, ще вземем заема и всичко ще се нареди. Разбира се, много по-лесно е да се говори за това, отколкото да се направи.

Внезапно я обзе странно въодушевление. Бе пристигнала в столицата с надеждата да вкуси от живота на големия град. И работата ѝ като бавачка беше само първата крачка в тази посока. Не беше крайната точка, а само *началото*. Щеше да се ориентира в новата обстановка и да открие нови възможности, за да устрои бъдещето си много по-добре, отколкото ако беше останала във Фелинг и се бе омъжила за някое от момчетата, с които бе излизала като ученичка в гимназията.

И това беше точно една от тези възможности.

Трябваше обаче да се пребори с чувството си за провал, задето не можеше да остане и поне да се опита да поправи неоспоримите щети, нанесени върху Барт и Колин. Момчетата не получаваха нежните наставления, които би трябвало да им дават родителите им, и растяха, лишени от топлина и обич. И ако нямаше някой, който да се намеси и да ги предпази от фалша, изобилстващ в живота на семейството им, бяха обречени рано или късно да попаднат под нечие лошо влияние.

На моменти Барт беше толкова сладък, толкова уязвим... Потръпна при мисълта, че би могъл да изгуби тези си качества и да стане капризен и придирчив като майка си. Или емоционално отчужден от близките си, какъвто беше баща му.

Или пък — каква ужасяваща перспектива — и двете.

Но тя бе направила всичко, каквото можеше. Не подлежеше и на съмнение, че ако останеше там, нещата щяха да се влошат. Нямаше никакво съмнение. Така че новият бизнес беше... какъв беше точният израз?... Неочаквана възможност за нещо ново и интересно. Не би

могла да ѝ се предостави в по-подходящо време и с по-подходящи хора.

Хелън говореше, по-въодушевена от всякога, за възможностите, които се откриваха пред тях:

— Имам много връзки в местните големи магазини. Често съм ги обхождала за дарения и други подобни неща. Почти съм сигурна, че петте търговски вериги с готовност ще се съгласят да предлагат обувките на Филипе. С удоволствие ще се заема с рекламата.

— Какво ще кажеш за домашни партита? — предложи Сандра.

— Имаш предвид като демонстрациите на домакински уреди? — попита Лорна.

— Ами... да. Нещо такова. Директна продажба на подходящи клиенти. Ще става по-бързо, отколкото търговията на дребно.

— Още по-добре би било, ако се предлагат едновременно във всички магазини — обади се и Джос, на която идеята започна да се харесва все повече и повече.

Хелън се прозя.

Сандра веднага се хвана за това.

— Добре, момичета. Прекарахме една дълга, изпълнена със събития вечер. Господ ни е свидетел. Какво ще кажете да продължим утре, а?

— Става — съгласи се Лорна.

— Разбира се — подкрепи я и Джос. — Стига да е след осем вечерта. Удобно ли ви е да се видим тогава?

— Аз нямам нищо против — каза Хелън.

— Ако отложите за десет, ще можете да разчитате и на мен. — Лорна въздъхна с облекчение, когато останалите кимнаха утвърдително.

— Значи е решено — заяви Сандра. — А междувременно някоя от вас има ли възможност да провери какви са изискванията за инвестиционните кредити?

— Бих могла да отскоча сутринта... — започна Хелън.

— Не — прекъсна я Лорна. — Ти трябва да си почиваш. Утре съм на работа от обяд. Аз ще отида до банката. Пък и там имам познат. Или нещо такова.

От този момент бъдещето на Джос започна да се променя. Впрочем бъдещето на всяка от тях.

Хелън не можеше да заспи.

Трябваше да приеме много неща. Не само изневерите на съпруга си, които бяха толкова многобройни, че щяха да ѝ отнемат седмици размишления, ако нямаше по-сериозни обстоятелства, които да обмисля, а самите *по-сериозни обстоятелства*. Беше *бременна*.

Не това бе искала. Когато направи първия тест и видя двете чертички, показващи положителен резултат, изпита чувство за вина. Но когато го провери още три пъти, захвърляйки използваните лентички в мивката в банята на Сандра, стигна до заключението, че нейните желания вече нямат никакво значение. Фактът си е факт и освен ако не реши да прекъсне бременността, щеше да е валиден до момента, в който бебето щеше да се появи. А тя все още не знаеше какво да прави.

В крайна сметка прекара най-дългата нощ в живота си, борейки се със собствените си объркани опити да си отговори на въпрос, който доскоро никога не бе си задавала.

В мрачния водовъртеж от мисли, които ѝ пречеха да заспи, непрекъснато изплуваха спомените за собственото ѝ детство. За живота, на който бе обърнала гръб и към който се бе заклела никога да не се завръща.

Всъщност невината е бил толкова лош. Дърветата, поточетата, миризмата на зеленина, която усещаше всяка пролет с поникването на тревата. Мразовитите зимни нощи, когато небето беше обсипано с толкова звезди, че никога не можеш да бъдеш сигурен коя е точно Витлеемската звезда, отвела влхвите при младенеца Исус.

Тези мисли я принудиха да се измъкне от леглото в пет часа сутринта, движейки се като марионетка, и я накараха да се качи в колата си и да се отправи на север. Преди да излезе, не си направи труда да провери дали Джим си е у дома. Не я интересуваше. Седна в малкия спортен автомобил, който ѝ бе купил, и след час се вля в натовареното движение по Ривър Роуд, после по околоръстното шосе, по северната магистрала 270, седемдесет километра на запад и накрая се озова на пътя, по който не бе допускала, че ще мине отново. Магистрала 340, водеща към Западна Вирджиния.

Главните пътища бяха много променени. На местата, където някога имаше дървета, прашни шосета и сенчести поляни, сега се издигаха бензиностанции, кафенета и магазинчета за сувенири. Многобройни табели насочваха посетителите към ферибота, хотелите и ресторантите за бързо хранене, от чиито прозорци можеше да се види онова, което някога представляваше величествена гледка към реката, хълмовете и вековните дървета.

Внезапно изпита прилив на болка, сякаш опазването на пейзажа беше нейна лична отговорност и напусвайки това място, бе предала майката природа.

А може би това, което караше сълзите да напират в очите ѝ, беше някакво усещане за загуба, задето бе прекарала толкова много време далеч оттук, без дори да подозира за промените, сполетели познатата ѝ до болка земя.

Каквато и да беше причината, тя я подтикваше да продължи напред в мъгливата сутрин към къщата, в която бе израснала. Майка ѝ бе починала отдавна, а докато работеше в „Гарфинкълс“, бе разбрала от свои съграждани, че баща ѝ е загинал при автомобилна катастрофа, след като колата му се ударила в крайпътно дърво. Това не я бе изненадало. Още по-малко — натъжило.

Най-меланхоличното нещо, за което можеше да мисли в момента, беше Дейвид Прайс. Забавният спретнат Дейвид, който я замеряше със снежни топки, когато бяха десетгодишни, пращаше ѝ бележки в училище, щом навършиха дванайсет, целуна я на четиринадесетия ѝ рожден ден и отне девствеността ѝ, когато беше на шестнайсет. При това го беше направил много умело.

Последния път, когато го видя, той беше деветнайсетгодишен, а тя бе тръгнала из града, оглеждайки се за по-зряла плячка. Въпреки че с времето бе забравила много неща, а и онези, които си спомняше, бяха прибулени от мъглата на времето, все още виждаше болката в тъмните му очи, когато му каза, че между тях всичко е свършено.

Сега, докато караше през смътно познатия пейзаж, чудейки се дали той все още живее тук, трябваше да си зададе трудния въпрос дали постъпи правилно, като замина и скъса връзката си с единственото добро нещо от миналото си.

Родната ѝ къща беше все още там, обърнала дървената си фасада към пътя. Но до нея бяха направени няколко пристройки, а на алеята бе

паркиран миниван, който там изглеждаше съвсем не на мястото си, все едно космическа совалка да е нарисувана върху картина, изобразяваща Гражданската война.

Много добре. Това място не ѝ бе донесло нищо хубаво, когато беше дете. Радваше се, че се е променило.

Качи се отново в колата и се зачуди, че не изпитва нищо, гледайки дома, в който бе прекарала почти две десетилетия от живота си.

Но имаше още едно място, което би могло да я развълнува. Трябваше да го види, макар да знаеше, че това е все едно да докоснеш прясна рана, за да провериш дали още боли. *Къщата на Дейвид.*

Прекоси центъра на малкия град, където сега имаше кафене и видеотека на мястото, където някога бе разположен склад с нисък схлупен покрив и изпочупени прозорци. Мина покрай църквата, зави по Пайн стрийт и пое по дългия криволичещ път към отдалечената къща, намираща се в самия му край.

Само дето къщата вече съвсем не беше единствена. Наоколо бе застроен цял квартал със зелени дървета, невисоки кооперации и еднофамилни домове, пред повечето от които стояха табели с надпис „Дава се под наем“.

Почти зяпнала от изумление, Хелън продължи напред и учудена, видя, че къщата на Дейвид е все още на мястото си. Разбира се, тя винаги бе била красива постройка, за която се носеха слухове, че някога е била собственост на брата на Джордж Вашингтон. Родителите на Дейвид бяха не по-заможни от нейните и още тогава се говореше, че искат да обявят сградата за исторически паметник, за да се намалят данъците ѝ.

Хелън спря на отсрещната страна на пътя и остана загледана в къщата няколко минути. Изглеждаше ѝ същата. Даже дъбовете, които още преди двайсет години бяха на няколко века, не бяха пораснали.

Излезе от колата и бавно тръгна към оградата, опитвайки се да надникне през прозорците, но слънчевите лъчи се отразяваха в стъклата и я заслепяваха, като караха очите ѝ да сълзят.

Докато се изкачваше към предната веранда, се запита какво да каже, когато почука на вратата. Дали да потърси Дейвид, или просто да попита какво е станало с него? Беше ли готова за отговорите?

Не, даде си сметка и усети, че ѝ се повдига. Не би могла да го понесе. Идеята не беше добра от самото начало. Нямаше работа в Западна Вирджиния след повече от двайсетгодишно отсъствие и дяволски добре знаеше, че вече не е желана тук.

Обърна се, за да се върне в колата, когато чу входната врата да се отваря с добре познатото изскърцване.

— Мога ли да ви помогна?

Пред нея застана закръглена жена с мазна руса коса и рижаво дете на ръце. Изглеждаше току-що прехвърлила трийсетте, а лицето ѝ, макар и уморено, беше приятно.

Хелън си пое дълбоко въздух, неуверена какво да каже, докато думите сами не дойдоха на устата ѝ:

— Не, благодаря ви. Всъщност аз... аз познавах един човек, който някога живееше тук.

Непознатата я изгледа с присвити очи.

— Преди повече от двайсет години — поясни Хелън, за да не създава излишни неприятности в семейството. — Един приятел... стара история. Извинявайте, че ви обезпокоих.

— Почакайте за момент. Вие не сте ли... Хелън? — Жената пристъпи напред и рамката с предпазната мрежа изтропа по познатия начин, който събуди хиляди спомени в съзнанието на Хелън.

Замръзна на мястото си, докато домакинята бързаше към нея по дървения под на верандата.

— Знаех си, че те познавам отнякъде — подхвана жената. — Не си тръгвай... попаднала си на точното място.

Хелън се обърна към нея.

— Не съм сигурна — каза с усмивка повече на себе си, отколкото на непознатата.

— Дейвид ще се прибере всеки момент — продължаваше да подвиква жената, намествайки бебето в ръцете си, докато подтичваше. — Забрави си обяда. Всеки ден го взема, а днес го забрави. Досега никога не се е случвало. Боже мой, толкова ще се изненада. Ти си Хелън, нали?

Хелън кимна утвърдително, изгубила за момент гласа си.

— Божичко, почакай само Дейвид да те види. Между другото, аз съм Лора. А това е Йоланда — каза жената, докосвайки с пръст нослето на детето.

— О! Ами много...

— Толкова съм слушала за теб! Оставила си невероятни впечатления у съпруга ми. — Изрече думите без намек на ревност или неудобство. — Разбира се, виждали сме те по телевизията от време на време. Кой ли не те е гледал? Много си красива. Но сигурно го знаеш. Вероятно го чуваш през цялото време. Смяташ ли, че един ден ще станеш първа дама на Съединените щати?

— Н-не... не съм уверена в това — опита да се усмихне Хелън. — Виждате ли, тази сутрин времето наистина ме притиска, така че бихте ли предали на Дейвид, че съм наминала да го видя...

— Ами ето го и него — прекъсна я Лора. — Виж ти, идва тъкмо навреме. Винаги е такъв, нали знаеш. *Късметлия*. Всичко му се случва в точния момент и на точното място.

Хелън гледаше как очукан джип „Тойота“ завива по старата алея.

— Сигурно.

— Дейвид всякога...

Но гостенката беше престанала да я слуша. Всичките ѝ сетива бяха съсредоточени изцяло върху мъжа, който слизаше от раздрънканата кола. Разбира се, той вече беше на трийсет и девет. Улегнал мъж с приятна приказлива съпруга и поне едно малко червенокосо хлапе. С постоянна работа, дом и семейство и запазил далечен спомен за любимата си от гимназията, която бе изхвърчала от града като куршум, без да погледне назад.

Но когато приближаваше към нея, смръщен в опита си да разпознае посетителката, видя в него не това, което представляваше в момента, а избледнелия призрак на момчето, което я целуна за първи път. Въпреки изминалите години, сините очи, които я оглеждаха с любопитство, ѝ бяха познати като нейните собствени.

Стори ѝ се, че му отне цяла вечност да приближи до тях. Време достатъчно, за да потекат горещи сълзи по страните ѝ, докато тихо ридаше за всичко, което бе изгубила.

Насили се да се стегне и да застане изправена пред него, въпреки че не можеше да спре да плаче. Гласът ѝ сякаш бе изчезнал. Можеше само да го гледа и да се удивява колко ясно вижда в лицето на този мъж някогашното момче.

— Дявол да го вземе, доста време ти трябваше, преди да решиш да наминеш насам. — Удостои я със силна мечешка прегръдка, която

заличи изминалите двайсет години.

Когато най-сетне се съвзе достатъчно, за да може да говори, Хелън го подкачи усмихнато:

— А ти защо не плати откупа?

Той веднага схвана закачката, точно както тя очакваше. Дори когато бяха деца, имаха същото *черно* чувство за хумор.

— Защото се притеснявах, че ще те върнат веднага. Прекалено си свадлива, за да поискат да те задържат за постоянно.

Тя подсмръкна и кимна.

Дейвид протегна ръка и Лора побърза да се притисне към него.

— Вече си се запознала с жена ми? И с дъщеря ми — Йоланда?

— Да. — Едносричната дума се изплъзна от устните ѝ, без да има контрол върху нея. — И двете са чудесни.

Двамата се спогледаха.

— Заповядай вътре — покани я той. — Майната ѝ на работата, имаме да си говорим за хиляди неща.

Три часа по-късно, когато се отдалечаваше с колата си по чакълената алея, Хелън беше нов човек. Празнотата, която дори не бе осъзнавала истински, но която бе пулсирала в нея като физическа болка, най-сетне бе запълнена. Дейвид беше *добре*. И бе останал в същата стара къща като пазител на миналото.

— Доколкото виждам, животът ти се е наредил добре — бе казал той, докато пиеха нес кафе. — Изглежда, си била права, когато реши да заминеш оттук.

Но когато говореше за собствения си живот, за съпругата и детето си, изглеждаше наистина щастлив. На Хелън това ѝ се стори като приказка, превърнала се в реалност.

Караше към дома си с усещането, че е обърнала нова страница в живота си. Най-последно можеше да загърби миналото. Не че всичко беше изяснено — това беше невъзможно, но поне беше по-ясно.

Когато сутринта пое на север, все още не бе сигурна какво ще предприеме по отношение на бременността си. Но сега, когато се връщаше, знаеше, че ще я приеме с радост, както и бебето, независимо какви промени щеше да донесе то в живота ѝ.

Шофирайки, тя се удивяваше на новооткритото спокойствие, последвало решението ѝ, чудейки се дали се дължи на направеното

посещение, или на хормоните, съпътстващи състоянието ѝ, за които всички говореха.

Очевидно имаше известна истина в това, че бременността прави жените разсеяни, защото едва когато влизаше в Монтгомъри, забеляза синята кола на Джералд зад своята. Сигурно я бе следил през цялото време, без изобщо да му обърне внимание, защото нямаше начин да се появи отзад точно тук, в северната част на района.

Обзета от ярост, зави към входа на магистрала 270 към „Лейкфорест Мол“, като умишлено се движеше бавно, за да му даде възможност да не я изпусне от очи. Този път нямаше намерение да му се изплъзне, а да го хване.

Натисна рязко спирачките на паркинга пред ресторанта, а той спря до нея, без да си прави труда да скрие присъствието си.

— Какво правиш тук, по дяволите? — попита тя и усети как сърцето ѝ запрепуска лудо.

Той вдигна ръце с изправени длани.

— Недей да се ядосваш.

— Мислех, че си схванал *посланието*.

— Така е! Не съм те следил.

Жената го погледна невярващо.

— Добре де, добре. *Следях те*. Признавам си, но само защото имам нещо за теб.

Внезапно ѝ хрумна, че трябва да бъде много по-предпазлива в подобни ситуации, още повече сега, когато трябваше да мисли за детето си. Огледа се наоколо и с облекчение забеляза компания от няколко двайсетинагодишни младежи, които сипваха антифриз в колата си недалеч от тях.

— Какво имаш за мен? — попита, като отстъпи назад и за всеки случай сложи ръка върху дръжката на вратата. — И защо изобщо би могъл да имаш?

Мъжът леко повдигна рамене.

— Ами аз... ъъ... Никак не ми беше приятно да те следя. Нали разбираш, имам чувството, че те опознах, след като ми бе наредено да те наблюдавам по цял ден, и сега мисля, че заслужаваш нещо много по-добро от отрепката, за която си омъжена.

Не знаеше какво да му отговори. Предполагаше, че се опитва да ѝ направи комплимент, но от това я побиваха тръпки.

— Оценявам признанието ти, че си се чувствал неловко, когато си ме следил, но ето че и сега продължаваш. Време е това да престане.

— Абсолютно си права — кимна той. — В този момент.

— Много добре. Значи постигнахме съгласие. — Натисна дръжката и отвори вратата на колата.

— Почакай малко — вдигна ръка Джералд и на свой ред отвори вратата на своята кола, за да вземе нещо от предната седалка.

Хелън застана зад отворената врата, въпреки че ако измъкнеше оръжие, тънката ламарина с нищо нямаше да ѝ помогне.

— Ето — каза Джералд, като ѝ подаде нещо, увито в кафява опаковъчна хартия.

Тя изгледа скептично пакета.

— Какво е това?

Той пристъпи към нея, все още държейки плика.

— Нещо, което може да ти влезе в употреба. Хайде, вземи го, няма да те ухапе.

Хелън бавно протегна ръка и пое пакета.

— Сигурно трябва да ти благодаря.

Джералд кимна бързо и махна.

— Просто го запази за черни дни.

Жената се намръщи и взе да го отваря.

Междувременно той се качи в колата си, запали двигателя и потегли, оставяйки тънка струйка сивкав дим след себе си.

Съдържанието на плика се състоеше предимно от хартия. Снимки, както установи при по-обстоен оглед. Накрая се реши да ги извади.

— *О, господи!*

Бяха цветни фотографии в голям формат, запечатали Джим и Киара Морнини голи върху кръглото легло с червените сатенени чаршафи. Имаше ръце, крака, езици и други доста по-интимни части от телата им.

Нямаше никакво съмнение за какво става въпрос.

Хелън почувства, че ѝ прилошава. Притисна с ръка гърдите си и се настани на седалката, затвори вратата и я заключи, преди да ги разгледа отново.

Не знаеше кое я угнетява повече — да види Джим, за когото и бездруго знаеше, че е женкар, или Киара, която смяташе за своя

приятелка.

Дълго стоя така, вторачена в снимките. Всеки случаен минувач би си помислил, че е извратенячка, която не се срамува да гледа порно на обществено място.

Ако разполагаше с някакви пари или поне с кредитните си карти, веднага щеше да се втурне в мола и да ги изхарчи по най-безсмислен начин. Но нямаше нищо. Благодарение на Джим.

Благодарение на Джим.

И тогава прозрението се стовари върху ѝ като гръм. Джералд току-що ѝ бе направил *огромна* услуга. Както и Киара, ако се замислеше по-сериозно, въпреки че кучката не бе имала такова намерение.

Нито един от двамата прелюбодейци не би искал пресата, а още по-малко Антъни Морнини, да види тези снимки.

Ако действаше бързо, Хелън можеше сама да продиктува условията за развода си.

Джос се прибра у дома и малко по-късно вече спеше като утрепана. Нощта се оказа дълга и изключително напрегната.

На следващата сутрин будилникът ѝ звъня, докато се изключи сам, и само наполовина будна, тя нахрани Барт, облече го и го заведе в дома на приятеля му Гас. За щастие другото момче имаше по-възрастна и доста опитна детегледачка на име Джулия, която погледна момчето и веднага го подкани:

— Миличка, върви си вкъщи. Очевидно имаш нужда от почивка.

— Не, добре съм — опита се да възрази Джос, но се прозя на половината на изречението, което категорично опроверга думите ѝ.

Джулия се засмя:

— И аз някога бях на двасет и няколко. Прибирай се. И някой ден сигурно ще направиш същото за някое друго момиче. — Даде ѝ знак с ръка да си тръгва. — Не се притеснявай, момчетата няма да разберат. Ще ти звънна, когато стане време да прибереш Барт.

Джос нямаше нужда от още увещания. Всъщност повече се страхуваше, че ако остане да изпълнява задълженията си в обичайната тишина, със сигурност ще заспи на стола.

— Благодаря ти — каза искрено. — Наистина. Дължа ти услуга.

— Я стига — махна с ръка по-възрастната жена. — Нали и аз съм била млада. Знам какво значи да се радваш на живота.

Само ако знаеше. Все пак Джос предпочиташе да се добере до къщата и да се наспи добре, вместо да разказва не толкова интересната история за това как прекара предишната нощ. Затова отново благодари на Джулия и подкара колата си към дома на семейство Оливър.

Сама. Най-сетне щеше да остане за малко сама. За първи път от... от *три месеца*! Чувстваше се почти замаяна от предвкушаното удоволствие, когато спря на алеята пред входа.

Забеляза тъмнозеления „Сааб“, паркиран на отсрещната страна на улицата, но тъй като бе спрял по-близо до двора на съседната къща, отколкото до тяхната, не му придаде никакво значение.

Не и докато не влезе вътре и не чу странен мъжки глас. Всъщност не ставаше въпрос за членоразделна реч, а по-скоро за странно грухтене, което беше малко вероятно да идва от Кърт Оливър, но във всеки случай идваше от спалнята на семейството, която се намираще през две врати от собствената ѝ стая.

За момент застина на мястото си, чудейки се какво да прави.

Ето, това беше доказателството, че грехът, в който Дийна се бе опитала да я обвини и дори я бе осъждала заради него, бе извършван от самата нея. Теоретично, Джос би могла просто да вземе телефона си и да заснеме прелюбодеянието на работодателката си. Това би направило живота ѝ много по-лесен.

Но все пак... *бррр*.

Не можеше да го направи. Независимо колко ужасно се отнасяше към нея Дийна, което си беше самата истина, не можеше да се насили да отвори вратата и да я снима, докато прави секс с друг.

От друга страна, нямаше как да остане в този дом и да се преструва, че нищо не се е случило. Очевидно домакинята не бе очаквала някой да се окаже в къщата, защото бе оставила вратата на спалнята открената.

Джос се промъкна в стаята си колкото се може по-тихо, набра номера на Сандра и прошепна в слушалката:

— *Помощ!*

— Какво се е случило? — отзова се веднага приятелката ѝ, без да си направи труда да попита кой се обажда.

Прекрасно беше, че се бяха сблизихи достатъчно и не им се налагаше да се обясняват кой кого и за какво го търси.

— Оставих Барт да си поиграе у негов приятел — все така тихо обясни Джос, като се отдалечи от вратата, доколкото беше възможно. — Прибрах се у дома и без да искам, станах свидетелка на доста похотлива сцена в спалнята.

— Оу! — беше първата реакция на Сандра. И после: — Сигурно са се поразпуснали, защото все пак това е техният дом, а и са били сигурни, че си излязла с детето.

— Само че това не е той — нетърпеливо прошепна Джос. — Искам да кажа, мъжът в спалнята не е господин Оливър. Мисля, че тя има тайна връзка. И колкото и да ми е удобно да я изоблича, много, много, много повече ми се иска да избягам оттук и да се престоря, че нямам представа какво става.

— Я чакай малко — настойчиво каза Сандра. — Като се има предвид как се отнася към теб, всичко това би могло да се обърне в *твоя* полза.

— Знам, но... — Джос потръпна. — Не, няма начин. Е, какво да правя?

— В такъв случай — категорично започна Сандра — дръж телефона до ухото си и ако някой влезе неочаквано, започни да говориш така, сякаш през цялото време си слушала мен, а не тях. Ще държа линията заета, за да не би някой да ти се обади в най-неподходящия момент.

— Добре. — Джос си пое дълбоко въздух. — Добре. Сега пристъпям тихо и... излизам в коридора.

— Ооох! — разнесе се откъм спалнята точно преди вратата да се отвори с трясък и слаб мъж с руса, почти бяла коса и точно толкова светла козя брадичка да изскочи от стаята гол и с почти комично голям втвърден член. — Ела да ме хванеш, момчето ми! — извика той, очевидно не забелязал присъствието на момичето. — Ако ти стиска!

— Ако ми стиска? — За нейна огромна изненада, гласът не беше на Дийна Оливър.

Беше на Кърк Оливър.

Нямаше как да сбърка, защото стопанинът на дома се появи в коридора веднага след русия непознат, гол като него и не по-малко възбуден, макар и с не толкова завидно мъжко достойнство.

Единственото, което мина през ума ѝ, докато бягаше обратно към стаята си, беше, че бе видяла достатъчно.

Даже прекалено.

— Джос? — викаше Сандра в слушалката. — Добре ли си?

— Да — задъхано отвърна тя, опитвайки се да си поеме въздух, въпреки че в момента над нея вземаше връх изумлението, примесено с паника. — Само че се оказа *господин* Оливър.

— Имаш предвид, господин Оливър със съпругата си? — поиска уточнение Сандра.

— Не — отговори шепнешком момичето. Всичко беше прекалено зловещо. Такива неща никога не се бяха случвали във Фелинг. Или ако бяха, хората ги пазеха в дълбока тайна. — Господин Оливър е с някакъв друг мъж.

— О! — Думите ѝ приковаха вниманието на приятелката ѝ. — В такъв случай какво чакаш, за бога? Направи няколко снимки с мобилния си телефон!

— *Снимки*? Мили боже, не ми казвай, че искаш да видиш това!

— Не, за себе си. Запази ги, просто в случай че ти потърбват покъсно като доказателство, като средство за изнудване или нещо подобно.

— Но...

— ... *никакво но*. Това може да се окаже най-добрата ти защита срещу Дийна Оливър, ако реши да те обвини в още нещо. Говоря сериозно, Джос. Знам, че не искаш, но направи няколко снимки. Не е задължително на всяка цена да ги използваш, но ако нещата стигнат дотам, поне ще разполагаш с тях.

— Не мога! Дори не ми се иска да гледам!

— Не е необходимо да гледаш, а само да държиш телефона си. Довери ми се — *настоя* Сандра. — *Трябва* да го направиш. За да имаш поне някаква защита.

— Добре, добре, но как бих могла да се измъкна оттук, без никой да ме забележи?

Сандра се разсмя.

— Миличка, като се има предвид това, което ми разказа, те едва ли биха обърнали внимание на ставащото около тях.

Самата истина. След като затвори телефона, Джос пристъпи към вратата и надникна зад нея към двамата мъже, които очевидно не се

интересуваха от нищо друго, освен един от другиго. Отдръпна се бързо, затвори очи, отвратена от представата за това, което щеше да бъде запечатано от обектива, и вдигна телефона си, за да направи няколко снимки.

Стоновете не престанаха, затова можеше да се допусне, че е успяла да се измъкне незабелязано. Все пак, като се има предвид, че двамата бяха все още в коридора, нямаше как да напусне къщата, без да привлече вниманието им.

Трябваше да изчака, докато свършат. Или поне докато се преместят някъде другаде. За щастие коридорът се разделяше към две стълбища, които водеха към различни части на къщата. За беда обаче, двамата в момента се намираха точно на този разделителен участък.

Тя се притисна до стената, за да се прикрие, изчаквайки и молейки се, колкото и да беше смешно, да не я хванат.

Стори ѝ се, че изминаха часове, но в действителност само след няколко минути двамата слязоха към кухнята.

Като малко дете на Коледа, което се опитва да види добрия старец, Джос заслиза предпазливо по стълбите с единственото желание да не се натъкне на някого от странната двойка. Отвори входната врата и с изненада се озова пред влизащата Дийна Оливър.

Очевидно изумлението им беше взаимно. Или поне част от него. Но като се има предвид, че стопанката все пак имаше намерение да влезе в дома си, очевидно щеше да преживее по-големия шок.

— Какво правиш *тук*? — строго попита Дийна. — Трябваше да си с Барт у приятелчето му.

Джос се луташе бясно между дилемата дали да заговори високо, за да предупреди двамата мъже, че долу става нещо, или да се преструва, че нищо особено не се е случило.

Накрая реши, че това не е нещо, в което би желала да се забърква.

— Заведох Барт в дома на Гас и тяхната детегледачка взе нещата под контрол, така че се върнах, за да... — Нямаше как да признае, че се бе прибрала да подремне след безсънна нощ. Дийна щеше да ѝ го изкара през носа. — Да взема нещо.

Дийна я изгледа враждебно.

— Значи си оставила детето ми на грижите на напълно непознатата?

Е, защо пък не? Нали това бе направила собствената му майка само десетина минути след като за първи път бе видяла Джос?

— Тя е жена с опит и е напълно способна да се погрижи за момчетата.

Дийна сложи ръце на кръста си.

— Интересно, какво е това толкова *важно* нещо, което те е накарало да се прибереш у дома, а?

Джос мислеше трескаво.

— Мобилният ми телефон. Реших, че трябва да е у мен, в случай че стане нещо.

— Това не може да бъде никакво извинение — заяви Дийна и изгледа момичето с такова отвращение, сякаш току-що бе повърнало върху обувките ѝ.

— Веднага отивам при него — заяви Джос и тръгна към колата.

— Я чакай малко — изсумтя другата.

Момичето се обърна рязко.

— Какво има?

Дийна я изгледа с присвити очи.

— Изглеждаш ми нещо уплашена.

Иронията в случая беше, че жената за първи път бе уловила точно чувствата на подчинената си.

— Няма такова нещо — излъга Джос. — Сигурно е, защото не се чувствате спокойна, задето съм оставила Барт в дома на Гас, затова веднага...

— Стой тук! — нареди Дийна. — Ще позвъня на Мериън, за да се убедя, че за детето ще се погрижат добре, докато пристигнеш. — Вдигна очи към тавана. — Не мога да повярвам, че трябва да мисля и за *това*, наред с всичките ми останали грижи.

— Вижте, веднага ще се върна, няма да ми отнеме повече от петнайсетина минути...

— Ти ще чакаш тук, защото така ти *заповядах* — изрече през зъби Дийна, преди да се обърне и да се отдалечи.

Господи, Джос не искаше да участва в това. Не искаше да седи и да чака фойерверките. Колко време трябваше да остане? Защото очевидно щеше да отнеме известно време...

Дийна се върна след няколко минути, пребледняла и разтреперена. За момент момичето изпита съжаление към нея. Но само

за момент. Точно толкова, колкото бе необходимо на Дийна да се развика:

— *Любовникът* ти е тук. Сега ми е ясно защо си се върнала. Имала си среща с него.

Джос беше изумена.

— Госпожо Оливър, знаете, че това *не е* вярно, нали?

— Знам само това, което съм видяла със собствените си очи.

Да, знаеше дори *какво* беше видяла.

— Още едно такова провинение — продължаваше Дийна, която сякаш с всяка следваща гневна дума се връщаше в реалността, — и ще изхвърчиш оттук толкова бързо, че свят ще ти се завие. При това ще те осъдя, не се съмнявай в това!

На Джос ѝ хрумна, че може би Сандра се бе оказала права за онези снимки, които биха могли да послужат в нейна защита. Но не можеше да си представи да ги предяви в съда. При всички случаи това щеше да се разчуе и в крайна сметка момчетата щяха да платят най-високата цена.

Не можеше да им причини това.

ГЛАВА 21.

— Госпожице Рафърти? — Холдън Бенингтън изгледа изненадано Лорна. — Не знаех, че имате някакви проблеми с банковата си сметка.

— Не съм тук за това — отвърна тя и зашепна театрално: — А и от вас се очаква да сте по-дискретен, когато се обръщате към свой клиент във фоайето.

Холдън се огледа.

— Тук няма никой, освен служители на банката — отбеляза съвсем на място.

Би могла да поспори с него дали всичките му колеги са запознати с финансовите ѝ проблеми, но нямаше смисъл да го прави.

— Дойдох да поговоря с вас относно евентуален кредит.

Той се изсмя високо и искрено. После, забелязал, че тя не споделя настроението му, я погледна учудено.

— Не говорите сериозно, нали?

Тя държеше главата си високо вдигната.

— Напротив. — Сетне, преди да я отпрати с пренебрежително махване на ръката си, продължи: — Надявах се да получа съвет от вас. *Моля ви!*

Остана загледан в нея за момент, след това пое дълбоко въздух и каза:

— Разбира се. Добре. Но преди това ще имам нужда от чаша кафе. Вие искате ли?

— Да, ако обичате. Чисто.

Мъжът кимна.

— Идете в офиса ми. Ще се върна след минута.

Влезе в кабинета му и се настани на същия неудобен стол. На бюрото му имаше поставена в рамка снимка на момченце в бейзболен екип и тя се зачуди дали не е неговият син. Това би било нов, напълно повратен начин да погледне на него, въпреки че би обяснило дидактичния му тон.

— Съжалявам, че се забавих толкова — каза Холдън, влизайки в стаята, като постави пред нея пластмасовата чаша с обилна пяна, която се разплиска върху бюрото. Изруга и започна да търси салфетка, но Лорна го спря.

— Не се притеснявайте.

— Машината не работеше, затова трябваше да го приготвя сам.

Тя кимна и отпи глътка от гъстата течност.

— Казахте, че го обичате чисто, нали? — Той изтри челото си с длан. — Господи, съжалявам. Ще отида да взема друго.

— Не, не. И това става — отново вдигна чашата тя. — Да кажем просто, че двамата открихме нещо, за което аз знам повече, отколкото вие.

Мъжът сви рамене.

— Хич ме няма в кухнята.

— Може би, ако вие ме научите как да получа кредит за откриване на нов бизнес, аз бих могла да ви покажа как се прави истинско кафе.

— Дадено. — Отпи от собственото си кафе и изкриви лице в гримаса.

— Това синът ви ли е? — посочи към снимката Лорна. И кой знае защо, се надяваше отговорът му да е отрицателен.

Този път късметът беше на нейна страна. Той поклати глава.

— Племенникът ми. Аз нямам деца. Не съм женен.

Защо това толкова я зарадва?

— Нито пък аз — каза съвсем неуместно.

Холдън се засмя.

— Най-сетне нещо общо помежду ни. — В момента, в който го изрече, сякаш съжали за тази интимност, дори и толкова незначителна. — Е, за каква работа искахте да поговорим? Нещо, което наистина планирате... или е само на теория?

— Всъщност наистина става въпрос за планове.

— О? — повдигна вежди той.

— Май сте изненадан.

— Така е.

Не можеше да повярва, че е толкова безцеремонен. Дори не си направи труда да прикрие насмешката си.

— Не ме баламосвайте със сладки приказки.

Той се облегна назад и скръсти ръце пред гърдите си.

— Нямате вид на жена, която обича сладко.

Е, тук беше напълно прав.

— С изключение на шоколада — съгласи се тя. — Затова давайте да караме направо. Да кажем, че искам да започна собствен бизнес с още няколко човека и като начало имаме нужда от кредит. Какво трябва да направим?

— За какъв бизнес става въпрос?

— Внос. Нещо такова. И търговия.

— Защо просто не ми кажете какво сте замислили?

— Добре. Имам приятелка, която се познава с доста влиятелен човек, чието име сигурно знаете, но нямам право да спомена. Та племенникът на жена му е италиански дизайнер на обувки. При това — много добър. А повярвайте ми, разбирам от обувки.

Холдън кимна със сериозно изражение.

— Ето нещо, в което нямам основание да се съмнявам.

Разбира се. Нали се бе натъкнал на огромните ѝ задължения към „Ормондс“, „Нордстром“, „Запос“ и към кого ли още не, и то натрупани все заради този артикул.

— И така, този човек прави невероятни обувки и ние искаме да ги внасяме от Италия. Да бъдем *единственият* дистрибутор. И това не е само игра на думи.

Тогаваше случи нещо невероятно. Холдън Бенингтън Трети се разсмя. Искрено, от цялото си сърце. И тя внезапно установи, че в този момент дори го харесва.

— Много добре. А имате ли бизнес план?

— Извън това, което вече ви казах?

— Нещо официално. Писмено описание на бизнеса, необходимите средства, предполагаемата печалба. Такива неща.

— Да. Джос, една от моите... — Жената се поколеба. — Една от партньорките се зае с това.

— Чудесно. А отчели ли сте възможността за външно кредитиране?

Времето, прекарано в колежа, не се оказа пропиляно напразно.

— Може би имате предвид евентуални външни инвеститори?

— И така може да се каже. Много хора смятат, че парите се привличат от големите фирми, и точно това е най-сериозната им

грешка. Утвърдените корпорации нямат нужда от средства отвън. Трябва да се обърнете към сравнително нови компании, които имат практика не повече от три, четири или най-много пет години.

— И едновременно с това да си помогнем с банков кредит?

— Не едновременно. Вливането на инвестиции ще ви направи конкурентоспособни. А това, от своя страна, ще повиши доверието на банките.

Харесваше ѝ, Холдън бе напълно прав.

Той продължи ентузиазирано, съветвайки я как да си осигури финансиране и да привлече инвеститори. Предложи ѝ вторичен заем, който би могъл да балансира първоначалните им вложения, ако Лорна или някоя от другите ѝ партньорки притежават някакви ценности или недвижими имоти, които биха могли да ипотекират. Оказа се, че бизнесът е истинската му любов, но имал нужда от работа и когато му се обадили от банката, не могъл да откаже.

След като измина близо час, Холдън погледна часовника си и каза:

— Край. Имам делова среща, която не мога да пропусна. — Погледна я и за своя собствена изненада, попита: — Какво ще кажете да се видим на вечеря? Бихме могли да обсъдим въпроса по-подробно.

Самата тя беше още по-учудена от отговора си:

— С най-голямо удоволствие.

По пътя към къщи Лорна вървеше много по-уверено, отколкото когато отиваше към банката.

Холдън Бенингтън. Щеше да вечеря с Холдън Бенингтън. Просто не беше за вярване. Но от друга страна, напоследък животът ѝ бе приел неочакван обрат. Промяната не се изразяваше единствено в това, че изобщо не се бе удивила от откритието, че Сандра работи като оператор на секстелефон. Въпреки че *никога* не би го допуснала.

Това само идваше да покаже колко малко познава хората, въпреки че се бе смятала за експерт след толкова години, прекарани в ресторантьорския бизнес.

По-късно Лорна не си спомняше почти нищо от вечерта, прекарана в „Клайдс“.

Случилото се след това буквално го беше заличило.

След вечерята се върнаха в апартамента ѝ, където Лорна предложи на Холдън чаша бира.

— О, с удоволствие — каза той. — Само че ти си стой, ще си я взема сам. Не е необходимо да ми я сервираш.

— Нямам нищо против — съгласи се тя, мислейки за боклуците, които би могъл да забележи в хладилника ѝ: картонени кутии с недоядена китайска храна, пай с фъстъчено масло от ресторанта, всички възможни сирена, съществуващи в света, и напитки за отслабване, които бяха толкова стари, че върху бутилките все още стоеше старото лого на компанията производител.

Оказа се, че всичко това няма значение, защото двамата се изправиха едновременно и тръгнаха към кухнята, блъскайки се в тясното пространство, и тогава — така и не можеше да си спомни как се беше случило — се озоваха в прегръдките си, целувайки се толкова горещо, че ако устните им бяха от восък, на мига щяха да се разтопят.

Холдън се оказа изключително умел, знаейки точно какви движения да направи, за да повиши възбудата ѝ за отрицателно време.

Само допреди две седмици за нищо на света не би допуснала, нито дори би помислила, че може да прави секс с него. А сега нямаше търпение да го освободи от дрехите му. Това беше лудост. Не биваше да действа толкова импулсивно. Отдръпна се и каза, останала съвсем без дъх:

— Какво правиш? Може би трябва да го обмислим, преди да стигнем по-далеч.

Той се засмя кратко и тя забеляза как около чудесните му сини очи се образуваха леки бръчки.

— Очаквам този момент от мига, в който те видях за първи път — каза и я целуна отново.

— Но... — подхвана Лорна и пак се отдръпна. Съвпадение, помисли си. Трябваше да помисли, преди да се поддаде на изкушението.

— Замълчи — нареди Холдън с усмивка, след което отново притисна устните си към нейните, карайки стомаха ѝ да се свие.

— Почакай малко — помоли го Лорна. Нещо не беше наред. Трябваше да го попита какво означава всичко това и какво бъдеще би могло да ги очаква. Ако нещата се случеха, щеше ли това да се превърне в поредната случайна авантюра? — О, по дяволите всичко!

— отсече накрая, осъзнала, че сега не е моментът да мисли за съвпаденията и евентуалните последици от тях.

За това щеше да има много време в бъдеще.

Като се изключи това, че адвокатът, с когото я свърза Сандра, непрекъснато се обръщаше към Джос, назовавайки я *Пенелопе*, разговорът се оказа изключително полезен за нея. Той я увери, че щом е била принуждавана да върши неща, които не са включени в наемния ѝ договор, не е длъжна да се придържа към него. Било разумно да ги предизвести или да остане в дома им, докато си намерят друга детегледачка, но дори това не било задължително.

Въпреки това, Джос не беше съвсем уверена, когато отиде да потърси Дийна Оливър, за да ѝ съобщи новината. Дийна оправяше маникюра си и гледаше следобедно шоу по телевизията.

— Госпожо Оливър! — Искаше ѝ се да звучи по-самоуверено, но никога преди не ѝ се бе налагало да напуска, защото не ѝ харесва работата, тъй като се бе захванала с нея веднага след завършването на училище. — Може ли да поговоря с вас?

Жената преднамерено задържа погледа си върху екрана, после неохотно се обърна към момичето:

— Предаването още не е свършило.

— Така е, но момчетата ги няма в момента, а аз наистина трябва да обсъдя с вас важен въпрос.

С дълбока въздишка на отегчение Дийна насочи дистанционното към телевизора, натисна на пауза и отправи към Джос леден поглед. Как един човек би могъл да разговаря с друг с такова изражение, момичето никак не можеше да разбере.

— Какво има? — високомерно подхвана Дийна.

На Джос ѝ направи впечатление, че не я покани да седне. Много добре. Така щеше да ѝ бъде по-лесно да напусне стаята след края на разговора.

— Трябва да поговорим за работата ми при вас.

— И какво за нея? — Продължи да пили ноктите си и скърцането стържеше по нервите на момичето. — Знаеш, че само с извинения няма да минеш, нали?

Извинения?

— Не съм доволна от това, което съм принудена да върша в дома ви. — Не, не звучеше добре. Доволна не беше подходящата дума. — Искам да кажа...

Глупости, глупости, глупости.

— Какво означава това? Нима си очаквала да си доволна? — Дийна поклати глава и сама отговори на въпроса си: — Ти си най-обикновена детегледачка, а не някаква суперзвезда.

Джос си пое дълбоко въздух.

— Добре. Ето какво имах предвид. Аз... Аз не... Вижте, обичам момчетата ви, но не смятам, че бих могла да им бъда полезна занапред. Може би и преди е било прекалено късно. — Никак не беше лесно, а и нежеланието на госпожа Оливър да я погледне още повече усложняваше нещата. — Затова ви връчвам предизвестие за напускане.

Дийна мигновено забрави ноктите си. Най-сетне вдигна лице към Джос, като по някакъв начин все пак успяваше да я гледа отвисоко.

— Е, все още сме в договорни отношения. — Беше упражнявала този разговор многократно в стаята си, но в действителност се оказва доста по-трудно. — В контракта има клауза, която гласи, че ако едната страна не се придържа стриктно към него, той може да бъде преустановен, затова сега ви съобщавам за намерението си да напусна, тъй като не смятам, че върша онова, за което сте ме наели.

— По този въпрос вече сме разговаряли многократно — изсумтя Дийна.

— Имам предвид — продължи Джос и усети, че у нея се надига гняв, — че ме карате да правя неща, които нямате право да изисквате от мен. — Последва напрегната тишина, но момичето бе твърдо решено да доведе нещата докрай, въпреки че разумът му говореше друго. — Затова реших, че трябва да се разделим. Сигурна съм, че скоро ще намерите някоя друга, която изцяло да отговаря на изискванията ви.

— Чудесно — повдигна тънките си вежди Дийна. — Това означава, че трябва да останеш още девет месеца. Струва ми се разумен срок за предизвестие.

— Прекалено дълъг период — възрази Джос. — Аз имах предвид не повече от две седмици.

— За толкова време няма да мога да уредя нещата. Наех теб и господ ми е свидетел, ще те принудя да изпълниш договора, който си подписала, до последната клауза.

Момичето поклати глава:

— Не мога да остана. Съжалявам.

След като продължително я изучи с поглед, Дийна най-сетне каза:

— Ти говориш сериозно, така ли? Мили боже, след всичко, което направих за теб?

— *След всичко, което...?*

Жената моментално изпадна в истерия и избухна в сълзи.

— Осигурих ти дом, доверих ти се, поверих ти децата си, а ти ми се отплащаш по този начин?

Джос искаше да възрази, да посочи всички онези неща, които бе вършила, без да се оплаква, да припомни за свободните часове, които бе пожертвала за това семейство, но нямаше никакъв смисъл. Дийна Оливър беше от онези жени, които са готови да спорят до смърт, особено когато не са прави.

Затова, вместо да я постави на мястото ѝ и да спомене за убежищата на съпруга ѝ с хилавото подобие на Дядо Коледа, за които всъщност Дийна бе обвинила самата нея, Джос преглътна гордостта си и каза:

— Струва ми се, че ако се успокоите и обмислите нещата, ще разберете истинската причина за решението ми. — Думите бяха изречени с надеждата, че Дийна ще схване намека, но после веднага бяха смекчени от едно неуместно: — Съжалявам.

— Съжаляваш — като ехо повтори госпожа Оливър.

— Да — съвсем искрено каза Джос. — И ако ми дадете възможност да виждам момчетата и да общувам с тях, би било чудесно...

— Значи искаш да се виждаш с децата ми — засмя се горчиво Дийна. — Нямах намерение да се грижиш за тях, но искаш от време на време да се вмъкваш в живота им и да се преструваш, че все още те интересуват. — И отново се засмя с тъжен, безрадостен смях. — Не мисля.

— О, моля ви, не говорете така. Тук не става въпрос за мен, за вас или господин Оливър. Честна дума, момчетата имат нужда да

знаят, че някой ги обича и че нищо от това, което се случва, не е по тяхна вина.

— Нищо от кое? — скептично попита Дийна. — Напускаш въпреки договора и се опитваш да изкараш нас виновни?

Джос прехапа езика си, за да не изрече грозната истина, която работодателката ѝ заслужаваше да чуе за собствения ѝ живот, за съпруга ѝ и за рехавата, измамна фасада, която обгръщаше лъжливото им всекидневие.

— Просто искам момчетата да знаят, че ги обичам — каза вместо това. — Смятам, че за тях това е важно.

— Не си приписвай измислени заслуги — сръза я Дийна с неприкрита омраза в гласа.

— Нищо не си приписвам! — възрази Джос. — Господи, нима не мислите, че за мен би било по-лесно да изгоря всички мостове след себе си и просто да си тръгна? Ако не се интересувах искрено от момчетата и не желяех най-доброто за тях, нямаше да ви моля да ми позволите да ги виждам поне от време на време.

— Което означава, че се смяташ за незаменима? — подметна високомерно Дийна, сякаш беше Савската царица.

— Което означава, че всеки, който ги обича, би трябвало да участва в живота им, поне отстрани, за да не останат с впечатлението, че светът е създаден, за да им бъде в услуга — изригна Джос, разтърсвана от гняв. — Тук не става въпрос нито за мен, нито за вас. Или поне не би трябвало.

— Просто се махай — размаха ръка Дийна. — Веднага ще се обадя на съпруга си и ще му кажа, че имаме нужда от нова детегледачка. Много ти благодаря, Джослин. Много ти благодаря.

Джос преглътна с усилие. Не бе свикнала на такива сцени.

— Вижте, наистина смятам, че трябва да поставим децата на първо място. Затова, ако от време на време...

— Казах ти да си вървиш! — изкрещя Дийна. — И имам предвид веднага, иначе още сега ще се обадя в полицията, кълна се. — Отправи ѝ леден поглед. — Събирай си нещата и се махай от къщата ми. Не искам да те видя никога повече.

— Но... Още днес ли?

— Не! Още тази минута!

По дяволите! Къде да отиде? Какво да прави?

Всъщност какво значение има? Всяко друго място е по-добро от този дом.

— Давам ти един час — продължи Дийна. — Каквото не успееш да събереш, ще отиде за благотворителност. Или още по-добре — на боклука.

Само на Дийна Оливър би хрумнало, че сметицето е по-добра кауза от благотворителността. Изкушението да ѝ отвори очите за това, доколко няма понятие от нуждите на съпруга си, беше неустоймо. Но независимо от обзелата я ярост, Джос не можеше да се насили да изрече грозните думи.

Вместо това усети как в гърлото ѝ засяда буца. Най-ужасното в цялата история беше, че тази жена се явяваше майка на две момчета, които Джос обичаше от все сърце. Особено едното.

— Бих ли могла поне да се сбогувам с децата? Не искам да мислят, че просто съм ги изоставила.

— Пак всичко опира до теб, нали? — презрително изсумтя Дийна.

— Не, само искам да знаят, че ги обичам. За тяхно собствено добро. — Погледна изкривеното от злоба лице на работодателката си и си помисли какво ли биха казали нейните високопоставени приятели, ако можеха да я видят в този момент. — *Важно* е да знаят, че хората могат да ги обичат дори когато са принудени да си тръгнат. — Струваше ѝ се унизително да се моли за още няколко часа в тази къща, но усещаше, че трябва да настоява. — *Моля ви*, госпожо Оливър!

Дийна се изправи с пъхнати между пръстите на краката ѝ тампони памук, изцапани с розов лак, и закуцука към нея.

— Слушай ме много внимателно, госпожичке. Казах ти да се махаш от къщата ми. Ако не го направиш до час, ще се обадя в полицията. Достатъчно ясно ли се изразих?

— Абсолютно — кимна Джос и преглътна буцата, заседнала в гърлото ѝ. Нямаше да позволи госпожа Оливър да стане свидетелка на още едно нейно емоционално преживяване.

Извърна се и излезе от стаята спокойно и хладнокръвно, доколкото вълнението ѝ позволяваше. Щом се озова извън обсега на ледения поглед на работодателката си, се втурна по стълбите и позвъни на Сандра, за да я попита дали може да пренесе багажа ѝ и да ѝ осигури подслон поне за няколко дни.

Събирането на вещите не ѝ отне много време. Надявайки се, че Дийна няма да прояви излишно любопитство, влезе в кабинета и включи компютъра.

Действайки бързо, като всяка минута хвърляше нервен поглед през рамо, написа послание до момчетата:

„Скъпи Колин и Барт,

Когато четете това писмо, аз ще съм си отишла и няма да имам представа как майка ви е обяснила това. Точно затова ви пиша тази бележка. Искам да знаете, че причината за това, че работата ми тук не потръгна, не е у вас. Вие сте страхотни хлапета и ми е трудно да ви изоставя, защото искрено ви обичам.

Колин, знам, че присъствието ми тук невинаги ти е било приятно, но се надявам да прочетеш писмото на Барт и да му обясниш колко специален е бил за мен и с какво удоволствие съм прекарвала времето си с него.

Ако някога имате нужда от нещо, ако изпаднете в беда или просто пожелаете да си поговорите с някого, моля ви, обадете се на мобилния ми телефон. Номерът е 240-555-3432. Можете да ми пишете на електронния адрес: NewShuz@greglist.biz.

Грижете се за себе си, момчета. Никога няма да ви забравя!“

С много обич: Джос

Натисна бутона за изпращане и забърза надолу по стълбите, надявайки се да не привлече отново вниманието на стопанката на къщата.

Не трябваше да разчита на това.

— *Спри!* — изкрещя Дийна. Беше застанала на няколко крачки от входната врата, все още боса, но без тампоните от памук.

— Привърших със събирането на багажа — събнци Джос и вдигна тежкия си сак. — Веднага ще се махна оттук. — Запъти се към изхода, но жената препречи пътя ѝ.

Джос усети, че в гърдите ѝ се надига страх. През съзнанието ѝ се мярнаха сцени от долнопробни филми.

— Повишение на заплатата си ли искаш?

Като се има предвид, че момичето очакваше Дийна да извади нож и да го наръга смъртоносно, осмислянето на въпроса ѝ му отне няколко минути.

— *Повишение?* Какво искате да кажете?

— Искам да кажа, повече пари ли преследваш? Затова ли е цялата тази инсценировка?

— Съжалявам, но не ви разбирам. Каква инсценировка?

— Ами тази с напускането. Всъщност изобщо нямаше намерение да си тръгнеш, нали?

Това беше. Дийна се хващаше като удавник за сламка. Джос погледна чантата в ръката си.

— Напротив. Точно това смятам да направя.

— Увеличавам заплатата ти с десет процента.

— *Какво?*

— Добре, с двайсет. Плюс бонусите. — Очите ѝ проблеснаха налудничаво, докато размишляваше. — Ще удвоя заплащането ти, ако работиш през почивните дни.

— Ами... това е наистина... много щедро от ваша страна. — И злокобно. Много, много злокобно. — Но не мисля, че ще промени решението ми.

Дийна местеше тежестта си от единия крак на другия и приличаше на враждебно настроен тийнейджър.

— Какво искаш, да ти се моля ли?

Ситуацията беше почти сюрреалистична.

— Не.

— Добре. *Моля те, не си отивай.* Ето, доволна ли си?

— Госпожо Оливър, не искам да ми се молите. Това няма да промени нищо.

Лицето на Дийна пребледня. Сякаш за първи път осъзна, че всичко, което Джос ѝ бе казала, бе истина и детегледачката им действително напуска.

И само човек като нея би видял в това желание за печелене на повече пари.

— Не бих могла да се справя сама — каза тихо, почти шепнейки.
— Не мога да се оправя с момчетата.

Джос бе обзета от чувство за вина и в момент на краткотрайна лудост си помисли, че трябва да остане и да защити децата от собствената им майка. Но не можеше. Никой не би могъл да се предпази от Дийна. Или пък от Кърт, ако трябваше да изложи проблема докрай.

— Те са добри деца — каза тя. — Особено Барт. Колин има нужда от повече дисциплина. — Това беше по-скоро констатация. — Но и двамата си имат своя потенциал.

— Не мога да го *направя*! — изкрещя истерично Дийна. — Не си тръгвай! Ти си единствената, която успя да се задържи у нас *повече* от три седмици! Мислех, че сме се договорили.

— Съжалявам — повтори Джос, чувствайки се съвсем неловко.
— Няма да се получи.

— Ще ти вдигна заплатата с петдесет процента!

— Не, благодаря. — Трябваше веднага да се махне от този дом. Всичко й се струваше толкова зловещо. — Госпожо Оливър, време е да тръгвам...

— Но аз не знам какво да правя с децата! Чакай!

Нямаше начин да остане тук дори минута повече. Обърна се и закрачи към вратата, последвана от истеричния вик на Дийна:

— *Не!* Джос! Не си отивай!

— Довечера имам среща — заяви Сандра, докато влачеше един от куфарите на Джос от колата си. — Но бих могла да я отменя, ако искаш да постоя с теб.

— О, не ставай глупава! — Джос бе толкова благодарна на приятелката си, че на три пъти беше плакала, докато пътуваше към Адамс Морган. — Ще се оправя. Ще се обадя в агенцията, за да попитам дали биха могли да ми уговорят събеседване с някое семейство. Доста хора имат нужда от детегледачка, която да започне работа веднага, нали!

Замъкнаха багажа към стълбите на блока, в който живееше Сандра, и някакъв млад мъж, излизащ от съседния вход, се втурна към тях, поемайки куфара от ръцете й.

— Нека ви помогна, Санди. — Изглеждаше приятен, приближаващ трийсетте. Малко нисък и набит, с прилежно разделена на път коса и огромни сини очи, които придаваха особен вид на иначе обикновеното му лице. Но гледаше към Сандра, сякаш беше богиня.

— Благодаря ти, Карл, ще се оправя сама. — Тя махна с ръка към Джос. — Между другото, това е моя приятелка. Ще остане при мен за известно време.

— О, много ми е приятно — протегна ръка младият мъж. Беше мека и топла. Казвам се Карл Ейбрамсън. Живея в апартамента над Санди.

— Радвам се да се запознаем — отвърна Джос, загледана в лицето на Сандра за някаква индикация, че проявява интерес към него, но изражението на приятелката ѝ говореше точно за обратното. — Надявам се, че ще се виждаме често.

Той кимна.

— Сигурни ли сте, че нямате нужда от помощ?

Сандра поклати глава.

— Ще се оправим. Но ти благодарим все пак.

— Виж, Санди — приближи се към нея той и заговори шепнешком за по-голяма увереност, макар че през цялото време чертаеше кръгове с върха на обувката си. — Чудех се, дали ще си свободна да отидем на кино този уикенд?

Сандра изглеждаше изненадана.

— Карл, толкова си мил. За мен би било удоволствие... — Забелязала обнадежденото изражение на лицето му, побърза да добави: — ... но приятелят ми ще започне да ревнува. Наистина съжалявам.

— О, нищо. Но не можеш да ме обвиниш, че поне опитам. Трябваше да се досетя, че си имаш приятел.

Сандра пламна, но каза усмихнато:

— Благодаря ти.

Той я погледна още веднъж, после се обърна и тръгна по тротоара.

— Уоу! — прошепна Джос. — Този е хлътнал по теб до уши.

— Мислиш ли? — загледа се след него Сандра. — Забавното в случая е, че му хвърлих око още преди няколко месеца, когато се нанесе тук, но така и не събрах смелост да го заговоря. А сега, когато не изпитвам нищо, той непрекъснато търси контакт с мен.

— Бедното момче. Съвсем сигурно е, че сърцето му е разбито.

— Съмнявам се — изсумтя Сандра. — Хайде да вървим.

Щом спряха пред вратата на апартамента ѝ, тя се обърна към Джос:

— Знаеш ли какво си мислех? Извинявай, ако не съм те разбрала правилно, но ми се струва, че вече не искаш да работиш като детегледачка на пълен работен ден.

Момичето се засмя:

— Всъщност е така! Но не мога да се сетя за друга работа, която може да ми осигури покрив над главата и сносна заплата в тежък момент като този.

Сандра смръщи вежди.

— Виж, както знаеш, аз имам една свободна стая. Можеш да останеш колкото си искаш, в случай че все пак решиш да потърсиш нещо друго.

— Господи, оценявам предложението ти, но не искам да те притеснявам — отговори Джос, трогната.

— Впрочем би ми било приятно да сме заедно. Живея сама в тази бърлога от доста дълго време. — Сандра се засмя. — Освен това имам интерес да те държа наблизо във връзка с бизнеса с обувки. Трябва да си ни подръка. Ти си единствената, която има представа от компютърен дизайн.

Джос усети как лицето ѝ пламна.

— Много бих искала да се заема с това, защото може да се окаже шансът на живота ми.

— Значи е *решено*. Оставах тук. Може да си намериш почасова работа, но през останалото време ще си на наше разположение. — Сандра протегна ръката си. — Сделка?

— Сделка — веднага се отзова Джос. Никога в живота си не се бе чувствала по-щастлива.

— След като се разбрахме, мога да тръгвам. И бездруго закъснявам. Може би тази вечер ще се окаже съдбовна за мен и Майк.

Съдбовна? О, не!

— Не искам да ви преча — каза Джос. — Бих могла да изляза или да отскоча до Лорна, когато се прибере от работа.

Сандра вдигна успокоително ръка.

— Не се тревожи за това. Майк има апартамент. Просто ми пожелай късмет.

Джос все още се притесняваше, че е застанала на пътя на приятелката си, но не искаше да спори.

— Късмет!

— Деби ще дойде тази вечер — съобщи Майк, като наблюдаваше Сандра над ръба на чашата си.

Споменаваше това име при всяка тяхна среща. Този път не бе изчакал да изминат дори три минути. Дали не се опитваше да й каже нещо? Трябва да го попита. Предишната Сандра беше прекалено свенлива, но новата действаше директно, право към целта. Самоуверено. Поне донякъде.

— Майк, отдавна исках да поговоря с теб по този въпрос.

— За Деби ли? — Изглеждаше така, сякаш знае какво ще последва. И го бе очаквал.

— Да. Нямах как да не забележа, че я споменавах някак преднамерено. Да не би да искаш да ми намекнеш нещо?

Лицето му придоби озадачено изражение.

— Аз... Не съм сигурен, че разбирам. Какво имаш предвид?

Самоуверено. Дръзко. Направо към целта.

— Имаш ли връзка с нея?

— Питаш дали ние...? — Майк имаше вид на човек, току-що паднал от стълба. — В какъв смисъл да имаме връзка?

— Питам дали ти е приятелка. Затова ли постоянно ми говориш за нея?

Почти можеше да види как върху лицето му застива маска на отчуждение. Ако не внимава, можеше да остане така завинаги.

— Не... Деби не ми е приятелка. — И после — това беше най-трудната част, додаде с глас, който би трябвало да звучи уверено: — Но мислех, че ти проявяваш интерес към нея.

— Аз? — Като корабкрушенка от „Титаник“, която с последни усилия се мъчи да се докопа до спасително парче дърво, преди да се предаде на ледената вода, Сандра се запита дали той не е от онези мъже, които искат да видят любовниците си с друга жена. Но знаеше, че не е. По-скоро е от онези момчета, които не искат да виждат

приятеля си с друга жена. Бе хранила измамна надежда, ала в никакъв случай не беше глупава. Майк се беше изчервил.

— Значи не си обратна.

— Но затова пък *ти* си.

Той кимна, покри лицето си с ръце и изстена:

— Санди, толкова *съжбявам*.

— Кое, по дяволите, те накара да помислиш, че съм? — Разочарованието ѝ мигом изчезна, пометено от възмущение. — Нима съм толкова непривлекателна за мъжете?

— Не, разбира се! Но дори и да беше, това не те прави автоматично лесбийка.

В него имаше нещо дразнещо и сега вече можеше да си го признае. Мразеше дребнавото му, винаги коректно отношение към всичко. Не беше склонен към обобщения.

— Но не в това е въпросът — побърза да каже той, най-сетне разкривайки някои свои уязвими страни.

— Не. Въпросът е във всичкото това време, през което си мислех, че ходим, а ти си се опитвал да ме пробутаеш на някаква жена. — Сандра изсумтя презрително. — И при това дори не е хубава.

— Марго дори я намира за красива.

— Марго? Тя ли е любовницата ѝ?

— Ами... не. Марго е... Марго е моята *приятелка*...

— Но аз си мислех, че...

— Някога се казваше Марк.

Сандра го изгледа мълчаливо, опитвайки се да си припомни дали случайно не бе попаднала на хапче с надпис „Изпий ме!“, след което се бе озовала в нереален, абсурден свят.

И все пак, дори да бе погълнала някоя от таблетките от „Алиса в Страната на чудесата“, пак не би могла да каже точно с кого разговаряше и какво означаваше всичко това...

— Добре. Схванах. — Това съвсем не отговаряше на истината. — Значи ти се опитваш да ми кажеш, че Деби е лесбийка...

— Точно така.

— ... а ти си гей...

— Определено.

— После, Марго някога е била *той*, но сега е хетеросексуална и спи с теб. Въпреки че, технически погледнато, сега е жена, а ти си

мъж.

— Д-да — кимна в знак на съгласие Майк. — Допуснах, че ще приемеш нещата по този начин. Макар всъщност да го направих само за разнообразие с надеждата, че нещата ще потръгнат и начинът ми на живот ще стане по-приемлив за майка ми. Истината е, че обикновено си падам по по-груби мъже.

— Аз също — каза тя. Господи, не можеше да повярва. Но не искаше да го обиди. В края на краищата не беше негова вината, че през цялото време си бе затваряла очите за истината. Разпери ръце и повдигна рамене. — Извинявай, просто се опитвам да си изясня всичко докрай.

Майк потисна напирещата усмивка.

— Съмнявам се, че ще успееш докрай, поне що се отнася до тази група.

Противно на волята си, Сандра се разсмя.

— Добре де, добре. Само дете не мога да разбере как можа да сбъркаш така по отношение на мен. Имам предвид, че през цялото време си мислех, че ти и аз...

Той ѝ протегна ръка.

— Знам, знам и повярвай ми, чувствам се ужасно заради това. Какво мога да кажа? Когато преди доста години ми спомена, че се срещаш с жена, реших, че говориш за сексуалната си ориентация. Доверих се на заключения отпреди повече от петнайсет години, вместо да видя онова, което стои пред мен.

— Когато съм ти казала... какво? — Направо не можеше да повярва. Дали през цялото време Майк не я бе вземал за някоя друга? Наред с това, че изобщо не я бе обичал и дори не бе проявявал интерес към нея, дали не я бе сбъркал с Лили Маккълски или нещо подобно?

— Оплака се, че мъжете са ти омръзнали и за разнообразие известно време ще пробваш с жени.

Тя му отправи празен поглед.

— Какви ги говориш, за бога?

— Беше след един час във физкултурния салон. Май в единайсети клас? Не, по-скоро в дванайсети. Надяваше се, че Дрю Терано ще те покани на среща, но когато не го направи, спомена, че би могла да излезеш и с Пати Рийд.

Виж, Дрю Терано си го спомняше много добре. И да, наистина по едно време си падаше по него. Сякаш оттогава бяха изминали милион години.

Трескаво се зарови в спомените си.

— Той ходеше с Пати, нали?

— Аха.

— И аз съм ти казала... — Внезапно си припомни всичко, въпреки че, честно казано, все още не беше сигурна, че Майк изобщо бе присъствал на случката. — Казах, че със същия успех бих могла да започна да се срещам с Пати...

— Точно така.

— ... защото това е *единственият* начин да бъда по-близо до Дрю.

Трябваше да му се признае, че слушаше внимателно и премисляше думите ѝ. После кимна. Най-после бе разбрал.

— Сарказъм.

— Нещо такова.

— А през цялото време аз си мислех, че помежду ни има нещо общо.

— Но очевидно недостатъчно, за да се получи с нас.

Той се засмя и я прегърна през раменете.

— Нямах представа, че искаш точно това. Много съм поласкан.

Сандра изсумтя презрително.

— Не, говоря сериозно — потвърди Майк и я погледна открито. — Наистина. Всеки мъж би бил щастлив да бъде с жена като теб.

— Освен ако не предпочита гей като Марго — завърши тя и веднага съжали за горчивината, прокраднала се в гласа ѝ.

За щастие той я разбра правилно. Точно както си бе мислила през цялото време, че ще я разбира.

Само дето не я искаше.

— Ако не желяех Марго, ако не желяех гей като Марго, щях да се влюбя в жена като теб — нежно каза Майк и я погали по косата. — Честна дума.

И по някаква причина това ѝ помогна. Не, не че заличи болката, но поне я накара да се чувства значително по-добре. Може би защото беше доказателство, че причината Майк да я отхвърли не беше в нея, а

в него и във факта, че иска нещо, което тя никога не би могла да му даде.

Дълго време Сандра бе страдала от ниско самочувствие, но бе достатъчно разумна, за да бъде реалистка. Ако нормалният Майк я беше отхвърлил, щеше да има поне милион причини, които да я тормозят.

Но когато я отхвърляше гейт Майк... е, тогава съществуваше само една-единствена.

— Е, добре. — Сандра потърка длани в бедрата си в жест, който означаваше „давай да приключваме с това“. — И така, Марго се среща с теб, а не с Деби. Има ли още нещо, което трябва да знам?

— Деби се върна при Тайгър — каза той съвсем сериозно.

Ако не беше толкова сериозен, тя сигурно щеше да се поддаде на внезапния импулс да избухне в смях. Вместо това скришом заби нокти в дланите си и попита:

— Тайгър ли?

Майк кимна:

— Бившата й приятелка. За това исках да говорим. Двете отново се събраха.

Значи Деби също не бе свободна. Определено не й вървеше с тия хора.

— Слушай, хайде да си изясним нещата — подхвана тя. — Да ги изясним докрай. Ти не само си се опитвал да ме уредиш с жена, но си и планирал да сложиш край на въображаемата връзка, тъй като и тя спи с друга. — Наистина не можеше да повярва. В живота си бе имала много драматични преживявания. Сети се за случая, когато бе блъснала момчето, рекламиращо в специален костюм ресторант за тако, и бе счупила предното стъкло на чисто новата си кола. Но случващото се сега беше *отвратително*.

Бе отхвърлена от жена, с която никога не бе излизала, и от мъж, с когото много бе искала да излиза, само дето той се бе оказал гей.

Майк кимна с характерната за всеки хомосексуалист неподражаема скромност:

— Боя се, че стана точно така.

Докато не й го каза направо, все още не й се вярваше. Като последна глупачка бе продължавала да се надява, че инстинктите й я бяха подвели.

— Хей! — възкликна Майк. — Ние просто се опитваме да живеем, да обичаме, да се смеем и накрая да се озовем в леглото. Това е единственият начин да изтърпим този живот.

ГЛАВА 22.

— Значи се е опитвал да те уреди с някаква лесбийка — попита Лорна, опитвайки се да обобщи странната история, която Сандра току-що им разказа.

— Да. Точно така. Време ли е да си изплакна косата?

Хелън погледна часовника си.

— Още пет минутки. Все още смятам, че трябва да отидеш при Денис.

Сандра поклати глава.

— В момента, в който осъзнах, че изглеждам като зеленокоса лесбийка, не можех да прекарам и секунда сред непознати хора. Впрочем от последния път минаха няколко седмици. Сигурно вече е безопасно. А ако не е, няма нищо страшно в това да си обръсна главата. Поне ще привличам по-малко внимание. — Тя потръпна. — Господи, направо не мога да повярвам.

— Значи изобщо не си *подозирала*, че е гей?

— Като се обръщам сега назад, виждам очевидни знаци, на които не съм обръщала внимание. Например това, че си скубе веждите или че се обезкосмява. — Въздъхна тежко. — А и фактът, че е гледал „Гордост и предрасъдъци“ цели три пъти.

Лорна смръщи лице.

— Колин Фърт, Матю Макфейдън или Лорънс Оливие?

— Фърт.

Лорна си пое дълбоко въздух и каза през зъби:

— Това е ясен знак. Мъж с усет към красивите мъже винаги е сигнал за опасност.

— Горе главата — обади се Джос. — Поне си имаш Карл.

Сандра се изчерви.

— Въпреки че е много спорно какъв мъж е той, щом си е паднал по зеленокоса лесбийка.

— Но ти не си такава! — възрази момичето. — Само след няколко минути косата ти отново ще е кестенява.

В стаята настъпи напрегнато от очакване мълчание.

— И вече няма да изглеждаш като обратна! — засмя се Джос.

— Знаеш ли, Сандра — каза Хелън, като не откъсваше поглед от нея. — Всичко ще се оправи. Опасявах се, че това ще те сломи. Както би станало с всяка от нас.

Сандра кимна:

— Знам. Нямам представа какво ми стана. То е нещо като... Е, добре, в началото ударът наистина беше тежък. Искам да кажа, че винаги оставах разочарована, когато мечтаният мъж не се интересува от теб, но когато не проявява интерес към *никоя* друга жена, истината се приема по-лесно.

— Вярно е — съгласи се Лорна. — Не можеш да се питаш постоянно какво щеше да се получи, тъй като няма да постигнеш друго, освен да ти израсне пенис.

— Права си — ентузиазирано я подкрепи Сандра. — За първи път си давам сметка, че вината не е лично у мен. Въпреки това, не знам как да ви го обясня, но чувствам, че съм се променила. Толкова много неща напоследък тръгнаха в друга посока, което ме кара да мисля, че всичко в живота ни се случва, независимо от нас.

— Което отново ни връща към Карл — подметна Лорна. — Кой е той? Умишлено ли си го крила от нас?

— Съвсем умишлено — възбудено обясни Джос. — Живее в апартамента отгоре, много е сладък и е луд по нея. Личи си от начина, по който я гледа.

— Канил ли те е на среща? — попита Хелън. Забелязала новопридобитата самоувереност на Сандра, сама започваше да вярва в съдбата. Нямахше търпение да чуе още добри новини.

Сандра я погледна и се засмя.

— Ще ми позволите ли да ви обясня?

— Извинявай — усмихна се Джос и додаде тихо: — Но наистина е много готин.

— Значи ти е предложил да излезете и ти си приела, така ли? — повдигна вежди Лорна.

Сандра и Джос си размениха многозначителни погледи.

— Предложи ми да се видим, но аз му отказах, защото не исках приятелят ми гей да ревнува.

— В такъв случай му кажи, че си променила решението си — предложи Хелън. — Може да се измъкнеш с нещо такова, че си мислила за него през цялото време и ти се иска да го опознаеш по-отблизо.

Сандра я погледна с възхищение.

— Чудесна идея. Ще свърши работа.

— Направи го тогава! — насърчи я Лорна. — Майната му на твоя хомосексуалист.

— Амин. Което ми напомня, че трябва да ви покажа нещо. — Хелън бръкна в чантата си и извади нещо увито.

— Ти си като Мери Попинс — отбеляза Сандра. — Да не извадиш лампа?

— Нещо много по-добро. — Хелън държеше снимка на тъмнокос мъж. Силуетът му сякаш бе издялан от мрамор, а маслиненочерните му очи категорично подсказваха италианския му произход. Беше красив. Направо неустоим. — Е, това е Филипе Карфани.

Всички жени въздъхнаха едновременно.

В този момент специално нагласеният часовник иззвъня.

— Време е да се изплакнеш — обърна се Лорна към Сандра, все още загледана във фотографията.

— Добре. — Сандра се изправи и зави плътно хавлията около тялото си, пристъпвайки към Джос. — Като се видим следващия път, ще бъда... как го нарекохте? Кестенява. — И изчезна към банята.

— Я дай да погледна отново тази снимка — протегна ръка Лорна и Хелън ѝ я подаде. — Знаете какво трябва да направим, нали?

Хелън кимна:

— Да го изведем на светло. Вече съм готова за това. Другата седмица ще има благотворителна вечеря в „Уилард“. Това място винаги привлича филмови звезди, които, от своя страна, привличат пресата. Ще го поканя да дойде в града по този повод.

— Ще ни бъде от полза, ако измислим някаква страхотна история... — Лорна млъкна по средата на изречението. Беше ѝ хрумнала идея. При това страхотна. — Я чакайте малко. Нищо не допада на хората повече от някоя сочна клюка.

Хелън се намръщи.

— Накъде биеш?

— Защо да не подхвърлим нещичко на „Сити Пейпър“? Вярно, не е „Поуст“, но може да свърши работа.

— За какво? — попита Хелън и лицето ѝ пребледня.

В първия момент Лорна не можа да разбере какво разстрои приятелката им толкова, но после си спомни.

— О, не за *теб* — опита се да я успокои тя. — Имах предвид да споменем нещо за Филипе. *За кой красив млад дизайнер на обувки се говори, че ще пристигне в града ни за голямото събитие?...* Нещо такова. Може да ни дойде и по-добра идея, но да е все в този дух.

— На мен ми харесва — отбеляза Джос.

— А как ще накараш някой журналист да го напише и да го публикува?

Лорна се засмя.

— Чела ли си някога светските рубрики? Много често в тях се пише за политиците. Драскачите с удоволствие ще захаят по-пикантната новина. — Ако се наложи, щеше да я измисли сама.

— Ще направим от него непоправим романтик — подметна Хелън.

Лорна махна с ръка към снимката.

— А какво друго би могъл да е? Та той е роден Ромео. Откъдето — обърна се тя към Джос — започва твоята част от работата.

— *Моята?* — Момичето притисна ръка към гърдите си. — Да не би да искате от мен да го взема от летището?

— Впрочем идеята ти съвсем не е лоша — засмя се Хелън. — Но истината е, че очакваме да го накараш да те покани на вечеря.

— О, я стига! Аз?

Останалите жени си размениха многозначителни погледи, след което Лорна каза:

— Какъв ти е проблемът, Пепеляшке? Наистина ли не искаш да прекараш вечерта с чаровния принц?

Джос погледна снимката, на която бе запечатан образът на жив бог.

— Няма начин да изляза с мъж, който изглежда по този начин. Просто ще се разтопя. Ще изглеждам смешно в евтините си обувки. — Поклати категорично глава. — Не става.

— Напротив, ще се справиш отлично — опита се да я убеди Хелън, след което се обърна към Лорна: — Представяш ли си го?

Другата кимна уверено.

— Двамата ще изглеждате страхотно заедно. Фотографите направо ще полудеят.

Лицето на Джос стана тъмночервено.

— *Фотографите?* Давате ли си сметка с кого си имате работа? Чакайте да ви покажа снимката на шофьорската ми книжка.

— Не се притеснявай, на тях са им платили да направят така, че да изглеждаш зле — каза Хелън и извади мобилния си телефон. — Ще ти запиша час при Денис. Колкото по-скоро те представим пред клиентите като наш говорител, толкова по-добре. А когато се появи Филипе... — Тя щракна с пръсти. — Ще бъде като истинска магия.

Наистина *беше* като магия.

В момента, в който погледът ѝ се спря върху Филипе Карфани, изпита нещо, което никога досега не бе усещала. Похот.

Стоеше отвън пред главния терминал на летище Дълес, носеща в ръце голям плакат с името му, върху който бе нарисувана обувка — нещо, за което особено упорито бе настояла Лорна, и настойчиво се опитваше да зърне лицето му сред тълпата.

Когато той най-сетне се появи, тя установи, че няма смисъл да се напруга толкова. Беше все едно да търси лупата наред обсипаното със звезди небе. Беше по-красив, отколкото изглеждаше на снимката, а хората се отдръпваха да му направят път, може би, за да го огледат по-добре.

Щом очите му се спряха върху Джос, мъжът се усмихна и се приближи до нея с лек мелодичен смях.

— Обувката — каза със силен италиански акцент, който личеше дори в изричането на тази единствена дума. — Много мило. *Страхотно.*

Тя отвърна на усмивката му.

— Страхотно.

— Значи, вие сте... Джослин? Така ли?

От начина, по който произнесе името ѝ, кожата ѝ настръхна.

— Да. Филипе?

Той отново се засмя. Зашеметяващо. Зашеметяващо. Наистина ли чуваше музика?

— Филипе Карфани. — Повдигна ръката ѝ към устните си, без да откъсва очи от нейните. После отстъпи назад, спря и се загледа в краката ѝ. — Вие имате трийсет и осем крака, нали?

Лицето ѝ пламна.

— *Какво?* Не. Само два — показа с пръсти и запристъпя неловко на място.

Мъжът отново се усмихна и прокара ръка през косата си, която се къдреше над яката на ризата му.

— Не, не, скъпа — измърмори той на италиански. — *Мярка?*

Някак си не можеха да се разберат.

— *Мярка?*

— *Обувка.* — Започна да ѝ показва с ръце, сякаш мереше дължината на риба, която току-що бе уловил. — *Номер.*

— *Номер...* О, размер! — въздъхна с облекчение Джос и събу едната си обувка, за да му покаже отпечатаната от вътрешната страна цифра трийсет и шест. — Не нося трийсет и девет. — Мили боже, колко ли големи би трябвало да бъдат такива крака? Очевидно не говореше за нейните. Просто се шегуваше. При това малко неумело. И какво от това? Беше страхотен.

Той се намръщи и върху безупречно гладкото му чело се образува тънка бръчка. После повдигна рамене.

— О, няма значение — каза тя. — И бездруго хубавите обувки никога не ми стават.

— Не... не стават? — повтори Филипе и поклати глава.

Джос кимна и показа с ръце:

— Прекалено са големи. — Спомни си уроците по испански, които бе вземала в десети клас, и реши да се възползва от наученото: — *Гранде!*

— *Гранде?* — Той се засмя и целуна върха на пръстите ѝ. — Не, скъпа... мои обувки за теб. *Перфект.*

Това беше нещо, което разбра.

Оттам нататък започна истинската приказка. Когато обувката ти пасне, непременно намираш своя чаровен принц. Само дете в нейния случай се бе наложило първо да открие него, а едва след това — подходящата обувка.

Когато по обед Хелън най-сетне тръгна към града, денят вече ѝ се струваше *прекалено* дълъг. Толкова много емоции, въпроси, работа... Беше изтощена.

Вероятно щеше да се прибере направо у дома, за да си легне, но реши, че ще бъде по-добре преди това да се отбие в офиса на Джим и да му каже какво става. Ако той имаше представа какво бе замислила като бизнес и тя знаеше какви бяха плановете му в политиката, може би все още имаше шанс да останат и занапред заедно, продължавайки да се крият зад фалшивата фасада, представяща ги за щастливо семейство.

Това не беше най-добрият избор, поне що се отнася до нея, но сега трябваше да мисли и за бъдещото си дете, за което беше най-добре да бъде с майка си и с баща си поне в началото на живота си, отколкото да бъде отглеждано само от единия родител.

Такива мисли я занимаваха, преди да се качи до кабинета му. *Фасада*. Засега това беше достатъчно.

Но когато застана на прага, стаята се оказа празна. Всеки би могъл да нахълта, да захвърли шепа прах, съдържащ антракс, и да си излезе необезпокояван.

Внезапно разнеслият се иззад една от вътрешните врати глуповат кикот ѝ показва, че все пак в офиса бе останал някой. При това беше сигурна кой е той.

Очакваше да я обладае ярост, което би било напълно естествено, но не усети нищо такова. Вместо това я обзе неизпитвано досега спокойствие. Това беше отговорът на всичките ѝ въпроси. И мъглявата ѝ надежда да продължи живота си с Джим зад измамната фасада буквално се изпари. Вече нямаше връщане назад.

Проблемът не беше само в това, че той се развлича със секретарката си, с Киара или с която му попадне — това така или иначе в един момент щеше да сложи край на брака им — но не това беше причината да няма претенции към него.

Не. Ставаше въпрос за абсолютната липса на дискретност, която се превърна в капката, преляла чашата.

Втурна се в кабинета му, който се оказа отключен, както можеше да се очаква, и го свари със свалени до глезените панталони, притиснал към бюрото момиче на не повече от осемнайсет години.

Изглеждаше толкова шокиран от появата ѝ, че ѝ идваше да се разсмее на глас.

— Както виждам, не си ме очаквал — отбеляза тя.

— *Мамка му!* Хелън, какво, по дяволите, търсиш тук?

Като че ли виновната беше тя.

— Причината, поради която реших да дойда, вече няма никакво значение — спокойно отвърна Хелън. — Това изцяло променя нещата.

Джим запъхтяно се мъчеше да вдигне панталона си.

— О, не си прави труда — каза тя. — Няма да ти отнема много време. Пък и доколкото мога да си спомня, това, с което си се заел, също. — Погледна към момичето, което досега не бе виждала. Сигурно беше някоя нова служителка. — Извинявай, миличка, но би ли се загърнала в нещо, за да ни оставиш сами, докато поговоря със съпруга си?

Непознатата кимна енергично и се заоглежда за дрехите си. Дори не ги облече, а само ги притисна към тялото си и изскочи от кабинета.

Хелън насочи цялото си внимание към стоящия като попарен Джим.

— Искам развод.

— *Какво?* — изгледа я той и челюстта му увисна.

— Сигурно желанието ми не те учудва.

— Даваш ли си сметка как това ще се отрази върху политическата ми кариера?

Тя цъкна с език.

— Хайде, хайде, скъпи. Ще се научиш отново да обичаш. Не се притеснявай.

— Един развод ще ме съсипе.

— О, няма. Това, което ти и твоите колеги трябва да разберете, е, че ние, обикновените хора, проявяваме разбиране към човешките слабости и житейски ситуации като развода и дори изневярата. Но не можем да приемем лъжата.

— Винаги си знаела, че има и други.

— Така ли? — повдигна вежди тя.

— Не се ебавай с мен.

Хелън се засмя.

— Очевидно аз съм единствената, която не го прави. А сега ти предлагам сделка. Искам развод, както и да освободиш къщата от

присъствието си. Като компенсация ще ми дадеш два милиона долара с предварително платени данъци.

Джим я изгледа с неприкрита враждебност.

— Ти си кучка.

Тя присви очи.

— О, все още не си видял *нищо*. Само опитай да ме прецакаш — и ще оглася всичките ти похождения, така че действително няма да имаш никакво бъдеще повече.

Устните му се изкривиха в грозна гримаса.

— Току-що сама каза, че обществото би простило една изневяра.

— Нямах предвид бъдещето ти в политиката. Говорех буквално. Благодарение на детектива, който ти нае да ме следи, разполагам с няколко наистина ценни снимки, на които се виждаш ясно заедно с Киара Морнини. В нейното кръгло легло, застлано с червени сатенени чаршафи. Спомняш си, нали?

Лицето му пребледня като платно.

— Съмнявам се, че Антъни ще приеме новината със спокойствието, с което се отнесох аз към нея. — Хелън се изправи. — Надявам се, че сега ще приемеш условията ми, нали?

— И мога да разчитам на мълчанието ти, така ли? — намръщи се насреща ѝ той.

Тя кимна, сякаш току-що се бяха уговорили да вечерят заедно.

— Абсолютно. За твой късмет, аз мога да бъда много по-дискретна от теб. — Извърна се да си върви и подхвърли през рамо: — Уведоми ме, когато се установиш, за да могат адвокатите ми да се свържат с теб.

Не изчака отговора му. Вече не я интересуваше. Имаше предимство и бе наясно с това. Напускаше предишния си живот с високо вдигната глава. И веднага щеше да се отправи към „Ормондс“, за да си купи онези зашеметяващи обувки на „Бруно Мали“.

ЕПИЛОГ

Една година по-късно

— Нося го! — извика Лорна, влизайки забързано в новооткрития офис на фирма „Анонимни шопинг маниачки“. Държеше в ръка брой на „Жените в бизнеса“ — национално месечно списание, което преди два месеца бе взело интервю за октомврийския си брой от Лорна, Сандра, Хелън и Джослин.

Сандра и Хелън забързаха към нея. Хелън притискаше към гърдите си шестмесечната Хоуп Сътън Захарис, въпреки костюма си „Армани“ за две хиляди долара.

— Как са озаглавили статията? — поинтересува се тя, като премести бебето от другата си страна, за да може да надникне над рамото на приятелката си.

Лорна бързо запрелиства страниците.

— *Единственият дистрибутор* — съобщи, кимайки одобрително. — Чудесно. При това съвсем точно.

— А къде е Джос? — попита Хелън. — Би трябвало да чуе това.

— С Филипе, естествено — през смях отвърна Сандра. — Къде другаде може да е?

Двамата прекарваха по-голямата част от времето си заедно, в резултат на което момичето не само се бе запалило по обувките, но и вкусът му към тях значително се бе подобрил. Филипе дори бе нарекъл последния си модел от сатен с елегантен висок ток с името „Джослин“.

— Тези двамата трябва да се оженят — подхвърли Лорна, преглеждайки набързо статията. — От това би се получила страхотна реклама. О! О! Я слушайте: вече заваляха поръчки от „Нордстром“, „Мейсис“, „Бергдорф Гудман“, „Сакс“ и така нататък, и така нататък. И още: Под вещото наблюдение на бившата сенаторска съпруга Хелън Захарис и предишната прахосница Лорна Рафърти, групата успя да стигне до сърцата на много пристрастени шопинг маниачки из цялата страна. Нямам търпение да кажа на Холдън, че такова авторитетно

списание като „Жените в бизнеса“ гледа на моето разточителство като на нещо, което може да служи за положителен пример.

— А нещо за мен? — подразни я Сандра. — Това, че не съм спала с влиятелен мъж, нито съм върнала кредитните си карти, означава ли, че не заслужавам да се спомене името ми?

— Не се притеснявай, писали са и за теб. „Родената в Потомак Сандра Вандерслайс е сочена като морален компас на групата; тя следи компанията да спазва високите изисквания за опазване на околната среда и организира участието в търговски изложения.“ Е, как ти харесва това? — повдигна вежди Лорна. — Ти си нашият морален компас!

— Много от предишните ми клиенти биха се съгласили.

Лорна се засмя и продължи да чете:

— „Джослин Боуен, разчитайки само на отличната си диплома от колежа във Фелинг, е изготвила бизнес план, който е впечатлил много инвеститори само час след разкриването на търговската им дейност.“ Това беше наистина изумително — изкоментира Лорна. — „Сега тя е приятелка на звездния дизайнер Филипе Карфани, който я нарича своя муза и е кръстил пролетната си колекция с нейното име.“ Уау? Наистина мило, нали?

— При това тя го заслужава — отбеляза Сандра без капка завист. — Поне една от нас изживя своята приказка, без да ѝ се налага да целува всички жаби, които застават на пътя ѝ.

— И получи колкото си иска обувки — замислено каза Лорна. — Идеално пасващи ѝ, прекрасни произведения на изкуството.

— Същото между другото важи и за теб — сръга я с лакът Хелън. — Това е една от големите привилегии да притежаваш собствена компания.

— Права си — съгласи се Лорна. — Безплатни обувки до края на живота ми! Струва ми се, че това е сбъднатата мечта на всяка от нас. Започвам да си мисля, че пристрастяването може или да те убие, или да те направи богат.

— Лично аз смятам да забогатяя — засмя се Хелън.

— Аз също — побърза да се присъедини към нея Сандра.

Нещо, с което всички бяха съгласни.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.